

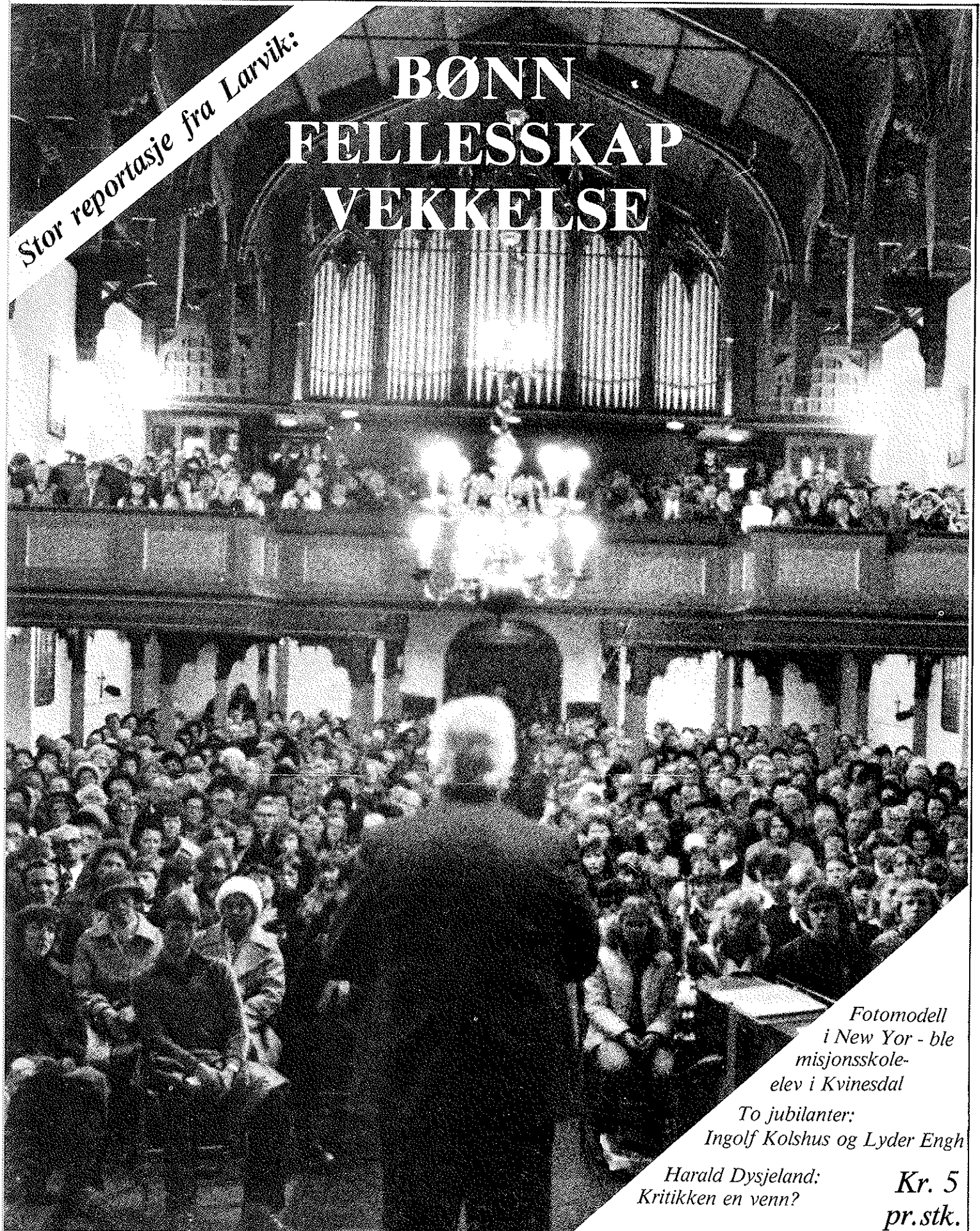
PIONEREN

NR. 3

1980 - 6. årg.

Mai-Juni

FOR FELLESSKAP, UNDERVISNING OG EVANGELISERING

Stor reportasje fra Larvik:

BØNN FELLESSKAP VEKKELSE

*Fotomodell
i New Yor - ble
misjonsskole-
elev i Kvinesdal*

*To jubilanter:
Ingolf Kolshus og Lyder Engh*

*Harald Dysjeland:
Kritikken en venn?*

**Kr. 5
pr.stk.**

REDAKTØR
Rolf Erik Janøy
Redaksjonens adresse:
Olavsgt. 9A
3190 HORTEN
Tlf.: (033) 44 726

MEDARBEIDERE
Hans Bratterud
Aril Edvardsen
Leif Jacobsen
Rolf Jansson
Per Kapstad
Martin Meland
Tommy Moum
Marit Rasmussen
Sigurd Sørhus
Erling Thu
Leif A. Wellerop
Ivar Øksendal
Åge Åleskjær

GRAFISK FORM
Leif Harry Håvåg

DISTRIBUSJON
Judith Bettum

Ekspedisjonens adresse:
Postboks 8
4480 Kvinesdal
Tlf. (043) 50711

ABONNEMENT
Norge og Skandinavia kr. 30,— pr. år.
Utlandet ellers kr. 40,— pr. år
Bestilling av bladet kan skje ved å sende
TYDELIG navn og adresse til bladets
ekspedisjon.

POSTGIROKONTO
Pioneren 3 19 84 62
Misjonskolen 5 62 09 35
Operasjon Ungdomsteam OUT 3 75 17 08
Skulle det passe bedre å bruke bankgiro kan du bruke bankgiro 3080.00716. Vennligst oppgi da hva sendingen gjelder og avsender.
TAKK FOR DIN GAVE TIL ARBEIDET!

ARTIKLER I bladet står for forfatterens eget syn og behøver ikke alltid stemme overens med redaksjonens oppfatning.

INNSENDT STOFF som ønskes trykket bør helst være maskinskrevet med dobbel linjeavstand og bare på den ene siden av arket. Legg ved frankert retur-konvolutt dersom ikke bestilt materiale ønskes i retur hvis det ikke blir brukt.

ETTERTRYKK av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

ANNONSER: kontakt redaksjonen for avtale.

SATS, PAST UP: E. Sem A/S, Halden
REPRO: Steens Klisje A/S, Kristiansand

TRYKK
Kvina Trykk
4480 Kvinesdal

UTGIVER
Troens Bevis Bibel- og Misjonsinstitutt
4480 Kvinesdal

LA OSS PRISE GUD

Av Rolf Erik Janøy

I den siste tiden har lovsang for Herren og tilbedelse av Kristus på en særlig måte blitt aktuelt for min del. Jeg har fått se at her har Gud gitt oss et mektig våpen i troens strid.

Lovsangen har verdi for Gud, han er verd all vår pris og takk.

Den har verdi for vårt eget åndelige liv idet den løfter vårt sinn, inspirerer vår tro og gjør oss opptatt av Jesus.

Lovsangen er også et vitnesbyrd for verden. Lovsang har åndelig magnetkraft, den drar vårt hjerte mot den opphøvede Kristus.

Følelser

Mange av oss har vært vant til at vi bare skal prise og tilbe Gud når våre følelser inspirerer oss til det. Når ildfulle forkynnere har kunnet få fram Guds godhet og storhet, så våre følelser vekkes, har lovsangen kunnet lyde. Vi har også sett eksempler på hvordan vi søker å hjelpe hverandre til å prise Gud ved direkte oppfordringer og velmente forsøk på å få «opp stemningen». I blant har dette bare resultert i en kunstig og forknytt atmosfære. Uviselighet på dette området har gjort at enkelte endog reagerer negativt når det tales om lovsang.

For meg er det blitt klart: Å la vår lovsang og tilbedelse være avhengig av stemninger og gode følelser er uverdigg for en kristen. Er ikke Herren verd vår lovsang og tilbedelse også når følelselivet vårt ikke har den høye temperatur? Er ikke Gud like verdigg, stor og god også da? Jeg syntes det er herlig med sterke og gode følelser, og Den Hellige Ånd kan så absolutt sette hele vårt følelsesregister i sving. Men følelsene må bare være en tjener for vårt åndsliv og ikke herre. Om vårt følelsesliv skal bestemme over en så viktig side av vår Gudstjeneste som lovprisning av vår Herre og Frelser, da har vi gitt følelsene en feil plass i vårt kristenliv. Lovsang er noe langt dypere enn sjelske utbrudd fra opphetede følelser. Ikke minst når følelsene svikter er det viktig at lovsangen kan fortsette. Det er troens lovsang og tilbedelse, som ikke grunner seg på stemninger og temperament, men på Guds Ord. Uansett personlig legning skal en kristen kunne

engasjere seg i lovsang og tilbedelse.

Guds vesen

Vår lovsang og tilbedelse må ha et bedre fundament enn vårt skiftende følelsesliv, den må grannes i Guds vesen. Vi priser jo ikke Gud for hva vi er, men for hva Han er. Han er trofast, barmhjertig, uforanderlig, mektig, nådig og verdigg sitt folks tilbedelse til enhver tid. Derfor oppmuntrer Paulus: «Gled dere i Herren alltid!» (Filip. 4,4) Når Skriften kan oppmuntre oss til dette, må det være en mulighet for en stadig lovsang i vår sjel, uansett de omskiftende forhold som hører menneskelivet til.

Heller ingen Gudgitt nød vil ta fra oss gleden i Gud.

Verdigg

En hindring for manges lovsang er at de føler på egen uverdighet. Men det er da ikke oss selv vi skal lovprise.

Det er Guds Lam som er verdigg (Åpb. 5,12). Det er han som skal prises og opphøyes. Vi andre er bare syndere som har fått del i Jesu verdigg. Alle som tror jeg er frelst for Jesu fullbrakte verks skyld, er verdigg til å bli himmelborgere. Er vi ikke også da av nåde verdigg til å prise Gud? Er vår frelsesak ikke i orden skal vi ikke lovsynge men gjøre opp denne sak med Herren. Når vi så tror Guds Ords løfter og tilgivelse, renset og frelse for Jesu Guds Sønn blod skyld, — da begynner lovsangen til Guds verdigg Lam. Denne lovsang hører med til det normale kristenliv.

Lovsyngende menighet

I den fornyelses-vekkelse som bryter fram over hele verden idag, fornyer Herren også lovsangen midt i menigheten. Dersom lovsangen har en plass i vår hverdag vil den naturlig få god plass i våre samlinger. Men dette er noe som vi må la Ordet få undervise oss om og la den Hellige Ånd føre oss inn i. En menighet som på denne måte er oppøvet til å tilbe og prise Gud i «Ånd og sannhet» er en åndelig maktfaktor. Enten det er først eller sist i et møte bør vi være rede til lovsang. Enten predikanten er «tørr» eller «salvet» så priser menigheten Herrens herlige navn. Lovsang og tilbedelse med Jesus i sentrum bør ha god plass når Guds folk samler seg, uansett møtestemninger. Her kan vi alle være med å tjene Gud i felleskapet.

Orientering til leserne

«Nå vet jeg hvorfor vi får så mange NYE abonnenter til PIONEREN» forteller Judith Bettum oss (hun har ansvaret for vår distribusjon «rykte om PIONEREN sprer seg som ringer i vannet. De nye abonnenter forteller videre om bladet til venner og kjente».

Dette må være en av forklaringene på den gledelige utviklingen vi opplever med tilstrømmingen av nye abonnenter. I slutten av januar hadde vi fått 3014 nye abonnenter i følge våre data-lister. Hvor mange som er kommet etter dette har vi ikke sikre tall på når dette skrives, vi får bare melding fra vår ekspedisjon at pågangen av nye abonnenter er stor. (I går 27/3, bli det f.eks. sendt ut 250 blad til nye lesere.) De som setter PIONEREN opplyste at hver nr. har like meget stoff som en vanlig pocket-bok. Alt dette stoffet pluss bildemateriale, får du for kr. 5,00 pr. nr.

Men det viktigste for oss er hverken stoff-mengde eller at vi har forsøkt å få til en pent blad, det er innholdet som ligger oss på hjerte. Vi tror at PIONEREN vil være med å skape en større forståelse og åpenhet for det Gud fører fram ved sin Hellige Ånd i denne siste avgjørende endetid. Derfor er det viktig for oss at vi når frem til flest mulig. Ikke minst vil vi gjerne nå menighetsledere, forkynnere, eldste og styremedlemmer, og andre som står sentralt i menighetsarbeide i de ulike virksomheter rundt om i vårt land.

Men hvordan skal vi nå disse? Kan-

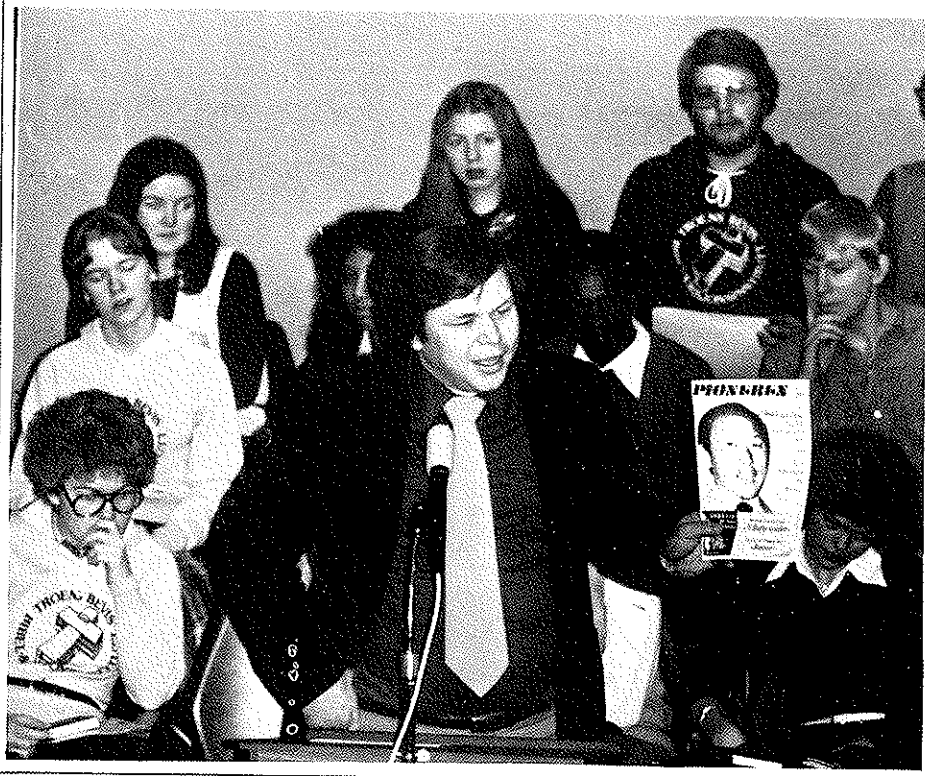
skje den beste og mest effektive måte er at alle våkne abonnenter av PIONEREN tegner et gave-abonnement for noen i din menighet som har en viktig oppgave. Gjennom at du sender vedkommende PIONEREN gjennom et helt år, vil det kunne bringe meget vel-signelse, både på det personlige plan og menighetssammenheng. Be over dette konkrete forsalg! Bruk kupongen på nest siste side i dette nr. Her har du muligheten til å gjøre noe aktivt for å fremme fornyelse og vekkelse.

Vi tror at vi i 1980 har gått inn i et nytt tidskifte i den åndelige situasjon. Det meldes om vekkelse fra mange kanter. Forkynnere og venner samler seg på tvers av kirke-grenser for å styrke felleskapet slik Ordet så sterkt formaner oss å gjøre, og mennesker får møte Gud til frelse. Profetiske budskap om 80 årene har alt begynt å oppfylles. Nå er det tid for Guds folk å ha Jesus virkelig som Herre.

En praktisk sak: Dere som har betalt 2 abonnenter må skrive å si fra dersom du vil ha tilsendt 2 nr. pr. gang eller om det skal godskrives 1981. Dersom vi ikke hører noe regner vi det som en gave til PIONEREN.

Rektor Åge Åleskjær har besøkt flere byer sammen med elevene på Misjonsskolen. Det var fullsatte lokaler og mange møtte Gud. På turen ble det bl.a. tegnet nye abonnenter på PIONEREN. Vi bringer her et bilde fra et av møtene.

Redaksjonen

PIONEREN

— I tjeneste for Kristi legemes oppbyggelse —

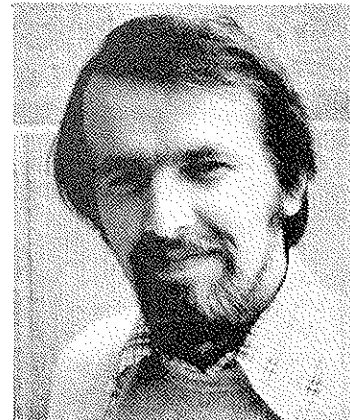
- **FELLESSKAP** på Jesu forsonings grunn. Ef. 2.14—18. Kristi som menighetens hode og Herre. Ef. 5.23. Enhver kristen et lem på Kristi legeme. menigheten. 1. Kor. 12.27. I Kristus er alle gjenfødte hverandres lemmer i et organisk livsfellesskap i kjærlighetens sambånd. Rom. 12.4. Kol. 3.14. Kjærlighetens tålsomhet. Åndens enhet binder alt Guds folk sammen i fredens sambånd. Ett Legeme — én Ånd — én Herre. Ef. 4. 2—6. Den Hellige Ånd virker fram et praktisk omsorgsfellesskap i hjem og menighet som sin frukt. Ap.gj. 2. 42—44. Gal. 6.22.
- **UNDERVISNING** inspirert av åpenhet for «hva Ånden sier til menighetene». Ap. 2.29. På Ordets grunn og ved Åndens åpenbaring fremme fostrende og praktisk forkynnelse til åndelig vekst og modning. Ef. 4.13. Inspirere til disippelskap, tjenestetgjerning og åpenhet for Jesu plan med sin menighet i endetiden. Rapportere om vekkelse og fornyelse. Spre kunnskap om Kristus. våre rettigheter i forsoningen, og tillit til Guds Ord og løfter.
- **EVANGELISERING** som resultat av Kristi liv i oss. Gal. 2.20. Vekkelse og fornyelse som har som mål å gjenopprette det urkristne menighetsliv. Ett i Kristus. forat verden skal tro. Joh. 17.21.

INNHLIDER bl.a.:

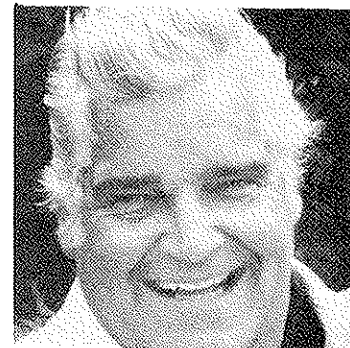
Reportasje fra vekkelsen i Larvik	4
Intervju med INGOLF KOLSHUS.	14
Intervju med LYDER ENGH.	18
Kolshus og Engh samtaler om menighetsliv.	20
Aril Edvardsen peker på:	
Morgendagens folk.	26
Resept mot DEPRESJON.	28
OASE-80	31
YONGGI CHO til Norden.	32
Den store bibel-profetien.	36
Kristen hverdagskultur.	34
Vekkelse i Lyngdal.	38
Fra Misjonsskolen.	40
Operasjon Ungdomsteam.	42
Harald Dysjeland: KRITIKKEN - en venn?	44

Reportasje: Rolf Erik Janøy

Bønn Felleskap Vekkkelse

Sangeren Thorbjørn Baksvær var med de to første ukene. Han hadde også en særlig gave til å lede forsamlingen inn i lovsang og tilbedelse.

Sigvard Wallenberg talte under den første uken i fellesmøtene i Larvik kirke. Han virker nå over hele Skandinavia.

Fellesmøtene i Larvik utløste vekkkelse over byen

«Det har i løpet av de siste måneder vært en enorm vekkkelsesbølge i Larvikdistriktet. Det var på fellesmøtene, hvor mange trosamfunn var sammen, det hele begynte. Svært mange har blitt kristne, og flere av disse er ungdommer. Det sies å være den største vekkkelsesbølge her i distriktet siden krigens dager.»

Slik skriver byens avis i en av sine artikler. Vi drog ned til Larvik for å være med på en bønne-natt som kristenfolket der har hver fredag, og fant venner fra alle menigheter samlet i et fantastisk bønnefelleskap. Vi samtalte med endel av dem som var til stede om hva som virkelig har skjedd på kristenfronten i Larvik, og om deres personlige inntrykk. Her gir vi først en bakgrunnsorientering.

Fellesmøtene begynte 15. januar, og det var Metodistkirken som denne gangen skulle ha hovedtaleren.

«Det hadde vært naturlig for oss å ta en innenfor våre egne rekker», sier formannen i Fellesmøtekomiteen, Henry Håkestad, fra Metodistkirken, «men det ble klart for oss at vi skulle kalle Sigvard Wallenberg». Wallenberg som er fra Sverige, var før sin omvendelse kjent som revy- og folkeparkartist. Han har deltatt i en del møter i Norge den siste tiden, bl.a. under vekkelsen i Borgestad/Porsgrunn-distriktet. Hans vitnesbyrd på kassett og i bokform har hatt stor spredning også her i landet.

Som sanger var Thorbjørn Baksvær kalt. Han er kjent for bl.a. sin sang på plate/kassett.

Godt grunnlag

«På en måte kom ikke denne vekkelsen uventet», sier pastor Sverre Granlund i Misjonsmenigheten. Han er en av de som har stått sentralt i det som har skjedd, bl.a. som møteleder, taler og sjelesørger.

«Fellesmøte-komiteen har vært i funksjon hele året, og vi har lært hverandre å kjenne gjennom en rekke fellesarrangementer gjennom året. Dette har gjort at vekkelsen har fått den bredden den har blant Guds folk.

Foruten mye bønn for fellesuken, sendte vi også ut en innbydelse til 9.200 husstander i Larvik.» I denne innbydelsen skriver bl.a. formann i Fellesmøtekomiteen: «Fellesmøtene har etter hvert blitt en tradisjon i Larvik, som i de fleste byer og bygder i landt forøvrig. Under denne uken innstilles alle separate møter og arrangementer i de forskjellige forsamlinger. Vi samler oss om fellesarrangementet og opplever felleskapet i Jesus Kristus på tvers av trossamfunnenes «grenser». Fellesmøtene 1980 skal imidlertid ikke bare være en mønstring av kristenfolket. Vi vil i denne uken gi frelses-mulige evangeliets tilbud. Vi tror at Jesus Kristus snart kommer igjen for å hente hjem til seg alle dem som tror på Ham. I lys av dette behøver vi kristne fornyelse og kraft fra Den Hellige Ånd til det sjele-

vinnende arbeid. Vi tror at Fellesmøteuken vil gi oss noe av dette».

Møtene var arrangert av alle frimenighetene i Larvik sammen med Indremisjonen, og samlingstedet var Larvik kirke.

Første uke

«På bakgrunn av den positive utvikling i fellesskapet mellom de troende i byen, hadde vi en følelse av at noe spesielt var på ferde. Så allerede før møtene begynte, sikret vi oss leie av kirken en uke ekstra, men at vi skulle holde på i så mange uker som vi nå har gjort, var vel over våre største forventninger», smiler Granlund. «Vi kan trygt si at 1980 var det året vekkelsen kom til Larvik».

Allere første kvelden var kirken fullsatt, og flere søkte Gud til frelse og fornyelse. Det samme fortsatte hele uken. I begynnelsen var det mest ungdommer som søkte fram til alterringen, men siden har også de mer modne av år kommet.

«Jeg glemmer ikke møtet fredagen den første uken. Vi hadde hatt et fullsatt møte til vanlig tid, men hadde improvisert et ekstra ungdomsmøte senere på kvelden, og på ny ble kirken fullsatt. Wallenberg brakte et klart og radikalt budskap, og da innbydelsen ble gitt, reiste ca. 200 unge seg og formelig stod i kø for å søke Gud. De fleste kom nok for å innvie sine liv til Herren på nytt, men flere var også frelsessøkende», forteller Granlund. Søndag kveld var kirken så fylt av folk, og det var en slik søkning til forbønn, at veilederne ble stengt inne i mengden. Men Gud frelste mange den kvelden. Så fullsatt har sikkert ikke kirken vært i de 300 år den har stått. Da møtet var over, kom prost Dybvik fram og sa til de andre forkynnerne i byen:

Dette må fortsette!

«Fellesmøtekomiteen var enig om å følge opp det som var i ferd med å skje, bare pinsemenigheten trakk seg ut av de videre fellesmøtene.

Wallenberg hadde bestemt en lengre reise til fjerne Østen, så han dro etter første uken, men Baksvær stanset igjen. Vi var klar over at Wallenberg var rette mann, til

Side 4: Det er de unge som gikk foran under vekkelsen i Larvik. Like viktig som at noen fikk komme for første gang er at mange i disse samvær har kommet til et mere bevisst liv Gud. Dette har ført til at de unge har blitt aktivisert i vitnesbyrd og lovsang. Side 5: Søndag kveld den første uken i fellesmøtene var Larvik kirke fylt til «briste-punktet». Det sies at kirken ikke har vært så fullsatt på de 300 år den har vært i bruk. Her taler Wallenberg til forsamlingen.

rette tid, på rette sted, med det rette budskap. Men det stod like klart for oss at denne vekkelsen ikke var knyttet til enkeltpersoner. Noen mente nok at når Wallenberg reiste, ville det stoppe opp. Men Gud gjorde alle slike tanker til skamme. Det lokale lederskap var villig til å satse videre, og vi delte leder- og forkynner-ansvar utfra hvilke gaver vi trodde Herren hadde gitt den enkelte. Vi ble et sammensmeltet team etter hvert. Vi fikk se at kirken fortsatt ble fylt av folk, og Herren viste oss at vekkelsen var i Hans hånd. Tredje uke måtte også Baksvær forlate oss p.g.a. andre avtaler. Vi ble da stående to uker med ansvaret lokalt, både for sang, tale og ledelse. Men folk fortsatte å fylle kirken, og sjeler ble stadig frelst. Den fjerde uken var Wallenberg med i møtene igjen. Hans hustru var med og vitnet om helbredelse etter en stygg bilulykke. Wallenberg hadde lagt henne fram som et bønneemne under den første uken i Larvik. Nå stod hun helbredet fra en brukket rygg i Larvik kirke. Helbredelse ved bønn er et av trekkene ved vekkelsen i Larvik, mange kan vitne om at Gud har grepet inn også på denne måten.»

Bønne-netter

En viktig side ved vekkelsen har vært felles-bønn. Hver lørdag formiddag har det vært bønn i Metodistkirken lenge før fellesmøtene begynte. Det begynte som bønnesamling for metodistene, men utviklet seg til et felles bønnesamvær. Hver fredag kl. 22 har det vært felles bønne-natt i et eller annet Gudshus i Larvik. Mellom 50 og 100 kristne har vært samlet til lovsang og bønn utover natten. Disse samlingene blir innledet med enkel servering av kaffe og kaker. Det har nemlig også vært vanlig fellesmøte først på kvelden, og så går man direkte til bønne-natt. Disse møtene har som regel blitt avsluttet rundt kl. 02.00. Mange har møtt Herren også under disse samværene, og store seire i møtene har vært forberedt der. Disse bønne-nettene vil fortsette også etter man evt. må stanse de offentlige fellesmøtene som pågår hver helg. (Søndag kveld, og hvis ekstra besøk, også på fredag/lørdag kveld.) Menighetene

driver sin øvrige virksomhet fra mandag til torsdag og har helgene i felleskap. Søndag formiddag har også hver menighet hatt gudstjenester i sitt lokale.

Ringvirkninger

Fellesmøte-komiteen har vært forsiktig med å nevne tall på hvor mange som har søkt frelse. Men da vi var der (den 8. uke), hadde de i fellesmøtekomiteen som hadde notert navnene på dem som var veiledet til frelse, ca. 60 navn. I virkeligheten ligger nok tallet en del over dette. De nyfrelste vinner nye, og ringvirkninger i hjem, nabolag og i byen ellers, har bare Herren øvrsikt over. Hundre av Guds barn har blitt fornyet og hadde fått ny vitneiver. «Det er umulig å si hvor lenge disse møtene kommer til å fortsette. Vi tar standpunkt til dette hver mandag når vi samles», fortalte medlemmer i fellesmøtekomiteen. Vi kan bare si oss enig med lokal-avisen som skriver: «Det er ingen tvil om at det går en vekkelsesbølge over Larvik for tiden». En fredag sist i mars hadde de invitert de mange nyfrelste til møte på Bedehuset sammen med veiledere og byens predikanter. Etter en enkel bevertning og undervisning/samtale, var de med på felles nattverdsgudstjeneste i kirken. Kapt. Arne Bruun, (Frelsesarmeen) pastor Magne Hultgren (baptistmenigheten) og rektor Ragnvald Ask (Frikirken) deltok med skriftlesning. Bak alteret forrettet prost Dybvik og res.kap. Mølbach sammen med pastor Reigstad (Metodistkirken) og pastor Sverre Granlund (Misjonsmenigheten). «Alle som tror på Jesus Kristus er velkommen» stod det i annonsen for nattverdsmøtet. Etterpå var det bønnesamling fram til kl. 24.00. Det var Fellesmøtekomiteen og menighetsrådet i Den norske kirke i byen som var sammen om dette møtet. En slik samling, som kanskje er unik i norsk vekkeshistorie, sier noe om det tillitsforholdet vekkelsen har skapt mellom de troende i byen.

Prost Dybvik talte om nattverden som den «nye pakts» måltid, et minnemåltid, et vitnemåltid og enhetsmåltid. Mens nattverden ble delt ut til de mange nattverdsgjester spilte organisten «Jesus, Jesus, Jesus, det er noe ved ditt navn» og det var en stor åndelig høytidsstund, forteller Granlund.

En av hemmelighetene bak det som har skjedd i Larvik er bønnesamlingene på fredag kveldene. Da kommer de troende sammen for å be for byen og andre bønne-emner. Samværene preges av allsidighet og ledighet. Da vi besøkte Larvik hadde disse bønnesamlinger pågått i mange uker, men det var samlet en 50-60 stykker denne kvelden.

Under en bønne-natt i Larvik ba vi troende fra ulike kirkesamfunn om å gi noen

personlige inntrykk fra vekkelsen som pågår i byen.

Kolossalt interessant

HENRY HÅKESTAD,
lokalpredikant i Metodistkirken, formann i Fellesmøtekomiteén:

Det ble sagt i åpningsmøtet at det ville bli annerledes fellesmøter i år, og det var profetisk. Vi har aldri opplevd slike møter, og store ting har skjedd. Da en uke var gått, kom det gjennom nådegaver at vi bare skulle holde fram i samme spor, og så har vi tatt uke for uke. Den norske kirke er ikke offisielt med, men de har stilt seg usigelig positive. Vi har hatt et strålende samarbeide med de menigheter som har vært med under denne vekkelsen. Vi har opplevd en kjærlighetens atmosfære iblant oss. Når vi samles i komiteén, kjenner vi at vi er brødre, og vi er blitt virkelig glad i hverandre. Den hellige Ånd er utgytt iblant oss, og den skaper enhet i hjerte og sinn. Da Wallenberg reiste og møtene fortsatte med lokale krefter, viste det seg at vekkelsen ikke var knyttet til noen person. Denne tiden har vært kolossalt interessant, en glede og en fest, og har hatt en veldig betydning for det kristne livet her i byen. Nå ber vi om at ingen ting må komme inn og stanse det Gud gjør. Bønnemøtene på lørdag formiddag og fredagskveldene har hatt stor betydning. Vekkelsen her vil ha ringvirkninger andre steder i vårt land.

Byen forandret

ROLF MYRVANG,
formann i Indremisjo-
nen.

Det er med en viss spenning en går til fellesmøter. Vi har jo forskjellig innstilling i de ulike virksomheter. Men alt i første møtet rev Gud ned skilleveggene. Jeg har vært med mange ganger før i felles arr., men aldri opplevd liknende, når det gjelder kjærlighet mellom de troende. Vi har bedt om vekkelse gjennom mange år, slik de sikkert gjør de fleste steder. Nå har vi opplevd svar på våre bønner. Det har vært en mektig ånd i møtene, og Gud har frelst, fornyet og helbredet menneske. Personlig har jeg trodd at dette med å be for syke er for folk med spesielle gaver. Jeg har ikke regnet meg selv med i en slik sammenheng. Det har derfor vært en sterk opplevelse å se at mennesker er blitt friske når vi har bedt for dem. Dette har vært en fornyelses-tid for svært mange av oss. Ordet fra Jesu munn, hvor han lover «kraft når den hellige Ånd kommer over dere», har stått for meg i disse dager. Jeg tror folk i Larvik har merket at dette er blitt en realitet for de troende. Det har aldri vært så lett å komme i samtale med folk på byen om åndelige ting! Enten er det byen eller jeg som er blitt forandret. Vi må være villig til å motta kraft og styrke til å være Jesu vitner, vi har et ansvar her. Vi har også hatt en veldig bønnekamp både enkeltvis og i sammen. Vi har opplevd at det ikke er avgjørende hvilken kirke vi tilhører. Vi opplever hverandre bare som søsken i Herren, — og er det ikke det vi egentlig er?

Jesus har fått dagen

JAN NEVLUND,
eldste i baptistkirken.
Kasserer i fellesmøte-
ne:

Jeg tror det var viktig at Wallenberg fikk folk til å stanse igjen i ettermøtet: Ingen fikk gå når talen var slutt. Etter tre dager så ville ikke folk gå, selv om møtene varte til kl. 23. Jeg så også mange lukkede ansikter i de første samlingene, men de lyste opp etter hvert, og vi fikk smelte sammen. I dag er det få mørke ansikter, vi blir glad når vi møter hverandre. Denne tiden har gitt meg åndelig vekst. Jeg har fått lov å gi dagen min tilbake til Jesus. Jesus har blitt virkelig Herre. Det er som en ny omvendelse for meg. All stress og egenstrev har jeg lagt bort. Jeg har gitt dagen min til Jesus for å vandre i de ferdiglagte gjerninger.

Fin lovsangstone

ODD OSNES,
lærer på Fredtun folke-
kehøyskole. Tilhører
Den norske kirke:

Jeg har hørt andre fortelle om vekkelse tidligere, men nå har jeg fått være med på det selv. Det er stort å oppleve slikt. Noe av det typiske i disse møtene er gleden og lovsangen. Det møter vi ikke i alle vekkelser. Det har gjort samværene rikere og virket godt. Samfunnet vi har opplevd med andre kristne har også vårt noe veldig. Jeg husker f.eks. en familie som kom fra Danmark og var med i et møte. Da kom presten sammen med flere av byens forkynnere og la hendene på disse for at de skulle bære vekkelsen videre til Danmark. Ragnvald Ask, som tidligere har vært rektor på Fredtun (Frikirkens eneste folkehøyskole), har talt mye i disse fellessamværene, han sa det slik: «De som står i ledelsen for disse samvær er så snille med hverandre». Mange av elevene ved Fredtun har opplevd både frelse og fornyelse. Det har betydd meget for miljøet på skolen, og det har vært rikt og ansvarsfullt å stå midt i et slikt arbeide blant de unge. Denne vekkelsen har lært meg mye: 1) Gud kan arbeide i dag. 2) Fellesskap mellom de troende gir grunnlag for vekkelse. 3) Tror det samme vil skje mange andre steder i vårt land.

Før fetter — nå bror

KJELL NILSEN,
underbefal i Frelsesar-
meen og medlem av
Fellessmøtekomiteen:

Vi har ikke mistet vårt særpreg i disse møtene, men vi er blitt løftet over det som skiller oss. Vi hadde lagt opp møteprogrammer hver for oss fremover, men vi måtte være villig til å avlyse. Dette har vært en absolutt vekkelsestid, og jeg har aldri vært med på noe liknende. Bare himmelen kan registrere alt som er skjedd, ikke minst rundt om i hjemmene. Vekkelsen har vært allsidig, med et rikt spekter av frelse, fornyelse og nådegaver i bruk. For oss i Frelsesarmeen er ikke nådegavene noe nytt, de er med i våre trosartikler.

Før møttes vi på gaten som «fetter og kusiner» uten noe særlig forhold til hverandre, vi var bare «på nikk». Nå har vi fått sett at dette forholdet var feil: *Vi er brødre og*

søstre, vi er nær familie. Dette har vært nytt for mange av oss, vi levde i hver våre båser. Nå kan vi besøke hverandre. Vi ser det hos oss i Frelsesarmeen. Når vi har møter, ser vi venner fra andre menigheter, når de ikke har noe selv, og omvendt. Vi svikter ikke våre egne virksomheter av den grunn. Her gir vi tiende og slutter opp, men vi er og villig til å sette ting til side for fellesskapet, og ingen har tapt på det, verken åndelig eller økonomisk. Vi har våre «ordrer» å ta hensyn til, men vi har først og fremst «ordre» om å være med i fellesskapet, både ut fra Bibelen og våre retningslinjer.

Jeg er klar over at det innenfor samtlige menigheter er enkelte som venter på at disse møtene skal ta stutt, så vi kan komme inn i «faste former» igjen. Men vi som har smakt rettene på det veldekkede bord Gud har satt fram for oss i disse dager, vil gjerne ha mer. Det har vært en personlig inspirasjon å se hva Gud kan gjøre for mennesker av idag. Det er for fullt til å samtale med folk i benkene, men de søker fram av seg selv.

Det har vært godt å se den positive innstilling kirken har vist i disse uker. (Alle søndagskveldsmøter har vært der). Prost, kirketjener og organist har vært helt fantastiske. Først kom de unge, nå kommer de i moden alder. Larvik oppland draes også mer inn. Det mest positive for oss Guds folk er at vi har fått se fellesskapets verdi. Noe nytt er brakt inn i vår bevissthet, og det vil videreutvikle seg. Bibelen lover Åndsutgytelse i den siste tid. Dette vi er med på her, er bare begynnelsen. Folk har kontaktet oss helt fra Nord-Norge. Gud har vist oss at dette vil spre seg videre. Når Guds folk er villig til å gå ned på samme plattform, og ikke stille seg på ulike «trinn», da skjer ting. Vi kan ikke få Gud med oss på våre premisser alltid. Jeg tror vi har bedt litt for meget om vekkelse innenfor våre respektive menighets-vegger, og for lite i fellesskap for stedet vi bor. Felles bønne-samlinger er en viktig sak.

Vekkelsen må ikke stanses

**Prost
OLAV TH. DYBVIK:**
Den norske kirke

Jeg hilser den vekkelse vi har opplevd med glede. Jeg har vært med i vekkelse før, så jeg vet hva det er og hva den gir. Dette har ikke vært av de gamle, vanlige indremisjons-vekkelser. Det har vært en vekkelse med typisk karismatisk innslag. For meg har det vært en del nye trekk, men jeg har stilt meg positiv hele tiden. Vi opplever en typisk kristen vekkelse, med spesielle særpreg. Wallenberg var en strålende vekkelses-forkynner som holdt seg til sentrale evangeliske sannheter. Det var en mangel at menighetsrådet ikke var med, men jeg håper det vil rette seg neste gang. Nå er det om å gjøre at vekkelsen ikke blir stanset, men får pågå så lenge det er mulig å vinne nye. Videre er det viktig at de nyfrelste ledes inn i bibelgrupper, musikklag osv., så de kan aktiviseres og grunnfestes. Om ikke det blir en forankring i Guds Ord for dem som kommer med, blir det lite igjen.

Jeg er ikke imot samarbeide med andre kristne menigheter, dem regner jeg som brødre med ulik legning og temperament. Det jeg er imot, er de kretser i vårt land som vil kristendommen til livs. Vi får bekjempe dem, og ikke hverandre.

Allsidig vekkelse

**SVERRE
GRANLUND,**
pastor i Det norske
Misjonsforbund:

Det som har preget vekkelsen er komponenter fra ALLE de sider som Herren i de senere år har ført fram blant sitt folk.

Foruten dette at så mange har blitt frelst, fornyet og har fått et mer bevisst kristenliv, vil jeg peke på fire sider av vekkelsen:

1) **Enhets-vekkelse.** Det har vært et kjærlighetens fellesskap mellom alt Guds folk, og murer har ikke eksistert. Forkynnere fra ulike kirker har vært harmonisert og på linje. Vi ble enig, da vi skulle fortsette, å ikke legge opp for stort program og kalle talere, men være åpne for Åndens ledelse i fellesskapet. Vi har bare brukt talere som vi i komitéen var stille for ville kunne gå inn i det som Herren virket fram.

Den gruppe som vil noe innenfor alle menigheter, har funnet hverandre i et fellesskap som jeg tror vil bestå til Jesus kommer igjen. Det er alltid slik at noen er imot, de finnes også her i byen, men de kan ikke ha noe med hverandre å gjøre heller, så de står spredt. Det snakkes om fra flere hold at vi er en Guds menighet her i Larvik i dag. Det opplever jeg rikt og positivt. Nøkkelen til at Gud skal få frelse er at Guds folk elsker hverandre.

2) **Den karismatiske vekkelse** har preget møtene fra første stund. Jeg har sjelden vært med i samvær hvor nådegavene har vært i så rikelig og allsidig bruk. Tungetale, tyding, profetiske budskap, kunnskaps tale, helbredelsens gave, evne til å prøve ånder, sang i tunger har vært en naturlig del av samværene. Om det har vært uvant og fremmed for enkelte, har de åpnet seg for dette og gitt Åndens virkninger plass i samværene.

3) **Jesus-vekkelse.** Møtene var ikke minst i sin gjennombrudds-fase sterkt preget av ungdom. Det har vokst fram et felles ungdomskor på 60-70 unge som har sunget i møtene. Mange unge er blitt bevisstgjort i sin tro og viser iver etter å vinne andre. Jesus har også vært den store forgrunnsperson i denne vekkelse. Det er HAN ALENE som skal ha æren for det som skjer. Tale, vitnesbyrd, bruk av nådegaver, lovsang, har alt sammen vært preget av å ha Jesus i sentrum. Det viser at vekkelsen ikke er skapt av mennesker, men det er noe Guds Ånd har fått virke fram.

4) **Lovsangs-vekkelse.** Noe av et særtrekk ved møtene har vært lovsangen og lovprisningen. Baksvær fikk være til rik velsignelse, bl.a. ved den måten han har ledet forsamlingen i lovsang og tilbedelse.

Jeg har opplevd denne vekkelsen som en stadfestelse av det jeg personlig tror på og har forkynt i flere år nå: Når forkynnere i en by slutter å bekjempe hverandre, slutter å ri på sine særstandpunkter, og samler seg om Kristus som sentrum og blir ett som Guds folk, — da kommer synderne! Da får verden tillit til det vi holder på med. Ingen enkeltmenighet kan ha den mulighet til å vinne mennesker for Gud som vi får når vi går sammen.

så grep GUD inn...

Fra fotomodell i New York til Bibelskole- elev i Kvinesdal

Anita Achong er født på Trinidad, men vokste opp i New York. Femten år begynte hun som fotomodell. Hun fikk mange spennende venner, fikk være med i interessante selskaper, og hun reiste mye. Tross alt dette ble livet ensomt og tomt

Her forteller hun selv om hvordan Gud grep inn og fylte tomrommet. Og hvordan hun kom fra New York til misjonsskolen i Sarons Dal.

Om jeg var ensom og tom

Hvor kommer du fra?

Jeg kommer fra den vakre øya Trinidad. Den ligger i det Karibiske hav, ikke så langt fra Venezuela.

Kan du fortelle oss litt om din bakgrunn?

Jeg er yngstemann av ni søsken. Mine foreldre arbeidet veldig hardt for å underholde familien. På den tiden var det mange familier som flyttet fra Trinidad fordi det ikke var så mange muligheter til å få en høyere levestandard der. Så flyttet jeg med mine foreldre til New York. Som tenåring likte jeg storbylivet veldig godt. Alt virket så spennende;

skyskraperne og de store butikene fasinerte meg, og jeg likte å møte andre unge mennesker og være sammen med dem. Etter at jeg var ferdig med skolen ble livet enda mere interessant, da jeg som 15-åring begynte som fotomodell. Jeg var mannequin; var med på moteshow og fikk også være med i filmer som de brukte til undervisning i skolene. Jeg arbeidet sammen med mange interessante mennesker.

Så du hadde en fantastisk tid sammen med disse menneskene?

Jeg forsøkte å bli som en av dem; og gjøre alt det som de gjorde. Jeg hadde det i grunnen veldig fint, syntes jeg da; var med i mange selskaper; reiste over hele Amerika, og prøvde på alle måter å ha det moro og få mest mulig ut av hver dag.

Reiste du mye?

Ja, jeg var i Europa noen ganger, også på de Vest Indiske øyene — der likte jeg meg veldig godt — og så reiste jeg over hele Amerika. Jeg likte å danse og gå ut og ha det moro.

Men så en dag hendte det noe.

Jeg var i München, Tyskland, og ble invitert i et selskap av en popstjerne. Og mens jeg var der; danset, festet, drakk og lo — begynte jeg plutselig å tenke over mitt liv. Og midt iblant alle disse menneskene begynte jeg å føle meg ensom og tom. Jeg lurte på om det var noe galt med meg. Alle de andre hadde det jo så moro, bare ikke jeg.

Jeg glemmer aldri den natten i Schwabing, München. Jeg forlot selskapet og gikk gråtende ut på gaten. Jeg ønsket å være alene. Plutselig var jeg ikke glad i det livet jeg levde lenger. Jeg hadde trodd at penger og venner var alt jeg behøvde for å være lykkelig, men plutselig kjente jeg meg så ensom. Jeg gikk rundt i gatene time etter time; stirret inn i butikkvinduene, og prøvde

Overgangen fra cocktail-selskaper og luk-susliv til kristne møter og misjonsskolein-ternat var stor. Men Anita trives mye bedre idag enn i det tomme livet som hennes tidlige yrke førte med seg. Idag kan hun løfte hendene og prise sin Gud og frelser som grep inn i hennes liv.

Det å kjenne Ham idag som min Herre er det viktigste for meg.

Hvor lenge har du nå vært en kristen?

Jeg ble frelst som 18-åring og er idag 23 år gammel.

Var det vanskelig å kombinere ditt yrke med det å være en kristen?

å finne ut hva som kunne fylle det tomrommet jeg nå følte inni meg. Jeg ønsket ikke å være sammen med vennene mine lenger, og jeg kjente meg så forvirret.

Så bestemte jeg meg for å dra tilbake

Anita gir med alvor og inderlighet sitt vitnesbyrd om Guds forunderlige ledelse når hun er ute med misjonsskole-elevene. Her blir hun tolket av Betty Ann Solvoll i et møte i Horten.

til New York. Jeg vet ikke hvorfor, men jeg kjøpte billett og reiste.

Hva skjedde når du kom tilbake til New York?

De første dagene i New York var jeg veldig deprimert og jeg gråt mye. Men så en dag; jeg var inne i en butikk i Brooklyn, kom jeg i snakk med en ung mann. Han begynte å fortelle om Jesus. Han så at jeg var veldig ulykkelig, og han fortalte meg at jeg behøvde ikke ha det på denne måten. Jeg behøvde ikke være nedtrykt av problemer, og det var mye som var positivt med livet. Han inviterte meg med på møte. Denne kirken lå i Harlem. Jeg hadde aldri vært der før; for Harlem er et av de farligste strøk i byen New York. Men av en eller annen grunn kjente jeg meg ikke redd for å være med til denne kirken; for mens vi var på vei dit snakket han til meg om Jesus, om en ny sjanse i livet; en ny mulighet til å motta kjærlighet og til å bli lykkelig. På dette møtet snakket pastoren om frelse. Hun

Tekst: Rigmor og Tomas Holst

snakket om Jesus som Guds sønn. Jeg hadde aldri tenkt på at Jesus var Guds sønn, jeg hadde alltid trodd at han var en profet eller noe lignende. Denne kvelden fikk jeg høre at Han kom fordi Gud sendte Ham slik at vi kunne få liv. Jeg sa til meg selv at jeg skulle legge bort min stolthet å gå fram og ta imot Jesus. Og det gjorde jeg. Jeg ba en enkel bønn om at Jesus skulle komme og ta hånd om livet mitt og gjøre alt nytt. Da kjente jeg en ny fred som fylte tomrommet i mitt liv, og den freden har jeg beholdt siden.

Rett etter at jeg ble frelst prøvde jeg å la være å jobbe som fotomodell, for-

di det ble et problem for meg. Etter hvert ble det bare som en hobby, som jeg gjorde av og til.

Men Anita, hvorfor kom du til Sarons Dal?

Jeg hørte aldri om Bibelskolen når jeg var i New York. Men i mange år hadde jeg et ønske om å komme til Bergen. To ganger da jeg var i Norge, prøvde jeg å komme dit, men begge gangene ble det ikke noe av planene mine, og jeg kom aldri lenger enn til Oslo. Det var jobben som stanset meg. Men da jeg kom til Norge i fjor, bestemte jeg meg for å reise til Bergen denne gangen. Jeg hadde en godt betalt jobb, men sa opp jobben min, kjøpte billett og reiste. Jeg kjente ingen i Bergen, og de første dagene bodde jeg på et hotell. Jeg kjente den Hellige Ånds fred ved å være der, og funderte litt på hvorfor Bergen skulle komme i tankene mine mens jeg bodde i New York.

En dag gikk jeg inn på en restaurant ved Fisketorget og kjøpte meg en kopp te. To damer kom inn og begynte å snakke med meg; en av dem hadde bodd i New York. Da med ett sa den Hellige Ånd til meg: «Du skal bo hos denne damen.» Jeg kjente det så sterkt, og jeg følte en slik fred over at jeg skulle bo hos denne damen. Hun kjøpte en kopp kaffe til meg, og da vi var ferdige, gikk vi til huset hvor hun hadde en leilighet. Vi gikk inn og så på den. Der var alt; møbler, komfyr, vaskemaskin og utstyr i kjøkkenet osv. Hvis jeg ønsket det kunne jeg få bo der hele sommeren. Jeg kjente virkelig Guds nærhet, og opplevde at det var hans vilje, så jeg tok imot tilbudet.

En dag gikk jeg til Pinsemenigheten Tabernaklet i Bergen. Der møtte jeg et ektepar som hadde vært på bibelskolen i Sarons Dal, og de fortalte meg om skolen. Jeg sendte inn søknad. I begynnelsen var jeg litt usikker. Men så reiste jeg til sommerstevnet, og fikk oppleve Guds nærhet så mektig, at jeg fikk visshet for at det var Guds vilje at jeg skulle gå her.

Hva med framtiden?

Det vet jeg ikke ennå, men jeg har lyst til å fortsette med å studere Bibelen.

Er det noe du er spesielt interessert i?

Ja, i drama. Folk liker å bli underholdt. Jeg tror at Jesus vil vi skal bruke ulike metoder til å nå mennesker, og det er mange måter vi kan gjøre det på. I Amerika har vi for eksempel mange kristne TV program. Det finnes flere dramagrupper og film, og jeg skulle virkelig ønske at jeg fikk lære mere om dette, og at jeg får arbeide sammen med kristne.

Guds vekkelshånd er over Kina

Av Sven Olav Iversen

Kina, dette veldige Østens rike med sine 900 millioner innbyggere, har på ny kommet i fokus. I mange, mange år ble Kina nesten ikke nevnt i Vestens presse, men nå har Kina i løpet av kort tid blitt førstesidestoff i mange aviser. Maos Kina er borte. Kollo-sale forandringer finner sted nesten hver eneste dag. Reformen skjer på dagen som tidligere skulle ta årtier.

Midt i alt dette kan man tydelig skjelve Guds mektige hånd. Gud har forberedt Kina på en stor innhøstning til sitt rike. Om vi hade glemt Kina, så har aldri Gud. Kinas nyere historie er historien om Gud suverenitet — om hvordan han bruker selv sine fiender til å gjennomføre sitt verk for å føre folkeslagene til troens lydighet.

Da misjonsepoken i Kina begynte, var evangeliseringen av dette landet en av de vanskeligste oppgaver man kunne påta seg. Landet var på den tiden i elendig forfatning. Kommunikasjonen var dårlig. Veier fantes omtrent ikke, sykdom, epidemier og nød var overveldende. Det var også flere hundre stammesprog og utallige dialekter så forskjellige at kineserne selv hadde vanskelig for å forstå hverandre utenfor sitteget område. Konfusianismens sterke røtter i Kina gjorde evangeliseringsarbeidet ytterligere vanskelig. Midt i alt dette utførte misjonærene et mektig arbeid — de gav sitt liv, ofret det de eide, og fikk på den måten plantet såkornet, Guds ord, inn i Kina. Herren var med dem og stadfestet ordet. Likevel nådde ikke evangeliet ut til det kinesiske folk, bare en brøkdel fikk høre og enda færre tok imot.

Under Kulturrevolusjonen var det av stor nødvendighet å utbygge kommunikasjonsnettet for å holde kontroll med folket og spre kommunistisk propaganda. Idag er veinettet blant annet utbygget til nesten hver minste krok i landet. Radionettet er også godt utbygget slik at hver eneste kineser har tilgang på en eller annen form for radiomottager. Ved siden av dette og av enorm betydning har skriftproget blitt betraktelig forenklet og er på god vei til å bli allemannseie.

Alle disse tingene ble gjort for å spre kommunismen. Men her må vi kunne si som Josef til brødrene sine. «Dere tenkte det til det onde, men Gud til det gode.» Mao tenkte det for kommunismen, men Gud for evangeliet: Veinettet er utbygget forat evangelistene skal komme frem overalt. Radionettet forat evangeliet skal kringkastes til hver minste krok og landsby. Det forenklete skriftsproget forat alle skal kunne lese bibelen.

Ja, sannelig har Gud hatt ait i sin hånd. Kina er i ferd med å åpne seg for utlandet og åpenheten for evangeliet er enormt stor. Under Kulturrevo-

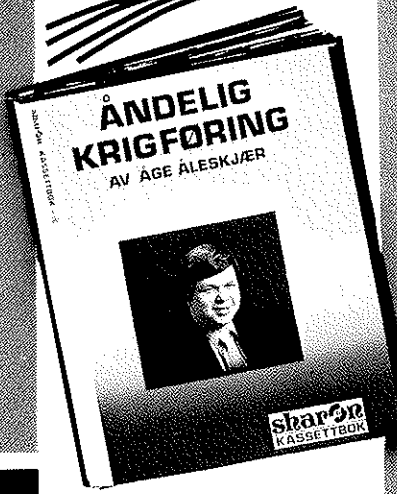
lusjonen ble landet nesten fraføvet alle dets bibler. Men ennå mens revolusjonen raste som værst åpnet Herren sin røst og talte til David Wang og Paul Kauffman i Asian Outreach og bad dem oversette bibelen til moderne kinesisk. Alle omstendigheter sa imot dette. Det ville ikke være mulig å få bibler inn i Kina. Men Herren hadde talt og de begynte arbeidet. Nå ti år etter når bibeloversettelsen er ferdig og klar til trykking åpner plutselig Kina seg og det blir mulig å føre biblene inn i landet. Det er ikke lovlig å innføre bibler på komersiell basis, men som gave kan man føre inn nesten ubegrensede mengder.

Behovet for bibler er meget stort. Det gjelder en fjerdedel av verdens befolkning, som nå har fått sin nådetid. Du kan være med å føre noen til Kristus i Kina ved å gi en gave til trykking og distribuering av den nye kinabibelen: DANG DAI SHENG CHING, som den heter på kinesisk. Kinas evangelisering er i fokus for Guds folk idag!

Gaver kan sendes:
«Den Nye Kinabibelen»
Boks 87, 1481 Li
Postgiro: 2 34 14 93
Bankgiro: 1730.34.06441

Postboks B,
4480 KVINESDAL
Tlf 043 50419

NY

«DEN NYE VIN ER BEDRE.»
Har du problemer?
Slapp av — det skjer fremdeles mirakler!
Les denne boken av ROBERT THOM.
Hf. kr. 18,—

LOGOS

NYTT FRA DYNAMIS

Vi har her gleden av å presantere våre nyeste opptak, som alle inneholder sentrale og aktuelle budskap. Merk deg disse kassetter:

SVERRE GRANLUND

- D-89 RESTAURERING AV ME-
C-60 NIGHETEN

Et sterkt og klart budskap om den gjenreisning av Guds menighet som DHÅ vil virke fram. Bibelfundert undervisning med profetisk visjon. For alle som er interessert i Guds plan for sin menighet i endetiden. Ransakende og klargjørende.

STEN HARSEM

- D-90 DEN HELLIGE ÅND I HVER-
C-60 DAGEN

Harsem forteller her hvordan det er mulig å la Den Hellige Ånd få prege vår hverdag. Hvordan vi kan gå i ferdiglagte gjerninger og vinne sjeler ledet av Ånden. Et mektig budskap bygget på Ordet og egen erfaring. Dette budskap kan forandre hele din hverdag. Topp-aktuell forkynnelse for alle kristne.

HANS BRATTERUD

- D-91 DEN NYE PAKTS TJENERE

Et viktig og inspirert budskap om nødvendighet å leve kristenlivet i den NYE pakt, i Åndens vesen. Ikke trelle under lovens bokstav, men oppleve evangeliets frigjørende krefter til fornyet liv og tjeneste. Her berøres flere sentrale punkter som er viktige å ha klarhet over for alle kristne.

BJØRN WIIK

- D-92 HELBREDELSE I
C-90 JESU NAVN

Bjørn Wiik er prøvet mere enn de fleste i sykdom. Over 70 ganger har han vært innlagt på sykehus. For kort tid siden opplevet han et guddommelig inngrep for en kronisk og uheldredelig rygglidelse. Her deler han sannheten om Guddommelig helbredelse med oss utfra Ordet og personlig opplevelse. Du får to prekner med Jesus forkynnelse på denne kassetten. Bjørn Wiik er kjent som dyktig bibellærer og forkynter gjennom mange år. Et forløsende sterkt budskap om kraften i Jesu navn, til ånd, sjel og legeme. En gripende og aktuell kassette.

ÅGE ÅLESKJÆR

- D-93 GUD KAN
C-90

Under rundreisen med elever fra Misjonsskolen i Sarons Dal tok vi opp dette møte. Elevene synger og vitner og Åleskjær bringer et klart budskap og hva evangeliet kan gi til alle mennesker. Et sterkt vekkelsebuds- budskap om en stor Gud og Freiser. Bli med på et fullpakket møte av «det gamle slaget» med sang, vitnesbyrd og tale.

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

Herren fornyet min tjeneste...

«Vi må få mer del i Guds menighetssyn»

Ingolf Kolshus har et usedvanlig rikt og langt virke bak seg på Guds akkerland, og han er fremdeles aktiv og levende interessert i det som rører seg på den åndelige fronten i vår tid. Og han er ikke bare tilskuere, men er en etterspurt taler til stevner, møter og konferanser innenfor alle menighets-sammenheng. I anledning at Kolshus fyller 75 år har vi spurt han litt ut om hans liv, virke og hvordan han ser på dagens situasjon.

Jeg har opplevd så meget godt og rikt i livet at jeg mange ganger har tenkt for meg selv at jeg må være en av vår Herres «solskinnsbarn», sier Kolshus, og gir oss det gode varme smilet som er så typisk for ham. Nå forstår vi hvor han har det fra: Det er himmellys i hans indre...

Jeg har opplevd så meget vidunderlig, ikke minst i brorskapet. Når min forstander-tid av naturlige årsaker måtte avsluttes, var Gud så god at han brakte meg i kontakt med den karismatiske vekkelse. Istedenfor en pensjonist-tilværelse fornyet Herren min tjeneste. Han lot meg oppleve et utvidet brorskap og en åpen dør til å tjene Guds folk i ulike menigheter. Det er spennende og rikt å få være med!

Vi har oppsøkt Ingolf Kolshus i hans blokk-leilighet i Asker for en prat innfor 75-årsdagen. Det som skulle være en formiddagsvisitt, blir av en gjestfri Rigmor og en vital og sprudlende Ingolf gjort til både fest og helligdag for deres mandag-morgen-besøker.

Oppvekst

Livet har nok ikke alltid smilt til Ingolf Kolshus, selv om han ser slik ut. Han har sitt etternavn fra sin morfars gård som lå i hjerte av Trømborg sogn.

Her hos sine besteforeldre bodde han i sine første leveår, og de ødslet begge kjærlighet over gutten. Det var ikke enkelt å skilles fra dem for å reise fra Eidsberg til Grünerløkka i Oslo, bare 6 år gammel, selv om det var mor som nå skulle overta. Men snart fikk den unge Ingolf andre ting å tenke på. Mor hadde begynt å gå på kristne møter og 7 år gammel ble han med på sitt første møte. Det var Barratt og «lille Rein» (Seehuus) som var annonsert. — Rein var da bare 12 år gammel og prekte i «vilden sky», forteller Kolshus, — men det var Barratt som grep mitt guttehjerte. Slik som han var ville jeg bli!

Da Ingolf var 10 - 12 år gammel holdt han «møter» for yngre søsken hjemme i stua.

— Det het at vi holdt «leke-møter», men vi opplevet at Gud var oss nær ved sin Ånd og vi ba så høyt at jeg fryktet vi var blitt oppsagt dagen etter, — ler han.

«Heite greier»

Unggutten stortrivdes i menighetsmiljøet i Filadelfia, Oslo og bare 14 år gammel lot han seg døpe. Etter handelskole ble han ansatt på kontoret i et elektrisk firma til en bror i menigheten. Hver lørdag var de unge samlet til

bønnemøter i villaen til hans arbeidsgiver. — Vi gjorde det nokså hett der ute. Jeg glemmer ikke når Erling Strøm ba for meg til Åndens dåp. Erling og jeg var venner helt fra ungdomstiden og vi var sammen i menighetsmusikken hvor han spilte mandolin og jeg fiolin. (Han var to år eldre enn meg).

Kolshus drev det så langt med fela si at han en tid spilte første fiolinist i et misjons-orkester som da var i Oslo. Når vi spør om hvordan det var i Filadelfia under hans ungdomsår, svarer han spontant: — Det var heite greier. Det har gjort et uutslettelig inntrykk i mitt sinn å vokse oppi et slikt menighetsmiljø. Barratt var som en kjær far for oss alle. Og etter som en gryende kallsbevissthet grep tak i meg, fulgte jeg alt som skjedde med et mottagelig sinn. Da jeg ymtet litt for Barratt om muligheten av et kall, oppmuntret han meg til å ta det med ro og være aktivt med i menighetens virke, og få så mange inntrykk som mulig. Han mente et levende og aktivt menighetsliv var den beste bibelskole for en blivende predikant.

Gamle Magnussen

En annen forkynner som fikk betyd-

ning for den unge Ingolf var Johan Magnussen. En original bygde- og stevnepredikant som var kjent for å ta ungdommen med på de første turer ut på feltet. Blant hans «elever» var Thor Sørli, Erling Strøm og Ingolf Kolshus. Bare 16 år gammel var Ingolf da han en sommerferie var med «gamle Magnussen» på en rundtur i Telemark.

— Telemark var likesom hans «apostoliske» område, som han stadig måtte reise rundt å ha «oppsyn» med. Han var ganske streng med oss ung, og kjørte oss hardt. Han var en morgenfugl, så ved 5-tiden satte han seg ut på verandaen og leste med høy røst fra Bibelen. Da jeg senere ble forstander fikk jeg et godt samarbeide med Magnussen, han likte godt å besøke oss yngre, som en av våre «fedre i Kristus». Det er slike typer som er vanskelig å glemme. Kolshus kan med humor fortelle mangt om «gamle Magnussen».

Første virketid

— Da jeg var 21 år kom Barratt og sa at de ville sende meg til bibelskolen i Filadelfia, Stockholm. Menigheten i Filadelfia betalte både reise og underhold. Men Barratt stilte som betingelse at jeg ikke måtte «gjøre svenske» av meg, minnes Kolshus. De årlige 5 ukers kurs i Stockholm var storsamlinger i de dager. 5 - 600 elever satt sammen med Kolshus og hørte Nordens fremste bibellærere i pinse-kretser: Severin Larsen, Sven Lidman, Oscar Haglund, G.E. Søderholm og Lewi Pethrus.

— Det var «trim» på alle møter, med bibelundervisning, bønn, faste og virke i helgene. For min del ble jeg sendt til en venneflokk i Norrtälje, som hadde gjennomgått en brytning, så det var lite folk. Jeg var der i flere helger og det økte på med mennesker og etter bibelskolen ble jeg bedt om å stans der en tid. Vi fikk be med mange frelsessøkende og det ble gjort sterke forsøk på å holde meg igjen. Men etter noen besøk i Stockholm reiste jeg over nyttår tilbake til Oslo slik jeg hadde lovet Barratt. Han hadde en reiseplan klar, men det passet ikke når vi kontaktet menigheten, så jeg havnet i noen husmøter oppe på Haga. Der fikk jeg telefon fra Johan Magnussen som ville ha meg ned til Askim, der skulle det være storstevne med tilreisende fra mange kanter.

Askim

«Storstevnet» som Magnussen snakket om viste seg å bli ca. 20 forsakte tilhørere. Det var krisetider for den lille venneflokken i Askim i de dager. Magnussen anbefalte meg å dra derfra så hurtig som mulig. «Ligg ikke og ødelegg din sjel på dette gudsforlatte stedet!»

Men jeg hadde alt lovet vennene å stå en tid. Den tredje søndagen jeg var

der, kom det såpass at lokalet ble halvfullt. I det møtet opplevde vi bokstavelig talt at «Ånden falt». Folk så synlig ild falle ned bak meg mens jeg preket, og selv kjente jeg «luft-trykket» i ryggen. Fra da av behøvde vi ikke avvertere møtene!

Folk ble frelst og døpt og Magnussen og Werner Skibsted var våre faste stevnetalere. Folk kom fra alle kanter i lastebiler med benker fulle av folk på «planet». Kristian Heggelund kom til Trøgstad i den tiden og en vekkelse brøt ut der også. Jeg ble menighetens første forstander og da jeg reiste derfra talte menigheten ca. 200 venner.

Fredrikstad

Også der var han menighetens første forstander. To flokker hadde nettopp blitt slått sammen og forholdene var ikke så enkle da den unge forstander tok fatt. Mange motsetninger gjorde seg gjeldende. Men alt ble forandret etter at Ånden falt over forsamlingen i et møte. Det ble et slikt åndelig gjennomslag i menigheten at stridbare personer ble isolert og mistet innflytelse.

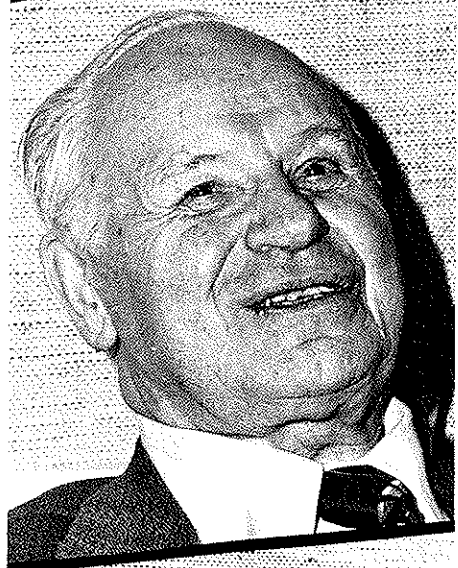
— Det var enkelte som var så fremmede for pinsens liv og vesen at de kunne ha gjort stor skade. Men istedet fikk vi oppleve en vekkelses-tid. Selv midt på sommeren hadde vi fulle hus. Etter friluftsmøtene sprang folk til lokalet vi leide for å få plass, resten måtte stå rundt veggene.

Drammen — Trondheim — Halden

Også i Drammen var det krisetid, men påny fikk Kolshus være et samlemerke i menighetsarbeide.

— Vi hadde et ypperlig eldsteråd som gav meg frie hender i virksomheten. Vi sendte bud etter forkynnere som kunne dekke de ulike behov. Mange folk ble lagt til menigheten. Da vi kom til Trondheim fikk jeg virkelig en krisetid i tjenesten. Menigheten var nok vant til en annen legning fra sine tidligere forstandere, og betraktet meg nok som nokså tørr. Jeg slet et helt år uten av det ble noen løsning. En søndagskveld gikk jeg inn i lillesalen etter at jeg hadde vitnet litt og la min nød innfor Herren. Den kvelden ble 3 voksne karer frelst. En tid etter opplevde jeg det som om en dør sakte åpnet seg mens jeg stod og forkynte, til den sto helt åpen. Etter dette ble det et totalt omslag i virksomheten, og vi begynte å be med syndere. I førstningen trodde både vi og vennene at vi hadde tatt feil av kallet, men da vi reiste stod venner ikke bare på stasjonen, men langs jernbane-linjen helt fram til neste stasjon for å vinke farvel. En av mine to døtre ble rent skamfunn over all oppmerksomheten. «Pappa æ skjæms», sa hun på ekte trøndersk.

I Halden stod Kolshus lengst. I de 9 år han var der opplevde de bl.a. den

fornylses-vekkelse som berørte mange forkynnere og menigheter først i 50-åra. Mange fikk gjøre opp sitt forhold til hverandre, og brorskapet ble styrket på en sterk måte. Emanuel Minos hadde også en vekkelses-tid i Halden som ikke minst berørte «Salen».

— Menigheten i Halden hadde en høy åndelig stabilitet og kvalitet som gjorde at det lå godt til rette for vekkelser og disse ble bevart i et sunt spor, sier Kolshus. Han ser med takknemlighet tilbake på disse vekkelsens år i menighets-arbeidet. Når vi undres om hvor mange som ble hilst velkommen, så regner han med at det var en 3-400 i hver av disse menigheter som idag er blant landets største pinsemenigheter rent tall-messig.

Bergen

Siden fikk Kolshus også tjene som forstander i Oslo, Bergen og Stavanger hvor han sluttet i 1970. Ikke minst i Bergen hadde han en rik tid. Der ble over 300 døpt og et enda større antall ønsket velkommen.

— Som medarbeidere hadde jeg først Magne Tangen og siden Arne Rinding. Det var samarbeidsår av god kvalitet.

Det var i Bergen at han mistet sin hustru Martha etter 33 års ekteskap.

— Jeg møtte henne da jeg var på en rekreasjon hos Langeli som hadde gård på Fåberg ved Lillehammer. Hun var da oversøster på Oppland sykehus. Vi ble gift etter jeg kom til Fredrikstad og hadde mange gode år sammen.

Jeg husker med takknemlighet den «geniale» måte menigheten i Bergen med Arne Rinding i spissen, hjalp meg igjennom den tunge tiden. Talen Rinding holdt ved Marthas begravelse glemmer jeg aldri. Jeg orket ikke å fortsette mere som forstander og dro noen mnd. til USA. Siden så møtte jeg denne «engelen» her, sier Kolshus og nikker skøyeraktig mot Rigmor. «Det er nok du som er «engel»» — svarer hans hustru raskt. De giftet seg 1½ år etter at han var blitt enkemann og det er ingen tvil om at her fikk Kolshus påny en solid støtte både i sin gjerning og i sitt hjem.

Fleksibel

Kolshus har ved sin rike forstandergjerning vunnet respekt og aktelse. Erling Strøm kalte han for «en forstandertype av de sjeldne». Han er kjent som en «ordets mann», som kombinerer hyrde og lærersiden med evangelistgaven. Allsidig, men aldri spekulativ i sin forkynnelse. Nobel framtrøden, vid horisont, solid bibelkunn-

skap, kombinert med et positivt sinn åpent for Åndens inspirasjon, — gjør Kolshus til en forkynner i særklasse. Med sin sterke menighetsbakgrunn og lange livserfaring skulle man tro en konservativ legning hadde vært naturlig. Hva er hemmeligheten til hans visjonære åpenhet?

— Det har vært et stadig bønneemne for meg at jeg kan eie evnen til våkenhet og åpenhet for det Gud introduserer i tiden og konfronterer oss med. At jeg må være villig til å oppgi gamle posisjoner for å få del i nye perspektiver. Desto mere jeg leser Bibelen har jeg en følelse av at de ulike menigheter sitter med fragmenter av sannheten. Vi ser stykkevis som Paulus skriver, det er blitt intens klart for min egen del. Jeg søker bevisst kontakt med inspirasjonskilder som kan virke fornyende på mitt sinn. Derfor betyr kontakten med elevene på misjonsskolen og yngre predikanter mye for meg.

Menighetsliv

— *Som erfaren menighetsleder, hva er viktig i menigheten?*

At man har evnen til å møte behovet til de som har vært med i mange år, kombinert med åpenhet for de unges åndelige utviklingshunger, slik at de eldre og yngre gjensidig kan berike hverandre. Det er også viktig at vi kan konfrontere vår tid med et sant bilde av Bibelens menighetstanke. Både menighet og forkynner må leve under Åndens salvelse, da blir det den åndelige kontakt og korrespondanse som er en forutsetning for levende menighetsliv. Mangler menigheten vekkelsesvilje og kraft, vil det særlig ramme forstanderen, og hans oppgave vil bli problemfylt. Å være forstander kan være både en herlig og vanskelig tjeneste.

— *Hva opptar deg i dagens menighetsliv?*

— At Guds folk må bli *Kristi legeme bevisst!* Vi må se menigheten i en større dimensjon enn utfra kirkesamfunnsrammer. Vi må få det rette perspektiv i vårt menighetssyn, det er en stor inspirasjon for meg å se Bibelens helhetssyn. Dette må inn i vår egen indre åndelige erkjennelse, så vi ikke tenker kirkesamfunn når vi tenker menighet. Menighetstanken opptar meg sterkt idag. Jeg søker den rette balanse mellom den lokale og universale menighet, etter å se menigheten som Gud ser den. Dette opplever jeg som noe av det mest åndelig aktuelle idag. Her brytes konservativ tradisjonstenkning med det som er Guds plan: *Åpenbare sin menighet som ETT legeme.*

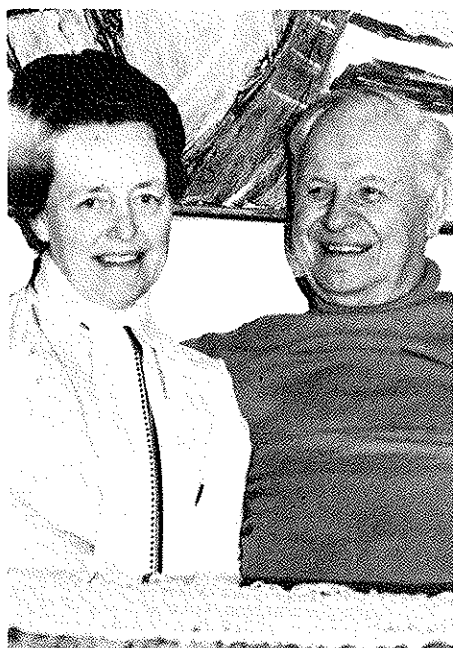
Broderlig

Kolshus har aldri hatt legning for sekterisme, han er for glad i Guds folk

Ingolf Kolshus — år og steder fra hans virke

- 5. mai 1905. Født i Eidsberg.
- 1912 På sitt første møte og hørte Barratt i Møllergt. 38, Oslo.
- 1919 Døpt i vann av pastor Barratt og tillagt Filadelfia, Oslo.
- 1921 Døpt i Ånd og første tur på feltet med Johan Magnusen. (16 år).
- 1926 På bibelskolen i Filadelfia Stockholm.
- 1927 Forstander i Filadelfia - Askim.
- 1930 Forstander i Filadelfia - Fredrikstad.
- 1934 Forstander i Filadelfia - Drammen.
- 1941 Forstander i Betel - Trondheim.
- 1947 Forstander i Salen - Halden.
- 1956 Forstander i Evangeliesalen - Oslo.
- 1961 Forstander i Tabernaklet - Bergen.
- 1967 Forstander i Zion - Stavanger.
- 1969 og 71 Med Arif Edvardsen til Iran, Afganistan, Pakistan, India, Ceylon og Indonesia.
- 1970 Blant innbydere og talere på den første karismatiske konferanse i Norge 12.-14. juni i Sarons Dal.
- 1971/72 Rektor ved Troens Bevis Bibel & Misjonsintitutt.
- 1972 og frem til idag reist som konferansetaler, evangelist og bibellærer innfor ulike kirkesamfunn i Norden.

- I 1982 har Kolshus vært med 70 år i pinsebevegelsen.
- I 1981 er det 60 år siden Kolshus første gang reiste ut som forkynner.
- Han har vært forstander i pinsevekkelsen i nesten 45 år.
- Han har ønsket velkommen opp imot tilsammen 2000 medlemmer i de menigheter han har betjent.
- 75 år gammel er han en etterspurt bibellærer og konferansetaler innenfor ulike kirkesamfunn.

Mellom de mange reiser og møteoppdrag slapper Ingolf Kolshus av i sitt deilige hjem i Asker sammen med sin hustru Rigmor. Hun er ansatt i Asker kommune som barneværns-fullmektig, men iblant har hun anledning til å være med sin mann i møter. Hun er også kjent for sine poetiske evner som har kommet til uttrykk i prologer og vers.

til det. Det er ikke vanskelig å se hvordan han stortrives når han får dele felleskap med brødre. Med sitt vinnende vesen, er han omgjengelig og liketil. En fredens mann, tolerant og forståelsesfull, kombinert med en helstøpt per-

sonlighet. Nettopp fordi han er så grunnfestet i Skriftene og helliget i sin personlighet, reagerer han sterkt på småligheter under dekke av «læren».

— Vi kunne være uenig om både lære og virkespørsmål da Barratt levde. Men pinsens Ånd hadde slik plass blant oss at vi aldri tillot uenigheten å ødelegge brorskapet. Barratt kunne nok gå imot oss yngre forkynnere iblant, men brorskapet seiret alltid. Jeg ser mangt og meget som jeg skulle ønske annerledes i dagens pinsebevegelse, men jeg ser det med vennens og broderens motiv, brorskapet er for dyrebart til at vi skal betrakte hverandre på noen annen måte. Jeg tror også det er meget farlig å komme i kjødelig strid med andre Herrens vitner. Jeg er takknemlig for at Herren har hørt min bønn om ikke å bli bitter i noen retning. Bitterhet er åndelig kreft. Her har nok synet for brorskapet over menneskelige «grenser» vært til stor hjelp og inspirasjon.

Barratt

Du nevner ofte Barratt, hvordan var han egentlig?

— Det merkelige er at Barratt kommer sterkere fram i min bevissthet etter som årene går. Det kommer vel av at jeg stod han så nær i unge år. Hans innflytelse over oss unge og lederegen-skaper bestod først og fremst av hans helligede personlighet. Hans evne til å vise fedresinn og fostre oss til selvstendighet. Han kunne komme med kon-

struktiv kritikk om både stemmebruk og fremtreden på talerstolen, og han kunne rose oss når han så behovet for det. Han kunne kalle oss til å preke i Filadelfia under store høytider. Jeg glemmer aldri da jeg nokså ung fikk i oppdrag å tale en 1. påskedag. Jeg travet byen rundt av bare nervøsitet. Men Gud var meg nådig og ga en åpen dør i Ordet. Etterpå hørte jeg menighetens sekretær si at Barratt hadde bemerket: «Han talte som en Metodist-biskop». Det var rørende, jeg visste hvor høyt Barratt satte Metodistbiskoper. Barratts sterkeste side var kanskje «evangelisten». Han var en inspirator av høy kvalitet. Når han var i «ånden» var plattformen for liten. Jeg så han blek av inspirasjon sette seg til pianoet med Bibelen oppslått som «noteark», for å spille Golgata-dramaet. «Det kommer toner i min sjel», ropte han under Åndens inspirasjon, og hele salen gråt under åpenbaringsens Ånd.

Hans internasjonale kontakter betydde også meget for oss, han fikk til Norge verdenskjente forkynnere. Jeg glemmer aldri den gedigne forkynnelsen vi fikk lytte til av brødrene Jeffery, eller gløden til Smith Wigglesworth.

— Hva tror du Barratt ville ha sagt oss idag?

— Mon det ikke var det som kom fram i hans siste hilsen: «Det er mere land å innta». Det er gripende å tenke på at han i en alder av 79 år kunne ha den erkjennelsen. Når vi idag hører yn-

gre forkynnere snakke om «vi pinsevenner», som et fastlåst begrep da bedrøver det meg. Pinsevekkelsen som kanskje mere enn noen annen bevegelse brøt med religiøse vaner, former og skikker er i dag på god vei til å bli et statisk kirkesystem. Det bare viser at vi ikke har lært av vekkelseshistorien. Det er vold mot pinsevekkelsens gudgitte oppgave å lede den inn i en kirkesamfunnsform. De som fører an og får andre med i en slik utvikling bærer en veldig ansvarsbyrde.

Forkynnergleden

— *Hvordan opplever du det å være aktiv forkynner, tross pensjonsalderen?*

— Jeg har alltid vært glad over å få forkynne evangeliet. Jeg frykter at den dagen jeg ikke får være aktiv i den tjenesten vil jeg falle sammen. Jeg blir nok fortere trett og merker reaksjoner etter lange møteserier, men glede over å forkynne har jeg ikke mistet!

— *Hvordan opplevde du fornyelsen i din tjeneste?*

— Gjennom mitt møte med den karismatiske vekkelsen. Den gav meg noe for mitt indre liv. Den vekkelsen er en forsmak på et større perspektiv som jeg lengter å komme inn i. Gjennom min kontakt med ulike kristne kirkesamfunn har jeg fått syn for de åndelige muligheter som ligger fremfor Guds folk idag.

Selv om det er leit å se hvor lite ufrelste det går på møtene idag i forhold til bare få år tilbake, så tror jeg Gud har meget han vil gjøre og si oss i denne tid. Jeg har en kjennelse av at vi står innfor åndelige områder vi bare nå aner.

— *Hva er din hilsen til det norske kristenfolk?*

— **Hold ilden ved like! La oss fornye sannheten om nødvendigheten av Åndens liv på en måte som leder til en stadig Åndens fylde!**

Kolshus blir ivrig og engasjert når samtalen kommer inn på nødvendigheten av Åndens gjerning. Han er klar i tankegangen, har vidd i replikken, er rask og spenstig i sine bevegelser. Utadvendt og nyfiken, engasjerende og energisk. Nå påstås det altså at han skal runde 75 år. Det er ikke *det* som slår en under samvær med Ingolf Kolshus. Men vi nytter anledningen til sammen med de mange i vårt land som har lært Kolshus å kjenne til å si: **Vi takker Gud for deg!**

Kolshus fyller 75 år 5. mai 1980.
Adresse for dagen: «Filadelfia» Drammen.
(Fast adr.: Kullebunnav. 6, 1370 Asker.)

LYDER ENGH

et liv i vandring «mellom lysestakene»

LYDER ENGH ble født på Gründerløkka i Oslo den 22. mai 1905 og var den eneste av seks brødre som fikk et mellomnavn: EMANUEL. Et navn han har følt seg uverdigg til å bære, samtidig som det lå en slags utvelgelse i dette.

Lyder Engh vokste opp i gamle Kristi Menighet i Oslo. Ble omvendt som 13 åring og døpt i Oslofjorden året etter.

DET FINNES BARE ETT KRISTUS-FOLK

Våren 1925 ble på mange måter et vendepunkt i den unge Lyder Emanuels liv. En betennelse i den ene hånden førte til et lengre sykehusopphold som medførte til mange alvorstunge tanker og uvisshet: — Kanskje jeg kommer til å dø? Samtidig var det sterke kalls-tanker som begynte å utkrystallisere seg i det unge sinn. Og ordene fra Salme 118:17-18 ble innprentet i bevisstheden: «Jeg skal ikke dø, men leve og fortelle om Herrens gjerninger. Hardt har Herren tukket meg, men han overgav meg ikke til døden».

Kallet fikk året etter en ytre bekreftelse: Menighetens ledende brødre mente at han hadde et forkynner-kall og ville sende han ut.

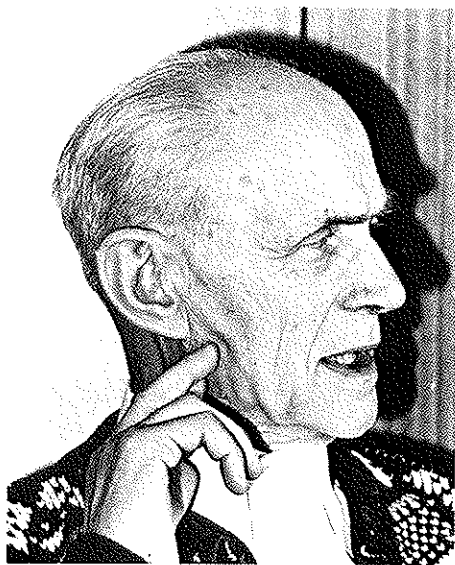
Sommeren 1926 ble han utsendt som evangelist — 21 år gammel. Han startet i Gudbrandsdalen hvor han tidlig fikk oppleve en rik vekkelsestid. Omkring 40 mennesker ble omvendt og døpt denne vinteren i Elim, Vinstra.

I årene 1928-1933 sto han som fast evangelist og forstander i sin hjemmenighet i Oslo. I disse årene fikk han blant annet oppleve «Mangs-vekkelsen» i Betlehem på nært hold. Deretter gikk ferden til Fredrikstad hvor han i årene 1933-42 fikk være med på å bygge opp igjen Kristi Menighet som hadde vært igjennom sterke brytnings- og oppløsnings-tider. Det var også i disse årene det oppstod en brødre-krets av forkynnere som på tvers av kirkesamfunns grensene fikk oppleve Kristi legeme (menigheten) som en allerede eksisterende enhet. Det ble bl.a. avholdt fullsatt møter i Calmeyergatens Misjonshus i Oslo der forkynnere som Thor Sørli, Reidar Simonsen, Arne Dahl, Alf Kasborg sto sentralt sammen med Lyder Engh. Av noen ble de kalt for «Tempelbyggerne».

I krigsårene fra 1942 og fram til 1946 fulgte en periode som pastor i Den Evangeliske Forsamling i Møllergt. 20. Og det var særlig i disse årene han også utfoldet et meget aktivt forfatterskap som utgiver av en rekke oppbyggelsesbøker som fikk stor utbredelse. Blant de mest kjente er «Ved nådens trone», «Veien til enhet», «Kilden ved veien», «Korset — Universets sentrum» og «Lammets vei».

I 17 år oppholdt han seg i USA. Bl.a. var han pastor i Den Ev. Frikirke i 66th street i Brooklyn i 4 år. I USA møtte han også den norskættede Ingrid Gaathaug. Til hans venner i Norge kom det snart etter et telegram med følgende beskjed: «Paulus har forlovet seg!» I en alder av 43 år gikk han inn i ektetstanden og paret ble velsignet med 4 barn. I august 1963 flyttet han tilbake til Norge sammen med sin familie og begynte straks å reise som bibellærer i Norsk og Samisk Bibelmisjon (Nå kjent som «Lukas-stiftelsen»). I en periode var han også redaktør for deres hovedorgan «Ekko fra det hvite land». I 1968 ble han tilsatt som bestyrer ved Skjellfoss Sykehjem i Hobbøl i Østfold fram til 1972 hvor han igjen vendte tilbake til Kristi Menighet i Fredrikstad til sin andre forstander-periode der.

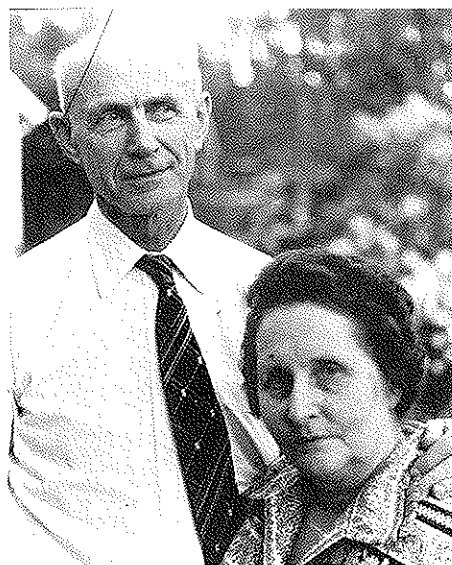
Den 22. mai 1980 — på hans 75 års dag — settes det punktum for hans forstandergjerning slik norsk lov har forordnet det, men ikke for hans forkynner-tjeneste. Tvert imot. Nå får han langt mer tid til å etterkomme de mange ønsker om menighets-besøk så langt kreftene strekker til. Og som en forkynner som hele sitt liv «har vandret mellom lysestakene», er han ikke så opptatt av HVOR i Kristi legeme (i hvilket kirkesamfunn) han skal forkynne Kristus.

Kristus-folket

Hva var det som gjorde at du ganske tidlig kom inn på slike tanker?

Gjennom eget Bibelstudium og god åndelig litteratur, gikk det opp for meg hvilket forhold som fantes mellom Kristus (Hodet) og Menigheten (Hans legeme). Jeg ble klart over at det fantes bare ett Kristus-folk! Jeg og min forsamling var ikke «Legemet» alene. Vi var bare lemmer på legemet og deler av hans tempel. Når jeg fikk se at Kristus har bare ett legeme, at det var bare ett tempel der vi alle skal føyes sammen og vokse opp til en Guds bolig, ja, da måtte nødvendigvis de begrensninger og skillemurer som fantes i mine tanker og sinn, falle.

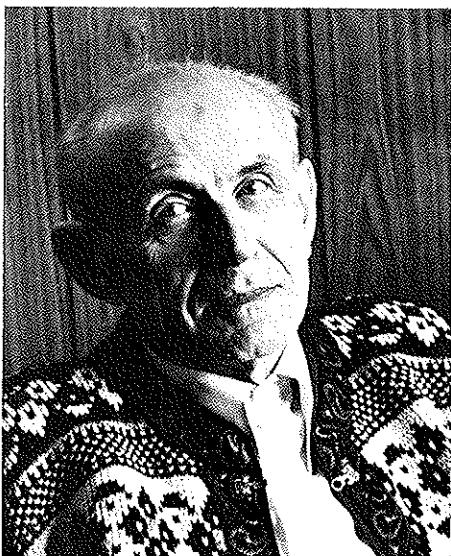
«Merkelapper»

Du har aldri villet la deg identifisere med merkelapper som «Pinsevenn», «Fri venn», «Baptist», e.l. Hvorfor ikke?

Nei, jeg har alltid reagert på slike betegnelser. De er ikke bibelske, men snarere «sekteriske» når man fremhever «VI pinsevenner . . .», «VI baptister . . .», o.s.v. og skryter av at man er glad for å være «Lutheraner, Metodist o.s.v.» De setter ordet «VI» på noe som ikke er felles for alle kristne. Og man betrakter det som en æres-sak og tror man er mer «bibelske og åndelige» enn andre.

«Å være en Lutheraner» og å være «En kristen» er ikke to identiske uttrykk. Er du en kristen, da er du noe mer enn en lutheraner, baptist, metodist, pinsevenn o.s.v.! Luther og Kristus er da vel ikke det samme!? Alle disse samfunns etikettene gjør oss til noe mindre enn det vi er.

Jeg for min del vil ikke seile under noe annet flagg enn Kristus selv.

«Det finnes bare ett Kristus-folk»

Tekst: Jostein Janøy

Foto: Rolf Erik Janøy

Tror du på en synlig enhet mellom de kristne?

Ja jeg tror på en synlig og åndelig enhet mellom de kristne, men den er ikke organisert. Den kommer til uttrykk i mitt forhold til den enkelte bror og søster. Det er to slags bånd som binder de kristne sammen, nemlig «TROEN» og «KJÆRLIGHETEN». Det er dette som binder oss sammen på tross av menings-forskjeller og oppfatninger.

Alle Guds barn har nytte av å høre på hverandre. Det er en farlig tanke å tro at «bare vi har rett». Jeg har personlig fått se mange ting i Guds Ord i et annet og bedre lys ved å lese andres bøker enten de er lutheranere, metodister, pinsevenner o.s.v.

Jesu bønn om enhet er oppfylt!

Hvordan tolker du Jesu ypperstepresterlige bønn i lys av dagens menighetsbilde?

Her er det mange misforståelser ute og går. Når man f.eks. hevder at Jesu bønn om de kristnes enhet ikke er blitt oppfylt, må det bero på en misforståelse av Jesu ord.

Grunnlaget for denne enheten bygger på ordene «At de alle må være ett lik-som DU Fader i MEG, og JEG i DEG». Det er ikke våre arrangementer og anstrengelser som skal virkeliggjøre

en slik enhet mellom Guds barn — den som ER mellom Faderen og Sønnen?

Og videre står det «At de må være ETT i OSS». Kan noe menneske med sine beste forsetter gjøre noe til at en slik enhet blir virkelig og synlig. «Den herlighet du har gitt meg har jeg gitt dem forat de skal være ett». Enhet frembringes ikke ved menneskelige anstrengelser. Det er et Guds verk.

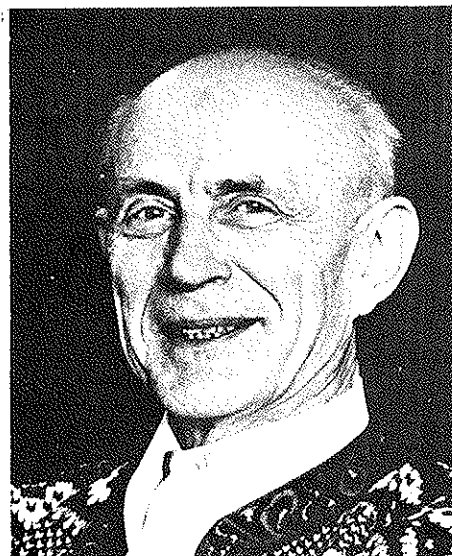
Derfor: Jesu bønn er besvart og virkeliggjort! Denne enhet er til stede!

Men like fullt står Guds menighet splittet i mange ulike grupper og kirkesamfunn?

Ikke GUDS menighet! Sett fra Guds side kan den aldri splittes eller ødelegges. Men enheten mellom de troende kan forstyrres, derfor oppfordres vi til å «bevare Åndens enhet». Men vi må heller ikke glemme at menigheten på jorden i det 20. århundre bare er en liten del av den hele menighet. Den store delen er allerede i Himmelen!

Kristi legeme

Men hva er det så som kan forstyrre dette fellesskapet mellom de troende?

Her er det naturligvis mange færer og muligheter. Det kan til og med gå på livet løs når det gjelder min stilling til Kristus. Selv om det ikke er noen konflikt i «Kristi legeme», kan det bli konflikt i meg som kan påvirke min plass og stilling i Kristi legeme. «Kjødet strider mot Ånden». Vi kan miste vår stilling i Guds Rike. Og da blir **mitt** fellesskap med Kristi legeme brutt. Men vi ødelegger ikke legemets enhet. Et sykt lem, må enten bli legd eller avvist.

Noe mer enn «samme mening»

Hva har din vandring «mellom lysestakene» betydd for din holdning til andre lære-syn enn ditt eget? Har du måttet slå av på evangeliets sannheter?

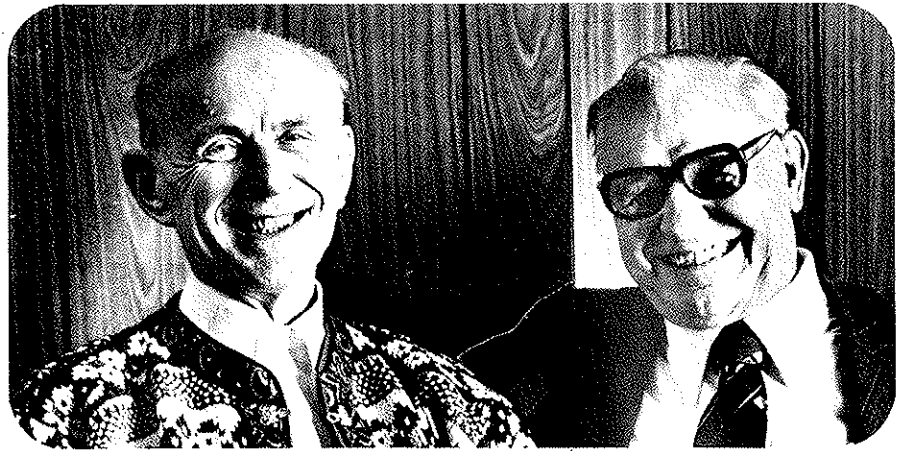
Nei, på ingen måte! Tvert imot! Jeg mener at dette med kristen fellesskap utover alle lokale menighetsgrenser er en nødvendig del av evangeliets sannhet.

Her er det mye inkonsekvens i dagens «lære-debatt». Man godtar ikke lære-forskjeller som finnes mellom de ulike kirkesamfunn og vil av den grunn ikke ha noe med hverandre å gjøre, samtidig som man må godta kanskje enda større meningsforskjellier innenfor sin egen gruppe. Selv i den lokale menighet der alle formelt har godtatt de samme trosartikler, finner vi store forskjeller i oppfatninger i viktige spørsmål. Derfor når vi godtar og tolererer at vi taler og ber sammen med brødre og søstre innenfor min egen «retning» som sannsynligvis er sterkt uenig med meg i mange ting, må vi også kunne ha en lignende frihet i vårt forhold til våre brødre og søstre i andre kirkesamfunn.

Fellesskapet bygger altså ikke på de «samme meninger»?

Nei, Johannes skriver jo at vi «vet vi har gått over fra døden til livet fordi vi elske brødrene». Og med det menes det ganske sikkert ikke bare de «brødre som er enig med meg», men alle slags brødre. Dersom denne kjærligheten til mine brødre utslukkes, da står virkelig mitt Kristus-forhold i fare og da tror jeg heller ikke at jeg er i stand til å elske min «egen krets» på en ekte måte. Dersom du bare elsker de som har samme mening som deg selv, og ikke de andre, da er din kjærlighet ikke ekte. Dersom jeg har Guds kjærlighet i mitt hjerte, kan jeg også elske dem som etter min mening har en fullstendig gal oppfatning av forskjellige ting.

Lyder Engh fyller 75 år 22. mai
Adr.: Bergfruev. 13 C
1662 ROLVSØY

Da vi fikk vite at Ingolf Kolshus og Lyder Engh begge fyller 75 år i mai, fikk vi istand et møte mellom disse to velkjente forkynerprofiger. Vi var særlig interessert i hva de utfra livslang erfaring i menighetsarbeide mener om dagen situasjon for Guds rike i vårt land. Begge er fortsatt i aktiv fulltidstjeneste og det viste seg at de hadde flere likhetspunkter: De er oppvokst i Oslo, har begge vesentlig virket som menighetsforstandere, de er særlig kjent som inspirert og kunnskapsrike bibellærere og de har endog vært sammen en tid som forstandere for hver sin menighet i Fredrikstad. «Men det er EN forskjell på oss» bemerket Lyder Engh da vi møttes i hans blokkleilighet utenfor Fredrikstad; «vi er født på hver vår side av 17. mai 1905!»

Hva disse to har fått betydd gjennom sin lange og aktive forkyrnertjeneste kan vi idag bare ane. Det alle som kjenner deres gjerning vet, er at de er blant de fremste representanter for sin generasjons forkyner-skare. Den respekt deres personlighet, gjerning og alder naturlig inngir, blir bare forsterket når man møter den broderlige åpenhet og manglende selvhøytidelighet som preget vår samtale. Som et tegn på dette bruker vi i denne artikkel fornavn på INGOLF Kolshus og LYDER Engh. Vi stilte endel enkle spørsmål og så var samtalen igang:

Menigheten må fungere som et legeme

To 75 års jubilanter samtaler om menighetsliv

Guds barn er ett

PIONEREN: *Hvilken utvikling kan vi forvente i blant kristenfolket fremover?*

LYDER: Det har alltid vært en utvikling i gang i Guds menighet. Tingene står ikke stille. Om vi f.eks. ser på samarbeide over kirkesamfunnsgrenser så tror jeg det er et godt tegn. Jeg kan rett nok ikke følge med i hele det spektrum som viser seg. Det bør være et kriterium for felleskap, men svaret på alle disse spørsmål har jeg ikke. Jeg har liten tro på den organiserte enhet, den har lite med virkeligheten å gjøre. Jeg vil gjerne ta utgangspunkt i Jesu bønn om enhet i Joh. 17,21. Den bønnen tror jeg er oppfylt og da Ånden falt på pinsefestens dag. Det er klart utfra Guds Ord at de som er Guds barn de er ett. Det er de i kraft av frelsen, barnskapet og åndsmedelelsen («Døpt med en ånd til å være ett legeme»). Dette er en enhet mellom alle sanne Guds barn. Selv om Jesu bønn om enhet er oppfylt så skal den åpenbares og demonstreres blant Guds folk. Det må praktiseres av den enkelte troende først og fremst. Der som jeg er opplyst av Ånden vil jeg se andre gjenfødte som lemmer på samme Kristi legeme, og handle deretter. Det behøver ikke være en skade at det er ulike lokalmenigheter i en by som virker utfra sine egne muligheter og forutsetninge. Men skaden oppstår når disse begynner å kjempe mot hverandre både som menigheter og enkeltpersoner.

INGOLF: Det vi idag ser vokser

fram av sann åndelig enhet ser jeg på som en opptakt til et levende menighetsliv i endetiden. Den markering av skille som har vært en så vesentlig faktor for mange kristne virksomheter må reduseres om vi skal finne en vei til å praktisere vår enhet i Kristus. Det krever en viss modenhet for å se dette bibelske helhetsbilde av menigheten. Det mere kjødelige syn er mere opptatt av å markere partier, og dette skaper en «korintisk» forvirring istedfor en Åndens enhet. Det er noe kirkehistorien klart viser.

Jeg tror endetidsmenigheten blir et verk av den Hellige Ånd på samme måte som i menighetens begynnelse. Åndstytelse slik vi har sett en forsmak på i de historiske kirker idag gjennom den «karismatiske» vekkelse, gjør at kristenfolket begynner å finne hverandre i Åndens enhet, selv om vi tilhører ulike kirker og menigheter. Dette er noe vi må være positive til å hjelpe fram. Jeg har den glede at jeg nå har en åpen dør praktisk talt i alle kirkesamfunn. Vi har bibelstudier og møter hvor jeg bærer fram budskapet slik jeg har det, og det taes imot med takknemlighet og glede!

Da Lewi Pethrus ble intervjuet på sin 90 års dag ble han spurt om hvordan han som den første pinsepastor kunne gi katolske prester plass på sin talerstol? «Gjennom erfaringen av Åndens dåp har disse mottatt samme Ånd som jeg, og hvem er jeg at jeg da skulle sette et markert skille mellom oss når det gjelder enhet i Ånden? Den samme ånd må skape en enhet.» Slik er det. Vi holder selvsagt «kirke-systemene»

unna her, Gud handler med enkeltpersoner. Men Gud gjør fremstøt gjennom vekkelses-innslag som kan ha nye momenter. Det er et guddomlig inngrep for å føre fram det som er hans hensikt.

LYDER: Du er spesielt privilegert Ingolf som kan «vandre blant lysestakene» i den grad du gjør idag. Det er ikke alle som har den muligheten. Har ønsket det samme for min egen del i mange år, men det har lyktes bare til en viss grad.

Jeg var opprinnelig en *partimann* født og oppvokst i Kristi menighet i Oslo, som er opphørt. Vi trodde at vi «hadde det rette». Selv om vi anerkjente andre også var det ingen som var så «bibelsk» som vi. Men det kom en tid i mitt liv da jeg mener jeg fikk et klarere lys over Guds menighet på jorden. Det var i slutten av trettiåra. Da fikk jeg se enheten i Kristi legeme, og at det ikke bare var «vi» som utgjorde menigheten. (Kristi Menighet var i begynnelsen en utpreget døper-bevegelse. Idag har de bare to menigheter og står nær «De frie venner»).

Åndens dåp og fylde

PIONEREN: *Som erfarne bibellærere, hvordan oppfatter dere bibelens tale om Åndens dåp og fylde?*

LYDER: Jeg har ikke forstått Skriften slik at tungetale er et nødvendig bevis på Åndens dåp. Tegnet på Åndens dåp kan gi seg uttrykk i hele spektret av nådegaver og ikke bare tungetale. Jeg tror vi har ridd for sterkt på disse uttrykkene. Jeg tror ofte vi overser

sammenheng mellom Åndens dåp og Ånden fylde. På pinsedag står det ikke at alle ble døpt med Den hellige Ånd, men de ble *fyldt* med Den hellige Ånd. Da kan det ikke være noe skarp forskjell mellom det å være åndsdopt og åndsfuldt. Jeg er klar over at NT taler om Åndens dåp som en *engangs-erfaring, mens åndens fylde er noe som gjentar seg* («De ble atter fyldt av DHÅ»). Jeg tror Ånden dåp er en kristen normalopplevelse. Når Jesus underviser sine disippel i avskjedstalen om DHÅ, så forstår jeg ham slik at Åndens komme er det NYE i den nye pakt og noe som tilhører ALLE som kommer til troen. For å kaste fram en tanke jeg selv har tumlet med: «Kan man være en sann kristen uten Åndens fylde?» Er det mulig å være et lem på Kristi legeme uten å ha fått del i det som skjedde på pinsedagen? Jeg har aldri følt meg fri til å akseptere læren om en slags automatisk åndsdoep/fylde i vanddåpen eller omvendelsen, men tror alle behøver Åndens fylde for å leve som kristne. Jeg tror også at graden av åndelige erfaringer kan variere sterkt hos den enkelte. Det viktige er som vi ofte sa før: Ikke bare at vi får mer Ånden, men at Ånden får mere av oss.

INGOLF: Jeg vokste opp under Barratts forkynnelse, og der var Åndsdoepet i fokus «med tunger som tegn». Vi forventet absolutt at tungetale skulle følge med, og det skjedde også. Vi var nesten en ordret reprise av Barratts syn og forkynnelse om disse ting. Det var noe markert og avgjort som vi også opplevet fordi vi levde i en åndsutgytelses tid.

LYDER: Jeg legger hovedvekten på *Åndens fylde*. Jeg har aldri talt i tunger. Så jeg har ikke teorien om detts så klar. Men en ting vil jeg sterkt presisere: *Det avgjørende er ikke om jeg mener jeg er Åndspøt, men at jeg bærer Åndens frukt*. Det er mere avgjørende å ha Åndens salvelse over seg enn de rette åndsdoep-teorier. Men jeg må innrømme at jeg har savnet tungetalen

i mitt bønneliv og ønsket jeg hadde hatt den gaven.

INGOLF: At det er erfaringsmessige grader av opplevelsen av DHA både hos den enkelte og i menighetslivet viser både Skriften og erfaringen oss. Men intet sant menighetsliv er mulig uten delaktighet av Åndens liv. Jeg tror at de første kristne menigheter var åndsdopte forsamlinger. Idag som dengang kan vi se hvordan kjødlig utarting kan redusere både salvelsen og kraften. Jeg er betenkt når jeg ser hvor begrenset forkynnelsen om Åndens dåp idag er blitt i mange pinsemenigheter, enkelte steder er det nesten et fremmed begrep. Disse sannheter kan idag være langt mere levende i mange karismatiske kretser.

Vekkelse før og idag

PIONEREN: Dere har vært med på sterke vekkelsestider. Syntes dere det som skjer idag f.eks. i den karismatiske vekkelse er en gjentakelse av det som skjedde dengang?

INGOLF: Vi finner igjen mye av det samme. Til og med den ensidighet som preget pinsevennenes syn på tungetale, går igjen idag. Tungetalen inntar en dominerende plass på bekostning av andre nødvendige nådegaver som kan være viktigere til oppbyggelse. Det er et svakhetpunkt. De burde søkt mere kontakt med pinsevekkelsens folk, ikke minst for å lære av deres feil og svakheter. Ellers er det umulig å sammenlikne de første tider i pinsevekkelsen og dagens situasjon. Dengang stod hele landet på mange måter i vekkelsens tegn, det var en helt spesiell tid. Da den første stormen omkring «pinse-opplevelsen» hadde lagt seg og menighetene ble mere konsolidert, fikk vi en sterk vekkelsestid. Det var vekst både i kvalitet og antall. Også idag finner vi i enkelte sammenheng en sterk åpenbarelse av pinsens Ånd og liv, men vi har ikke tilsvarende vekkelsestider utad slik vi opplevet før krigen. Vi har for-

kynnere som lever i vekkelse også vår tid, som har bevart friskheten og salvelsen de engang fikk.

LYDER: Det er mitt inntrykk at det meget mere var en vekkelsestid over hele landet da vi var yngre. Jeg var med f.eks. da Tor Sørli hadde møter i Oslo i 1941. Der var store lokaler overfylt av folk og det var en åpenbaringsånd over samlingene som ikke er lett å glemme. Reidar Simonsen, Alf Kasborg og Arne Dahl var også med da. Vi opplevde noe av en forsmak på hva Gud ville føre fram dengang, men vi var nok ikke modne nok til å ta imot det. Da jeg forstod at dette kunne virke til splittelse, trakk jeg meg ut fordi jeg alltid har vært imot å medvirke til splittelse av etablerte menigheter.

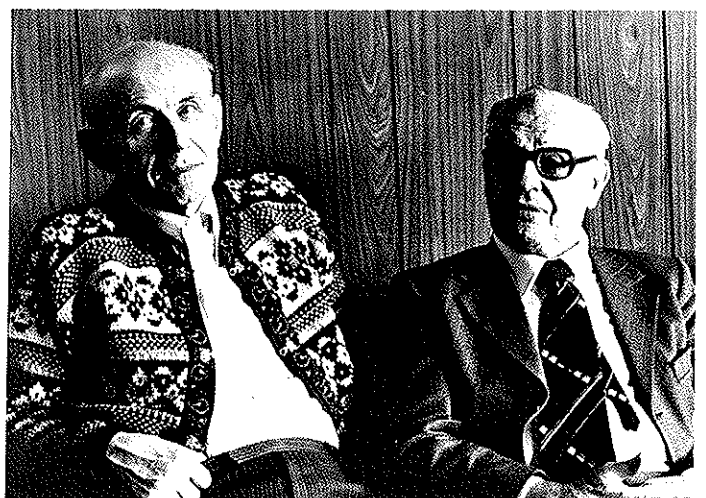
INGOLF: Husker godt den tiden. Hadde du og Sørli holdt sammen kunne dere ha opplevd store ting.

Hellighetsforkynnelse

PIONEREN: Hva syntes dere om hellighetsforkynnelsen i vår tid?

INGOLF: Jeg må åpent innrømme at jeg ser med en viss bekymring på enkelte unge predikanter idag. Hellighetsforkynnelsen har ikke den hevd hos dem som jeg tror er nødvendig. Med hellighet mener jeg ikke overflatiske påpakninger fra prekestolen om ytre forhold, men hellighet som en livskvalitet. Forkynnelsen må oppbygge en hellig karakter, og det er mere enn moral. Det er en åndelig avklednings- og i kledningsprosess.

LYDER: Tilstanden både hos yngre og eldre kristne er idag påvirket av utglidningene ellers i vårt land. Grensene mellom menigheten og verden utviskes, spesielt på det etiske område. Jeg vil definere hellighet som Wesley: «Hellighet er mitt hjertes tilstand». For ham var det å elske Gud kjernen i hel-

lighet. Det er hjertets «kjærlighets-tilstand» som er avgjørende. Vi kan også si at hellighet er kjærlighetsfull handling mot andre mennesker.

Forstandergjerningen

PIONEREN: Med den lange erfaring bak dere som menighets-hyrder hva mener dere er viktige sider av den gjerningen!

LYDER: En menighetsleder bør være temmelig *allsidig*. Derfor er ikke alle skikket til den gjerningen. Man bør i personlig omgang kunne møte alle menneske-typer og være dem til hjelp. En forstander bør heller ikke være en utpreget bibellærer. Isåfall vil han lett komme til å fostre fram en ensidighet i forsamlingen. Menighetene kan også stå i fare for å få for meget kunnskap og for lite kjærlighet.

INGOLF: Da jeg begynte ganske ung som forstander da dominerte evangelisten i meg. Med tiden tok undervisningen slik plass at jeg mistet noe av min evangelist-glød i sjelevinnergjerningen. Å holde balansen her tror jeg er vesentlig for at forstandergjerningen kan lykkes. Jeg fant det så interessant å fordype meg i Guds Ord. Samtidig som det gav meg meget rent personlig, så opplevde jeg også at det fikk respons i menigheten. Dette bevirket at det var lett å bli ensidig opptatt av bibel-undervisning. Ellers er det meget viktig at en menighetsleder er klar over sin begrensning så han slipper til den allsidighet av tjenester som menigheten behøver, det viser at han også har hyrdesinn og har fårenes interesse på sitt hjerte.

LYDER: Jeg tror helle ikke en typisk evangelist kan fylle plassen som forstander, det må nok være en mellomting av evangelisten og læreren. Ellers er det viktig at en menighetsleder

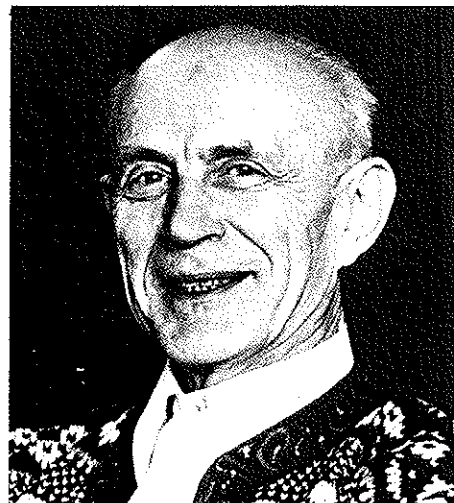
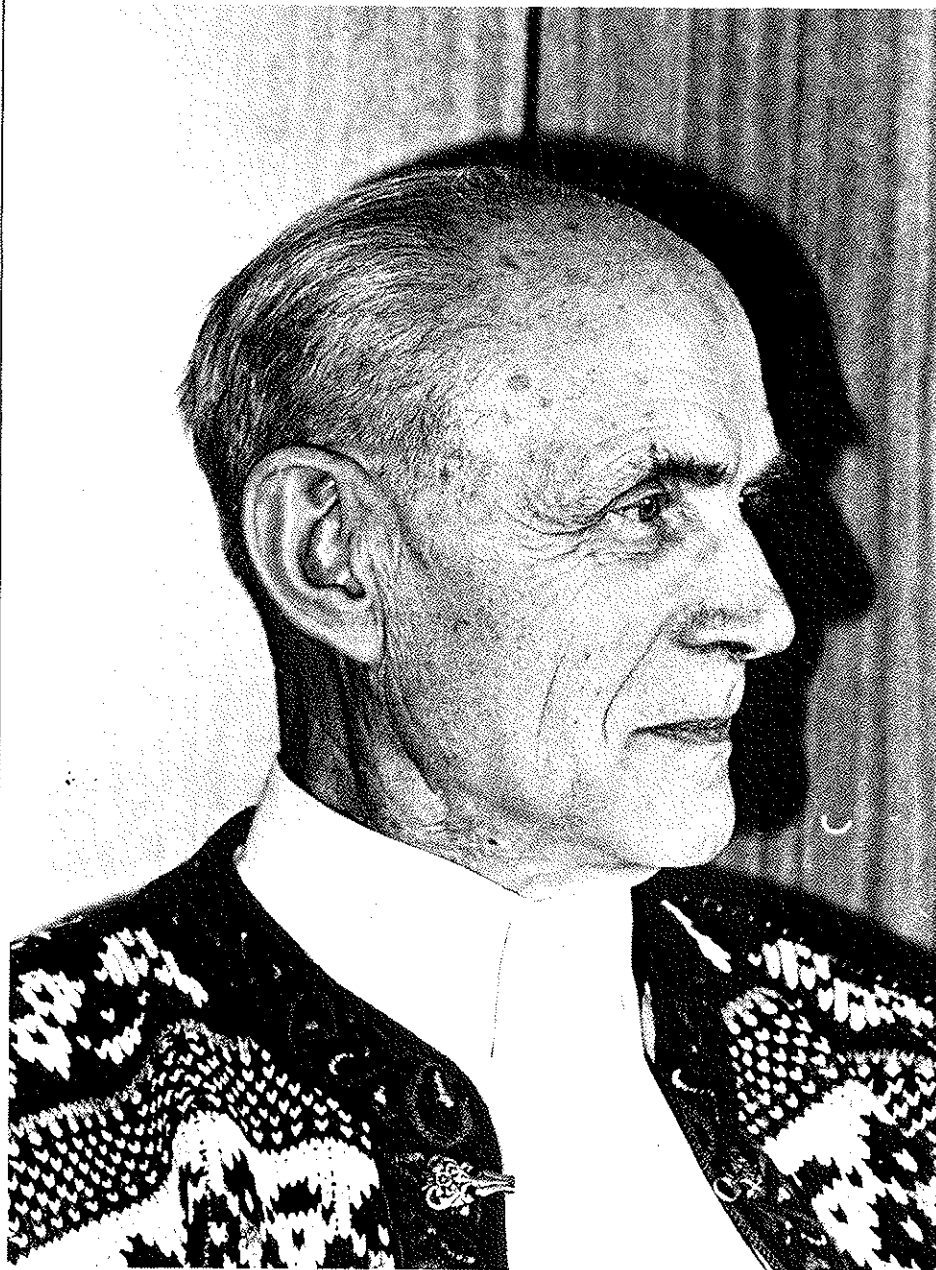
søker å være så lite dominerende som mulig. Han må oppmuntre de unge krefter så de kan utvikle gaver som kan gavne menigheten, og kanskje også reise ut som forkynner. En forstander må ikke oppfatte seg selv som en solist, men ha evne til å korrigere seg i harmoni med det som tjener felleskapet.

INGOLF: Den største fare for en forkynner og da særlig en forstander, er mangel på selverkjennelse. Det viser seg i en virkelighetsfjern vurdering av egen kapasitet, og mangel på anerkjennelse av andre tjenester som kunne utgjøre en utfylling av egne mangler. Når det gjelder forkynnelsen er undervisningen viktigst, men den bør skje med evangelistens glød.

Forkynnelsen

PIONEREN: Hva legger dere vekt på i forkynnelsen?

LYDER: Jeg har lagt vinn på å lære Bibelen å kjenne fra perm til perm. Jeg har lært meg spesielle deler av NT utenat. Jeg anser det å kjenne Skriftene (og ikke bare skrift-steder) som selve grunnlaget for min forkynnelse. Jeg søker å ha et samlet perspektiv på bibelens budskap. Jeg synes det er en svakhet når mange holder seg til visse favoritt-tekster, det må være perspektiv og utsyn som preger forkynnelsen. Bibelen er en harmonisk åpenbaring av Guds frelses-plan. Ser vi ikke de store linjer blir det lite slagkraft i forkynnelsen. Mitt hovedtema har vært personen Jesus Kristus og hans stilling både i fornedrelsen og opphøyelsen. For meg har Guds sønn stått i sentrum, og da har jeg aldri manglet noe å preke om. Jeg liker å forberede meg godt til en preken, det ligger ikke for meg å ta ting på sparket, men jeg noterer sjelden noe av det jeg skal si. Når jeg så står fram har jeg opplevet at Ordet åpner seg som aldri før. Øyeblikkets inspirasjon betyr veldig mye for en forkynner. Jeg har hatt mange av mine beste stunder på talerstolen.

INGOLF: Det primære i forkynnelsen er det som løfter fram Kristus. Det er veldig viktig at vi har en posetiv og evangelisk forkynnelse, som kan føre tilhørerne fram til en større opplevelse av Guds frelsende, frigjørende og helliggjørende kraft. Det er også viktig at vi er i kontakt med menighetens behovssituasjon og dekker det aktuelle budskap fra Gud.

Stagnasjon og vekst

PIONEREN: Hva kan det komme av at mennesker som i en årrekke har hørt mye rik forkynnelse og vært med på mange sterke møter tross dette kan befinne seg på et åndelig barneplan!

INGOLF: Det kommer av at de ikke er kommet i «bruk» i Guds husholdning, men bare er passive tilskuere. Tilskuermentaliteten gjør oss fremmede for menighetslivets åndelige ideer og innhold. Her kan også vi forkynnere ha vært med å passivisere og innprentet våre menigheter at vi har nådd bortimot det fullkomne både i menighetsliv og ordning. Men dagens situasjon viser med all tydelighet at vi ikke er nådd fram til det menighetsliv Herren ønsker. Mister vi den åndelige framdriften i menighetslivet og stivner i et mønster, har vi ingen mulighet til å fylle den

oppgave Gud har for sin menighet i vår tid. Jeg er redd historien ennå en gang skal gjenta seg. Vekkelsen stivner til et kirkesamfunn etter 50—60 år, som så stiller seg uforstående til det Gud fortsatt vil føre fram. Vi må bevare en åndelig bevegelse så vi kan bli med i det Gud gjør idag. Jeg aner at Gud har store ting for sin menighet idag. Den store fare er at vi setter opp gjerder lik: «vi pinsevenner». Vi har ikke så meget av pinsens ånd og liv at vi burde tale så høyt om det. Det våre menigheter behøver er ikke bare de rette menighetsordninger etter apostlenes bokstav, men det er den pinsekvalitet som vi møter i Apgj. i form av gudsåpenbaring og åndelig liv.

LYDER: For å vokse må man være aktiv, det er en livslov. Når menigheten blir passivisert så stanser utviklingen. For meg er det meget alvorlig å registrere den stagnasjon som i mange år har vært i frikirkeligheten. De vokste gjennom mange vekkelsens år, også oppstod en stagnasjon. Hvorfor? En hovedårsak tror jeg ligger i passiviseringen av menighetslegemet. Innfor denne svakhet må vi gjøre konkrete tiltak, og her tror jeg f.eks. at grupper slik mange voksende menigheter idag bruker kan være en vei å gå.

INGOLF: Den vekkelsens vekst vi opplevet i tidligere tider skapte en akti-

viserende atmosfære. Når denne tid opphørte så opphørte også bevisstheten om å være et levende lem på et menighetslegeme hos mange. Dermed har muligheten menigheten har til å fungere som et legeme stagnert. Menigheten blir «enmanns betjente». Vi får statiske pastorfunksjoner som i seg selv virker stagnerende på menighetslivet. Et ensidig og overfladisk menighetsliv tilfredstiller ikke den åndelige samfunns lengsel som naturlig er lagt ned i alle Guds barn. Derfor tror jeg Yonngi Cho har noe å lære oss ved å få menighetens-legeme i funksjon igjen via gruppevirksomhet. Det er en genial og bibelsk metode. Vi må arbeide for å dyktiggjøre alle lemmer til tjeneste.

LYDER: Metoder og former er tidsbestemt, og jeg føler en svakhet ved mange av de metoder vi nytter i menighetslivet idag, men jeg vil ikke si at de er ubruklige, de har jo vist seg nytteige før på mange måter. Men skal legemet fungere må lemmene styrkes og komme på plass. Derfor må vi være åpen for endringer slik at Guds Ånd ikke blir bundet.

Bevares åpen

PIONEREN: Hvordan har dere som nå runner 75 år kunnet bli bevart i en

Lyder Engh og Ingolf Kolshus ved støtten for Hans Nilsen Hauge på Thune. Stedet ligger rett ved Enghs leilighet og kan ses fra hans stuevindu. H. N. Hauge var en banebryter også for frikirkelige forkynnere og menighetsledere i vårt land.

slik åpenhet for det Gud fører fram idag som dere her legger for dagen?

INGOLF: Det er veldig interessant å leve idag, og registrere de åndelige strømdrag i Guds menighet. Gud går fram og jeg tror at Esaias-ordet «SE jeg gjør noe nytt» er aktuelt i vår situasjon. Derfor har jeg bedt Gud bevare mitt indre åpent for Guds planer så jeg kan eie evnen til å innrette meg deretter. Så lenge hjerte og hjerne fungerer ønsker jeg å være med å tjene Guds rike på jord. Jeg vil og si at tungetalen har vært til fornyelse og oppbyggelse i mitt bønneliv.

LYDER: En bror sa i et vitnemøte: «Det er forstanderne og elstebrødrene som må vekkes først, før menigheten kan bli fornyet». Vi bærer ansvar og skyld for den stilling menighetene er i idag. Derfor vil jeg gjerne være blant dem som er åpne. Jeg har aldri hatt skrekk for nye ting som Gud virker fram, men jeg har reservert meg for overdrivelser.

Gode råd

PIONEREN: Hvis dere skulle gi et råd til den nye generasjon av forkynnere og til den enkelte kristne hva vil dere da nevne?

INGOLF: At vi som Guds folk tar tid å lytte på den bølglengde og tone som lyder fra himmelen idag. At de som står i lederansvar kjenner sin åndelige funksjon. Mange elsteråd står i fare for å bli et slags administrasjonsråd istedet for å fungere som et åndelig tilsynsembete.

LYDER: Om jeg skal få lov å si noe til forkynnere så må det bli: Tal Guds Ord og ikke om Guds Ord. Forkynnelsen skal være en refleks av Guds tale, ikke bare snakk omkring Guds Ord. Vi må søke åpenbaring over Kristus, så vi kan forkynne Kristus, og ikke bare tale om han. Til den enkelte kristne vil jeg

si: Hovedsaken i kristenlivet er å ha et oppriktig og enfoldig forhold til Jesus Kristus slik at hele mitt liv er åpent for ham!

INGOLF: Det sentrale er vårt forhold til Kristus, da vil vi også komme i et godt forhold til Guds barn som utgjør Kristi legeme. Efs. brevet fremstilling av menigheten som Kristi legeme har fått en ny dimensjon i mitt sinn. Vi må ikke gjøre menighetens-tanken parti-begrenset. Jeg opplever et hellig brorskap også «utenfor mine sirkler», og de kan ofte være mere «innenfor» enn jeg er og bli meg til stor hjelp. Det er viktig at vi denne endetid finner hverandre i Kristus Jesus og opplever helheten i brorskapet slik Skriften så klart framstiller det.

NORDISK FORNYELSES-KONFERANSE

Vi har hele konferansen i Konsert-huset Oslo på kassetter. Tatt opp med vårt nye profesjonelle utstyr og topp kopier!

De offentlige møter fåes **KOMPLETT** i egen KASSETTBOK med 8 kassetter til kun kr. 150,00.

Vi har også opptak fra alle seminarne.

Enkelt-kassetter kr. 20,00

Vi sender komplett kassett-lister. Bestil fra

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

Salg av PIONEREN

Kristne bokhandlere, menighets-bokkiosker, kommisjonærer som vil selge PIONEREN vil få bladet for 50% av utsalgsprisen.

For nærmere avtale om salg av PIONEREN kontakt vår ekspedisjon ved Judith Betum, boks 8, 4480 Kvinesdal.

LAGRENE TØMMES

gang på gang av disse kassetterne:

D-70 KJELL HALTORP:
«Guds menighet i endetiden» kr. 15,00

D-72 STEN HARSEM:
«Livsforvandling» kr. 20,00

D-75 ROLF ERIK JANØY:
«Gud gjør motgang til medgang» kr. 15,00

D-82 ALFRED KVALHEIM:
Minnekassett kr. 20,00

D-87 PAUL ALMY:
«Prøvelser og seier» kr. 20,00

Bestill noen av disse så forstår du hvorfor.

Vi sier ikke mer. Send et postkort til:

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

Kalenderen

Som gjort kjent tidligere er denne spalte åpen for gratis kunngjøring av samlingen som er åpne for alt Guds folk. Vi må ha meldinger ca. 2 mnd. før utgivelses-dato. Pioneren kommer ut 6 ganger i året rundt: 1. jan - 1. mars - 1. mai - 1. juli - 1. sept. - 1. nov. Kontakt redaksjonen. For mai-juni har vi fått inn følgende meldinger:

NORDISK KONFERANSE FOR ÅNDELIGE FORNYELSE.

I Oslo konserthus. Talere fra hele Norden. Tid: 30. april til 4. mai.

FULL GOSPEL BUSINESS MEN'S NASJONALE KONFERANSE 1980

på Park Hotel, Sandefjord. Bill Warnock, Kjell Haltorp, Eivind Frøen og Sverre Granlund er blant talerne. Sang: Mini Tvers og Lars & Camilla.

Tid: 8. til 10. mai.

KARISMATISK FORNYELSES-KONFERANSE I OPPDAL.

Rune Brannstrøm, Kjell Haltorp, Vilhelm Langemyr, Rolf Eklund, Sverre Granlund, m.fl. Sang: Nannestad ungdomsmusikk. Kontakt Hans Rogstad. (074-21663). Baptistkirken 7400 Oppdal.

Tid: 23. til 26. mai (Pinsen)

KRISTENGYMNASIASTENES AKSJON FOR IMS (Internasjonal Masscommunication Service)

i Njårdhallen, Oslo. Evangl. Aril Edvardsen m.fl.

Tid: 29. mai til 1. juni. (Møter hver kveld).

INSPIRASJONS DAGER I HORTEN

I Holtan-skoles aula. Kjell Haltorp, Åge Åleskjær, Sigvard Wallenberg, Sten Harsem, Sverre Granlund, Ola Skogheim, Kjell Sundby, Arild Jørgensen, Rolf Erik Janøy m.fl. Oppbyggelse, felleskap og lovsang på Ordets grunn.

Tid: 30. mai til 1. juni.

DYPERE LIV

i Vennesla-hallen. Kjell Haltorp, Birger Jensen, Vilhelm Langemyr m.fl. For overnatting henv. Magnussen telf. 042-55496. Lørdag F.G.B.M.'s måte.

Tid: 30. mai til 1. juni.

DYPERE LIV KONFERANSE I SARONS DAL

10 års jubileum. Michael Harper, Hans-Jacob Frøen, Harald Dysjeland, Michael Harry, Kjell Sundby og Aril Edvardsen. Sang: Kåre Edvardsen, Edith og Erling Åteigen, Eivind Edvardsen m.fl.

Tid: 19. til 22. juni.

JUNIOR-LEIR I SARONS DAL

Alder 12-14 år.

Tid: 25. til 29. juni.

UNGDOMSLERI I SARONS DAL

15 til 18 år.

Tid: 2.-6. juli.

IBRA

Hver mandag kl. 21.30 til 22.00

Merk! Ny frekvens 11MHz i 25-meter båndet.

SARONS DAL (IMS)

Hver mandag kl. 19.45: Mellombølge 208 m. (Radio Luxemburg). Aril Edvardsens program «Miracle». (Sang og intervjuer). På engelsk.

Aril Edvardsen peker på:

Guds folk har alltid vært morgendagens folk. Derfor må vi, som er Guds folk av i dag, ikke lenger være gårsdagens folk, men morgendagens folk.

Bibelen forteller at alle Guds folk — Abraham, Josef, Moses, Josva, David og alle de andre, levde ikke på gårsdagens tradisjoner og opplevelser. På en måte levde de heller ikke i **nuet** — for de levde **foran** sin samtid, de satset og arbeidet for ting som enda ikke var skjedd. De var morgendagens folk — de var Guds visjonærer.

Den barnløse Abraham, skuet stjernehimmelen myriader, virvlet opp ørkenens støv, sparket i millioner av sandkorn ved havets bredd, og «drømte» under Guds Ånds salvelse, og levde for en ætt så tallrik som himmelens stjerner, som støvet på jorda, og som sanden ved havets bredd.

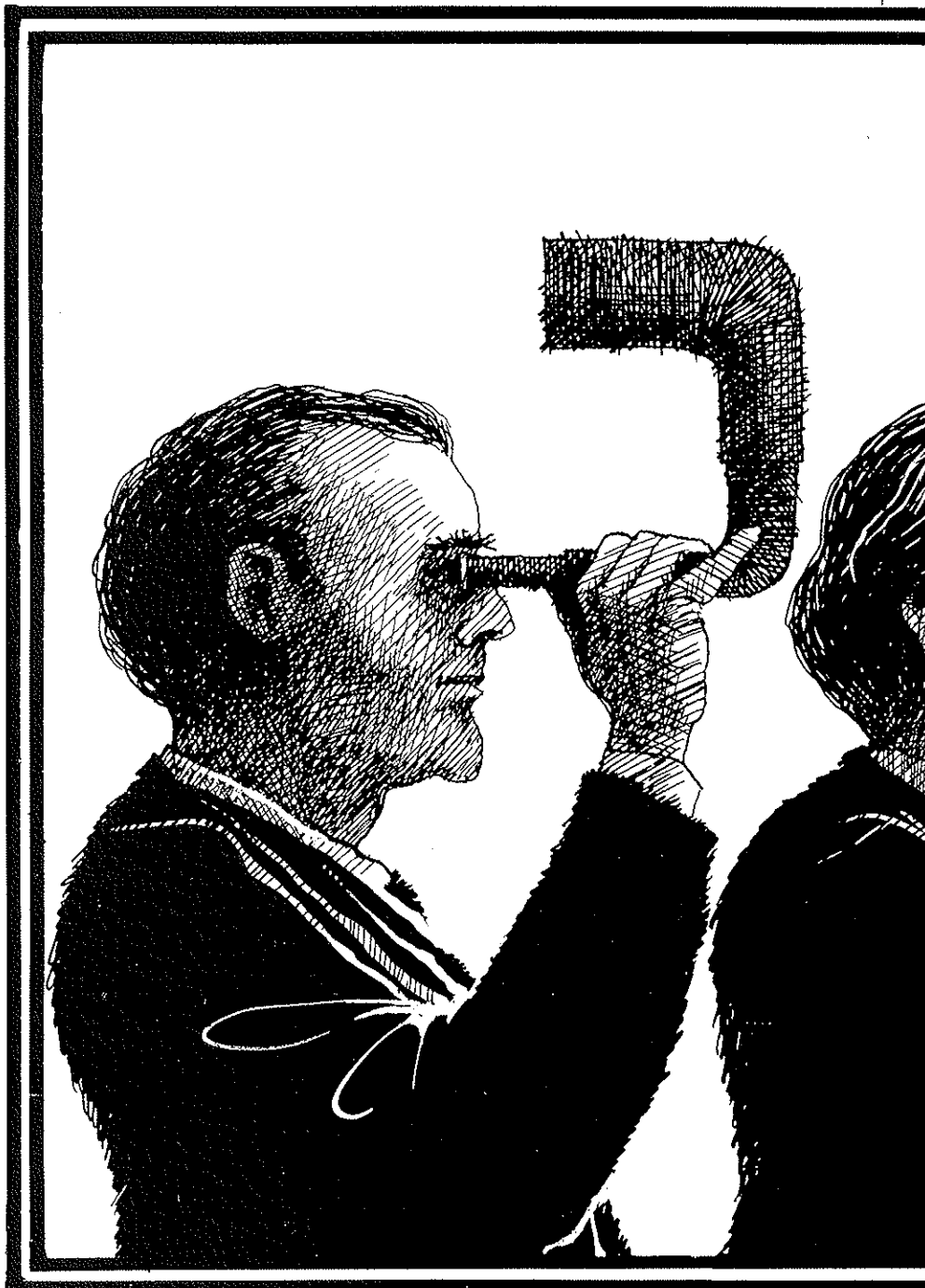
Josef, en ung ensom mann, «drømte» og levde for at han en dag skulle herske i den Hellige Ånds kraft, slik at hele hans slekt skulle bøye seg for ham, og oppleve Guds frelse fra hungersnøden.

Moses så inn i den brennende tornebusken — fanget Guds visjon — og levde siden for morgendagen; det lovede land.

Josva, levde foran sitt folk, og inntok i praksis området som Gud allerede hadde gitt ham i den åndelige virkelighets verden.

David opplevde å se sitt folk Israel, som et folk under Gud, sittende trygt under hvert sitt fikentre fra Eufrat til Egyptens bekk, fra den stund han som ung mann ble salvet av Guds Ånd til konge, i de dager da filistrene herjet hans land. Siden levde han resten av sitt liv for morgendagen.

For en tid siden hørte jeg en kjent kristen leder tale på en stor konferanse. Denne leder, som jeg har stor respekt for som en Guds mann, har vært en av de største motstandere av meg og min virksomhet. På alle møter har han forsøkt å blokkere meg, og få andre til å blokkere virksomheten utfra Sarons Dal. Fordi denne leder er den Guds mann han er, har hans innstilling ført til stadig selvransakelse og overprøvinger i mitt eget liv. Ofte har jeg følt frykten ville komme over meg: Hvorfor har han «galt» og jeg «rett»? Han er sikkert mere gudfryktig enn jeg er. Hvorfor får jeg være i strømmen i dag,

Morgendagens folk

mens han stadig er opptatt med å ta vare på sin bevegelse, bevare det bestående, og angripe alt «nytt»? Det må vel være **hovmod** av meg og ikke lytte til hans råd, og bare fortsette som før på den vei og den tjeneste som jeg tror Herren har kalt meg til?

Mens jeg satt på denne konferansen og lyttet til denne kristne leder, merket jeg at Guds Ånd hvisket i mitt hjerte:

«Du skal ikke være redd ham. Bare elsk ham. Velsign ham. Tal vel om ham! Han er min tjener. Men han er ikke morgendagens mann. Han er gårsdagens mann. Jeg har brukt ham underbart i årene som ligger bak. Han har tjent meg trofast i sin lange tjeneste. Jeg har fått ut av hans liv det meste en kan få ut av et menneske. Det har kostet ham både, fysisk og psykisk,

både helse og krefter.

Nå vil jeg at du skal velsigne ham, bare velsigne ham hva han enn gjør mot deg. For han har tjent meg trofast gjennom mange år. Men du må ikke være redd ham, hva han enn finner på å gjøre mot deg, for han er gårsdagens mann, og ikke morgendagens mann. Han har tjent meg for **sin** tid, tjen du meg for **din** tid — vær en morgendagens mann.» —

Denne opplevelsen oppe på galleriet under denne konferansen for flere år siden, har hjulpet meg mye siden.

Vi takker Gud for alt han har gjort i tiårene som ligger bak oss i 1950—1960 og 1970-årene. Vi takker ham for hans folk og hans tjenere som har tjent ham for disse årtiere. Og vil velsigner dem, selv om enkelte har gitt seg så hen i tjenesten at det har vært på både visjon og framtidssyner, og gjort dem opptatte med å bevare «gårsdagens».

Men vi lever nå i 1980-årene. Vi nærmer oss århundreskiftet. Og framtiden hører Herren til.

Tross trengsel, blod, ild og røykskyer, skal Gud utgyde av sin Ånd over alt kjøtt FØR Herrens dag kommer.

Tross antikristens ånd, skal evangeliet om Riket forkynnes over hele jorderiket til et vitnesbyrd for alle folkeslag FØR enden kommer.

Tross at det kommer natt, så kommer det også en morgen, da Gudsriket skal seire og bryte fram som en artisk vår fra pol og til pol, og Jesus skal regjere til månen ikke er mere.

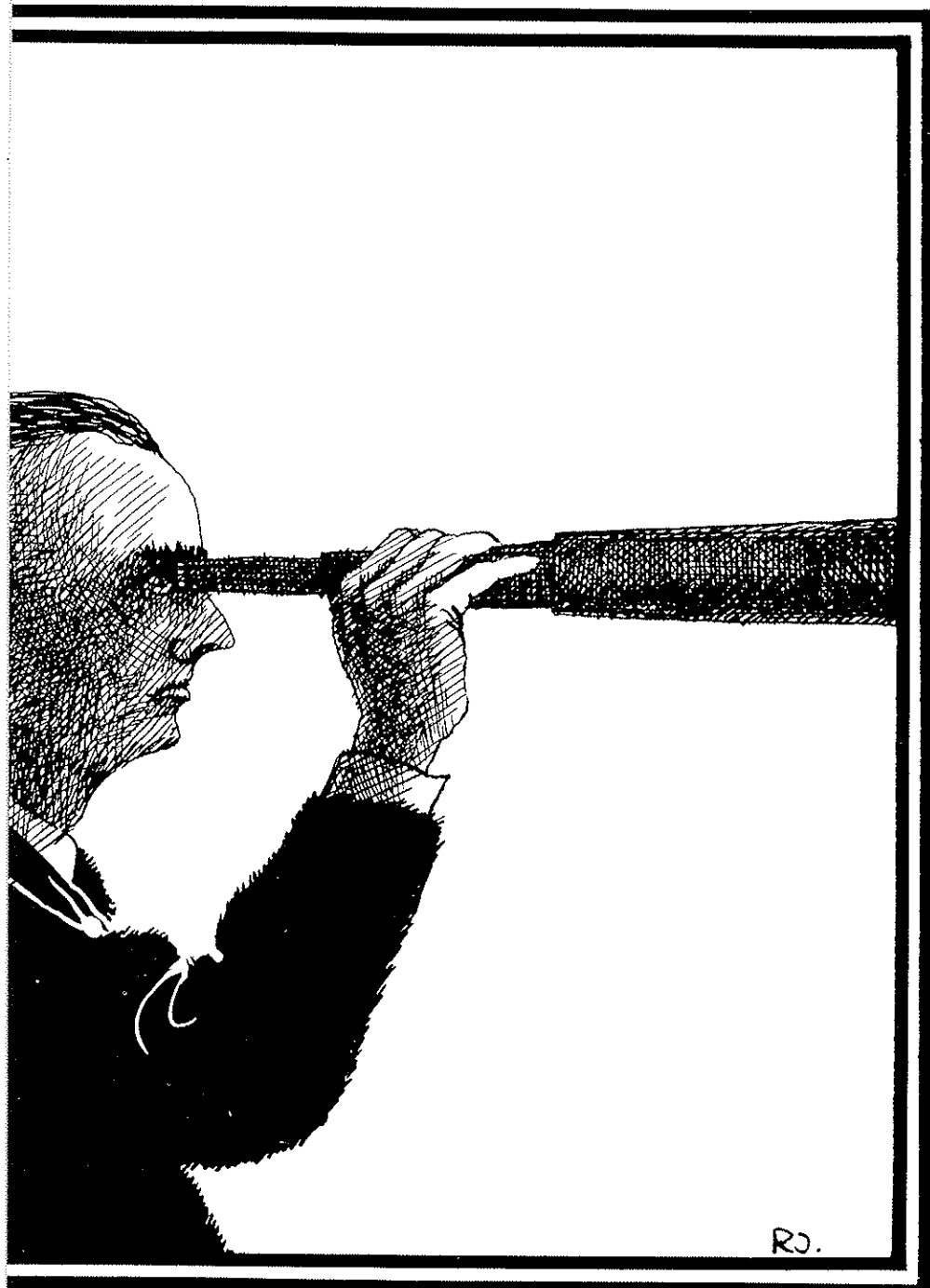
Tross krig og ødeleggelse i dag, skal snart alle krigsvåpen gjøres om til jordbruksredskaper og all militær opplæring og alle militærbudsjetter skal utraderes.

Ja, framtiden hører Guds folk til. Derfor behøver vi alle å blir **løst** fra frykten for framtiden, frykten for at Gud ikke skal ta vare på læren, på vekselen, på sin kirke, på sitt folk.

Dersom fortiden var i Guds hånd, så er FREMTIDEN mere i Guds plan og Guds hender. Veldige profetiske begivenheter som skal bringe fryd til hele menneskeheten står ennå igjen å oppfylles i Guds Ord.

Derfor: La alle oss kristne i alle kirker være morgendagens folk. Guds folk har til alle tider vært morgendagens folk.

La oss fortsette å be: KOMME DITT RIKE!

Resept mot depresjon

En kristen psykolog skriver om ulike former for depresjon og hvordan de kan overvinnnes.

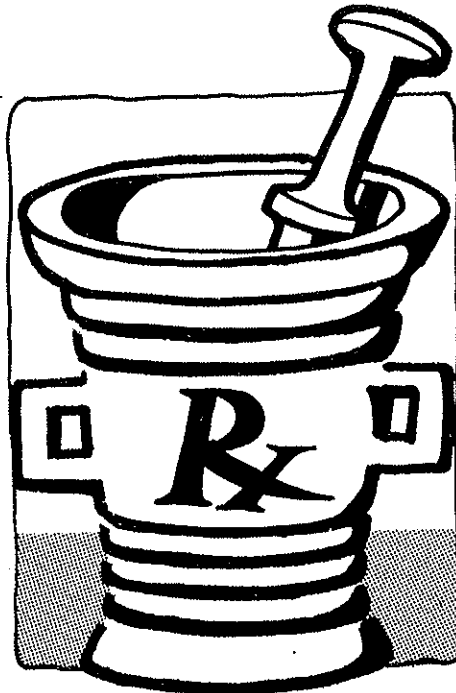
Depresjon er en av de mest vanlige sykdommer blant mennesker. Det er antatt at halvparten av den voksne befolkningen i USA til en eller annen tid har vært deprimert. Ca. 80% av alle sinsforstyrrelser innebærer en eller annen form for depresjon. En ting er sikkert — enhver kan bli deprimert, selv en kristen.

Hva er depresjon og hvordan skal den forstås?

Psykologene kaller depresjonen for et bio-psyko-sosialt fenomen. Det vil si, depresjonen kommer til uttrykk i biologiske (fysiske symptomer, med psykologisk ubehag og ved sosialt dårlig tilpassning. Det er en sinnstilstand som berører en persons grunnleggende følelsesmessige disposisjon, og som avgjør hvordan han erfarer og oppfatter seg selv og sine omgivelser. Dr. Richard D. Dobbings, en psykolog, antyder at depresjon kan anta tre former. Det kan være en normal reaksjon på visse typer av stress, et symptom på en eller annen sykdom, eller en type sykdom selv.

En normal reaksjon

Det er av stor betydning å forstå at depresjon ofte burde sees på som en normal sinnstilstand. I virkeligheten ville vi ikke være sunne, dersom vi ikke reagerte på visse situasjoner med en eller annen slags depresjon — når vi taper en kamp, ikke lykkes i en personlig målsetting, eller blir skuffet i kjærlighet. Disse slags sår er svært virkelige deler av det normale liv. Depresjonstilstander som er kom-

Av Dr. Edward E. Decker

met ved slike skuffelser forsvinner vanligvis i løpet av noen få timer og vil sjelden vare lenger enn noen få dager.

En annen normal type av depresjon, skjønt av lengre varighet, forårsakes av sorgen over tapet av en du elsker eller en venn, at du mister jobben, at helsen trues, eller ved et annet alvorlig tap. Denne kan vare fra seks måneder til to år.

Hypptig er depresjon av dette slag et rop om hjelp. David, salmisten og kongen, kjente til denne slags depresjon: «Herre, min frelses Gud! Om dagen og om natten roper jeg for deg. La min bønn komme for ditt åsyn, bøy ditt øre til mitt klagerop! For min sjel er mett av ulykker, og mitt liv er kommet nær til dødsriket. Jeg aktes like med dem som farer ned i hulen; jeg er som en mann uten kraft, frigitt som en av de døde, lik de ihjelslagne som ligger i graven, som du ikke mer kommer i hu, fordi de er skilt fra din hånd.» (Salme 88:2-6).

Et symptom på sykdom

Depresjon kan også sees på som et symptom på en eller annen sykdom. De sykdommer som til vanlig ledsages av depresjon innbefatter virusinfeksjoner, svakheter i forbindelse med ernæringen, mental forstyrrelser, blodfattighet, multiple sklerose, svulster, og sykdommer i hjerne og blodomløpet. Det er vanlig for pasienter som har hatt direkte operasjonsinngrep i hjertet, å oppleve depresjon i fire til seks måneder etter operasjonen. Når depresjonen er et sekundært symptom, er det viktig at hovedforstyrrelsen blir skikkelig behandlet.

Denne artikkelen har vi hentet fra «New Covenant» som er det ledende organ for den karismatiske vekkelse blant katolikkene. Forfatteren Dr. Edward E. Decker er familierådgiver ved et krise hjelpesenter i Akron, Ohio. Pioneren vil også bringe artikler om praktiske hverdags-problemer og hvordan de kan løses på en konkret og kristen måte. Ikke minst er det et behov for åndelig psykologi og rådgivning, til mange som lider med problemer på sjelslivets område.

Giftansamlinger i blodet kan også være en betydningsfull faktor til depresjon. Dette er ofte svaret på en kvinnes sinnstilstand noen få dager før menstruasjonen.

Kanskje var det toksinen som må ha vært tilstede i Jobs kropp som er resultat av et alvorlig tilfelle av byller, som fikk han til å bli så deprimert at han forbannet den dag han var født og ønske seg døden (Job. 3:1-19).

I samme tråd har en del slags depresjon sine røtter i utslitthet og overanstrengelse. Tenk på profeten Elias. Etter sin triumf over Ballsprofetene og nedslaktningen av de hedenske prestene, ble Elias, utslitt etter sine bedrifter, skremt av dronning Jesabel. Han var så redd at han opplevde en tid med alvorlig depresjon: «Og selv gikk han en dagsreise ut i ørkenen; der satte han seg under en gyvelbusk, og han ønsket seg døden og sa: Det er nok; ta no mitt liv, Herre! For jeg er ikke bedre enn mine fedre». (1. Kong. 19:4). Noen har antydnet at om han virkelig hadde ønsket seg døden, så kunne han bare ha løpt litt saktere dagen før. Jesabel ville gladelig ha halsbugget ham. Etter å ha fått litt mat og sårt tiltrengt hvile, var Elias i en meget bedre sinnstilstand. Denne guddommelige resept virker fremdeles idag for depresjon som er kommet istand ved slit og anstrengelser.

Et problem i seg selv

På samme måte som depresjon kan være et symptom på en fysisk sykdom, så kan fysiske problemer være symptomer på en mer alvorlig type av depresjon. Ofte sentrerer den deprimertes hovedklage seg om et fysisk symptom så som

at vedkommende blir fort trett, eller er uten energi, eller mister appetitten. Noen ganger klager deprimerte mennesker over en forandring i sitt utseende eller i de fysiske funksjoner. I de alvorligste tilfeller av depresjon, psykotisk depresjon, kan en person lide under bedrag og hallusinasjoner.

Andre symptomer på depresjon innebærer klager så som «jeg kjenner meg elendig», «alt er håpløst», «jeg er desperat». Noen ganger ligger hovedklagen i en forandring i ens reaksjoner, handlinger og holdninger overfor livet. En person kan si: «jeg hr ingen mål lenger». «Jeg bryr meg ikke lenger om hva som skjer med meg». «Jeg ser ingen vits i å leve lenger». Noen ganger er hovedklagen, at livet er blitt tomt. Hyppig blir denne slags depresjon, som ofte kalles nevrotisk depresjon, en livsstil.

Frances var nettopp en slik person. Da hun var 43 år var hun uten livsmening og håp. Hun ønsket å dø. Hun gråt seg igjennom de fem eller seks først samværene, men innimellom gråteriene begynte jeg å sette bitene sammen i hennes depresjonsfylte liv.

Hun ble født som den yngst av tre barn. Hennes foreldre var trett av å oppdra barn og var blitt nokså fjerne. For å hansk med dette dro Frances seg tilbake. Hun begynte å få deres oppmerksomhet ved å være trassig. De kunne rope på henne tre og fire ganger til middag, og til slutt måtte de komme og hente henne. Hun forklarte det på denne måten: «En hvilken som helst oppmerksomhet er bedre enn ingen oppmerksomhet i det hele tatt». Hun var sløv og likeglad, og kom seg såvidt gjennom på skolen. (Det var ikke før hun hadde tatt en IQ test etter to års behandling, at hun innså at hennes IQ plasserte henne blant de 2 høyeste prosentene for befolkningen). Hun utviklet allergier: hverte, melk, sjokolade, tomater.

Frances søkte tilflukt i sitt arbeid og i sine hobbyer, men var venneløs. Etterat foreldrene ble borte, oppsøkte hun menigheiten. Men hun kjente seg så lite verd å elske, at ikke engang Gud kunne elske henne. Hun gråt seg gjennom hvert møte. Hun

kunne ikke be. Hun pleide å våkne om nettene livredd og ute av stand til å få sove igjen. Huset hennes var et eneste rot. Hun la på seg. Hun så ingen mennesker uten på arbeidet. Depresjon var blitt en levemåte hos henne.

I tillegg til et av de symptomene som allerede er nevnt, vil en kristen som er deprimert ofte oppleve økt selvkritikk, skyldfølelse og en selvavstraffende oppførsel. Åndelig opplever den deprimerte en dyp følelse av nedslåthet overfor livet. Tanker om egen uverdighet og Guds mishag bestormer sinnet. Alle tegn på det motsatte blir i disse tider glemt eller ignorert. Folk kan ikke overbevise vedkommende om noe annet. Man er overopptatt med følelsen av å være sviktet både av Gud og mennesker.

I løpet av behandlingstiden bemerket Frances hyppig: «Det må være ganske dårlig stelt med meg, hvis ikke engang Gud elsker meg». Det var først da hun begynte å se seg selv som en dyktig og elskverdig person, at hun virkelig kunne tro at kanskje, bare kanskje, Gud virkelig brydde seg om henne.

Å seire over depresjonen

Hva skal en person gjøre som er deprimert?

Først av alt, når det gjelder en nevrotisk depresjon og absolutt for en psykotisk depresjon, finn en kompetent psykiatiker. I mange tilfeller vil medisinsk behandling skape en utjevning av følelsesintensiteten. Tidvis vil sykehusinnleggelse bli anbefalt av samme grunn. Begge lar en begynne å møte de tanker og følelser som kan ha avstedkommet depresjonen.

For mindre depresjoner, som innbefatter noen nevrotiske depresjoner, har det følgende skjema vist seg å være verdifullt.

Lær å tolerere korte tilstander av depresjon.

Hvis depresjonen kan forventes å være av kort varighet, ta en pause. Vær ærlig med hensyn til det faktum at du er deprimert, ta de nødvendige

skritt for å seire over den, og husk at den snart vil være over. Det kan bli nødvendig å kutte ut eller reorganisere planlagte aktiviteter for en dag eller to eller å be din partner om forståelse. Gjør det. Du vil komme deg igjen mye hurtigere.

Bli fysisk aktiv

Kroppen er et energisystem. Den energi som aktiviseres, kan ikke brukes i en forsvarsmekanisme. Dette er et aktivum under depresjonen, for den energien som brukes til å forsvare seg blir hyppig brukt til å stenge ute dem som er omkring oss og innflytelsen fra mulige hjelpesilder.

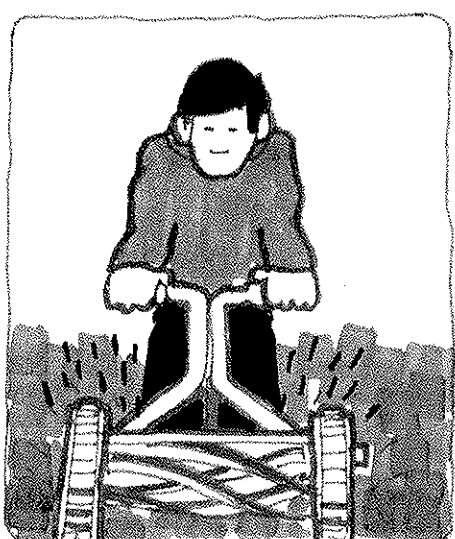
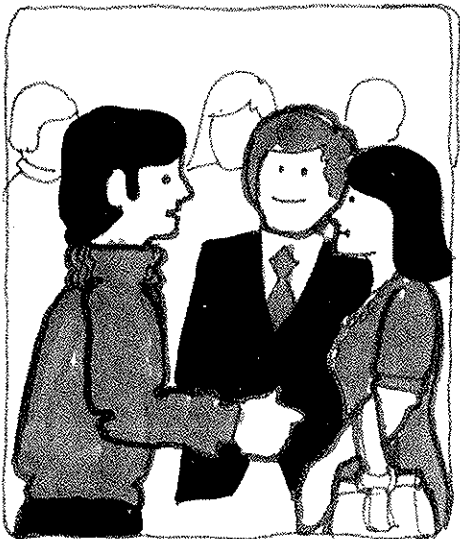
Mye av energien under depresjonen stammer fra personens sinne. Disse følelsene kan bedre uttrykkes ved å skrubbe eller bone gulv, klippe gressplen, vaske bilen, eller i en eller annen form for nyttig skapende arbeid.

Dette virket for George. Han led under depresjonsperioder, som kunne vare fra tre dager til to måneder. Disse pleide å inntreffe tre eller fire ganger for året. Han hatet å være deprimert, men kjente seg fullstendig hjelpeløs. Under denne tiden pleide han å trekke seg tilbake fra enhver. Ofte etterat barna var gått til skolen og hans kone til arbeidet, gikk han til sengs igjen og ble der hele dagen. Han var kritisk, irritabel og ute av stand til å tolerere feil.

Noe av det første jeg foreslo for George, var at han skulle bli fysisk aktiv. Han begynte å gå lange turer og gjøre forandringer i sitt hjem. Depresjonene kommer fortsatt, men med mindre styrke og med kortere varighet. Som et resultat av dette er han mindre kritisk overfor seg selv og andre og er bedre utrustet til å ta det neste skrittet.

Bli engasjert sammen med mennesker

Gud visste hva han talte om da han sa: «Det er ikke godt for mennesket å være alene» (1. Mos. 2:18). Det å være alene når vi er deprimert nærer bitterhetens, fiendskapets og selvmedlidenhetens flammer. Det har en tendens til å forsterke

de negative tankene som allerede finnes der: «Se, du er helt alene igjen ikveld. Det bare viser at ingen virkelig bryr seg om deg». Det å bli engasjert sammen med mennesker er ganske enkelt bare en måte å kanalisere energien på, inn i konstruktiv, målrettet aktivitet.

Dette har vist seg å være nyttig for Kathryn. Den behandlingen hun fikk for en alvorlig depresjon syntes å stå stille. Hun hadde kommet ut av depresjonen, men hun syntes ute av stand til å ryste av seg følelsen av å være alene. Hun var ikke gift, men hadde et heller utstrakt nettverk av venner som så til henne. Men, uansett hva de gjorde for henne, så var hun ute av stand til å reagere med takknemlighet.

Gjennom veiledning ble Kathryn istand til å se hvor mye hennes venner brydde seg om henne. Hun besluttet seg til å forsøke en ny oppførelse: å være takknemlig. Hun begynte å sende spesielle kort, hvor hun fortalte sine venner hvor meget hun satte pris på dem. Hennes oppførelse fikk ny styrke da hennes venner reagerte med uttrykk for at de verdsatte henne. Dette gjorde all verdens forskjell. Hun ble mer åpen, mindre gretten, og mer oppmerksom på dem omkring henne. Til slutt fikk til og med jeg et kort!

By velkommen, ta imot og nær deg med gode tanker

Den bibelske oppfordringen til dette prinsippet kommer frem i ordspråksboken: «Som (et menneske) tenker i sitt hjerte, slik er det». (Ord. 23:7). Det hebraiske ordet for hjerte kan tolkes til «sinn». Hva vi tenker på og hvordan vi tenker på det, berører våre følelser.

Det er tre tankemønstre som uvegerlig fører til depresjon. H. Norman Wright har kalt disse for den depressive triaden.

Den første delen av triaden har meddelt at å se på våre erfaringer på en negativ måte. Vi tolker alt som skjer oss som et nederlag, en nedvurdering, eller som at vi berøves noe. Alt i livet synes å være fylt av en rekke med byrder, hindringer eller traumatiske situasjoner.

Den andre delen av triaden er å se på seg selv i negative tankebaner. En person tenker om seg selv at han er uønsket, med store mangler og tilkortkommenheter, og at han er uverdigg. Disse følelsene leder en til å oppsøke og konsentrere seg om de opplysninger som understøtter dette synspunktet.

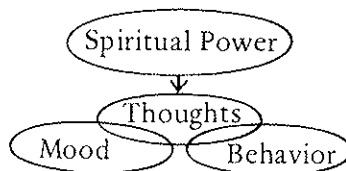
Det tredje aspektet av den depressive triaden er et negativt syn på fremtiden. På denne måten forventer en person at vanskelighetene og lidelsen vil fortsette. Og selv sagt, når det forventes, så gjør de det også.

Resultatet av disse tankemønstrene kan sees ved å betrakte det følgende diagram (hentet fra Beck, Aaron: «Depression: Clinical, Experimental and Critical Aspects», Harper and Row, 1967, side 256.):

Negativt syn på verden:	Depresjon Lammelse av viljen
Negativt syn på en selv:	Ønsker om å slippe bort Selvmordstanker
Negativt syn på fremtiden:	Økt avhengighet

Den depressive triaden og dens følger kan med hell overvinnes ved å oppsøke og konsentrere seg om gode tanker. Innfallet av gode tanker i den troendes sinn, har en tendens til å dempe forstyrrende tanker og sinnsstemninger. En enkel teknikk som jeg bruker i rådgivningen er å lære mennesker å selv dirigere sine tanker ved å spørre: «Hvilken annen måte kan jeg tenke på?» Dermed læres de til å oppsøke og konsentrere seg om disse alternative løsningene. Etter litt øvelse er de istand til å gjøre dette automatisk.

En annen hjelp til å seire over negativ tenkning, er bønn og meditasjon, det vil si at vi fester vårt sinn på Gud i bønn. Prøver har vist at all slags meditasjon har en beroligende virkning på sinnet, men den varige virkningen av bønnemeditasjonen er godt dokumentert å ligge langt over noen av de andre meditasjonsformer. Bønnen åpner ens tankeverden for Guds Ånd. Gud får ved den Hellige Ånd innflytelse over sinnet med de gode ting i Gud. «Han vil holde alle dem som stoler på ham i fullkommen fred, de hvis tanker ofte vender seg til Herren! (Es. 26:3, Living Bible). Det følgende diagrammet viser hvordan det fungerer:

Som du kan se, så har de tre aspektene av det menneskelige sinn innflytelse på hverandre. Tenkningen har en direkte innfly-

telse på oppførelsen og sinnstillstander og motsatt. Orkestreringen av disse tre til et bevegelig, flytende system, gjøres lettere ved den Hellige Ånds overnaturlige kraft. På samme måte som det bevisste sinn gjør forsøk på å kontrollere tenkningen og nære seg ved positive idéer, så kan også følelser og sinnsstemninger trenes til å reagere i henhold til Ånden. Når dette inntreffer, berøres den ubevisste delen av sinnet ved Guds kraft og kommer til uttrykk ved en forandring i tankegang og oppførelse.

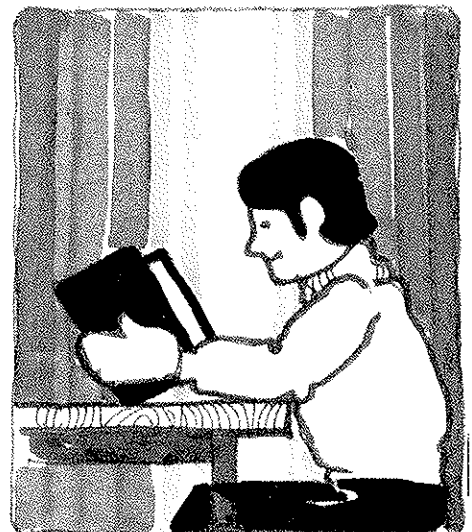
Å hjelpe en som er depriment

Før en person som ikke er depriment, synes de fire skrittene som er fremsatt ovenfor så enkle, at de forekommer oss latterlige. En som er depriment kan finne dem uoppnåelig. Hyppig får denne forskjellen med hensyn til perspektiv mennesker som ikke er depriment til å miste tålmodigheten med sin deprimerede venn eller partner. Når dette skjer, er det vanlig å gi dem en skrape for deres mangel på fremgang. «Du forsøker ikke!» er en hyppig uttalelse. Av og til settes det opp en løv for oppførelsen: «Slik og slik skal du gjøre det; legen har sagt det». Noen ganger blir vi rett og slett sinte: «Bli ferdig med det. Nå har det pågått lenge nok». Enhver av disse måtene å gå frem på vil tjene til å forsterke depresjonens virkemidler.

Den beste måten å behandle en deprimeret partner, venn eller et barn på, er å innrømme våre begrensninger, skaffe til veie den nødvendige oppbygningen og så mye støtte som mulig.

De fleste kommer seg igjen etter en depresjon, og mange blir sunnere enn før. Evnen til å tolerere kortere anfall av depresjon, det å bli fysisk aktiv, bli engasjert sammen med mennesker, og det å lære å by velkommen, motta og nære gode tanker, har alt sammen innflytelse i helbredelsesprosessen.

Oversatt av Jørn Bestum

«Det er stort behov for fornyelse og vekkelse idag. Mange kristne lengter etter et rikere liv med Herren, så de bedre kan møte hverdagens utfordringer og oppgaver. Mange menigheter sliter med motløshet, sløvhet og likegyldighet, noe som hindrer både felleskap innad og slagkraft utad. Midt i denne situasjon kommer kirkens Herre til oss og forteller at Han er den samme som i tidligere tider. Han ønsker å gi oss sin kraft, kjærlighet og oppmuntring.»

Slik hilser hovedkomiteen for OASE-80 interesserte stevne-deltagere i sin rikholdige og interessante presentasjonsbrosjyre som sendes ut til alle som ber om den (OASE-80 har adr.: Oddernesvn. 43, 4600 Kristiansand S). Det går fram at fornyelse, utrustning og misjon vil stå sentralt under denne storsamling «på evangelisk luthersk grunn.» «Jeg håper OASE-80 vil herliggjøre Kristus. Bare da blir møtet et redskap for Åndens gjerning», sier biskop Erling Utne.

«Jeg tror at OASE-80 vil være med å skape felleskap på tvers av de tradisjonelle grupperinger. Vi har nok hver våre gode og meningsfulde tjenester. Men murene er blitt for høye. Vi må møtes og inspirere hverandre sier sokneprest Reidar Svoren.

«Jeg håper å ber om en vekkelse innad blant de troende, så menigheten kan fornyes innenfra. De kristne selv trenger å vekkes til ansvar, og bli villig til å ta imot både de oppgaver og den ut-

DAGER TIL FORNYELSE, UTRUSTNING OG MISJON
PÅ EVANGELISK LUTHERSK GRUNN

9.-13. juli
GIMLEHALLEN KRISTIANSAND

- fornyelses- dager

rustning Gud har å gi», sier sokneprest Kjell-Petter Dahl. Disse tre er blant hovedtalerne under stevne sammen med en rekke andre som bibelskolelærer Jens-Petter Jørgensen, res.kap. Jan Gossner, evangeliseringssekretær Oddvar Søvik, gen.sek. Kjell Grønner, evangeliseringssekretær Øistein Garcia de Presno m.fl. Foruten 2-3 hovedmøter hver dag, gis det tilbud om samling i 18 forskjellige seminar om ettermid-

Blant seminar temaene finner vi bl.a.: Daglig fornyelse — Åndsdaup og Åndsfylde — Guds ledelse — Sykdom og helbredelse i Bibelens lys — Lovprisning og tilbedelse — Fornyelse ved smågrupper — Lutheranere og karismatikere? OASE-80 blir i tiden 9.-13. juli i Gimlehallen i Kristiansand, hallen rommer 4000 og man regner med det samme antall deltagere. Foruten at forkynnelsen av Guds Ord vil stå sentralt vil det bli lagt stor vekt på lovsang og tilbedelse. «Lovsanger har alltid fulgt den kristne kirke, og spesielt i fornyelsestider. I den fornyelsen Gud idag gir sitt folk, er lovsangen faktisk et av de mest fremtredende trekk», sier Magnar Haugeli Halvorsen som skal være med å lede lovsangskvelden på lørdag. «Det ligger noe ekstra frigjørende i dette å kunne lovsynge Gud sammen i menigheten. «Heiligandsseminarene» har gitt oss god erfaring for det. Derfor har vi tro på at lovsangen skal tone rent og klart i Gimlehallen, og bli en inspirasjon til videre lovsang i hverdagen».

Hele opplegget av OASE-80 bærer preg av grundig organisering og forarbeidet er inponerende. Bl.a. er det sendt ut BØNNEKORT hvor følgende er et av bønne-ennene: **Be om at OASE-80 skal bidra til og forene Guds folk i Norge, utruste dem med Åndens gaver, styrke dem i troen på Guds makt, og tenne en ennå sterkere misjonsglød hos dem.**

INSPIRASJONSDAGER I HORTEN

Vi hilser alt Guds folk velkommen til samlinger i Holtan skoles Aula i tiden 30. mai til 1. juni. Samling på Ordets grunn med fostrende forkynnelse til praktisk kristenliv. Vi tjener hverandre i felleskap, og ber om at Ånden må herliggjøre Kristus iblant oss.

TALERE/MØTELEDERE:

Rektor Åge Åleskjær, evangelist Kjell Haltorp, evangl. Sigvard Wallenberg, dir. Sten Harsem, prost Arild Jørgensen, pastor Sverre Granlund, pastor Kjell Sundby, pastor Ola Skogheim, forstander Rolf Erik Janøy. m.fl.

HØR FORKYNNERE MED ET BUDSKAP TIL VÅR TID.

SANG:

Rema fra Lillesand, menighetsmusikken i Filadelfia, Horten, m.fl.

MØTESTED:

Holtan skoles aula, Horten.

MØTETIDER:

Fredag 30. mai kl. 19.00

Lørdag 31. mai kl. 11-15.30 og 18.

Søndag 1. juni kl. 11-15.30 og 18.

De som har med sovepose/madr. kan vi hjelpe med overnatting. Enkel servering mellom møtene.

Velkommen fra hele Østlandet til samlinger preget av Guds ord, forbønn, fornyelse, lovsang, felleskap og evangelisering.

VELKOMMEN TIL INSPIRASJONSDAGER I HORTEN.

Kjell Haltorp

Åge Åleskjær

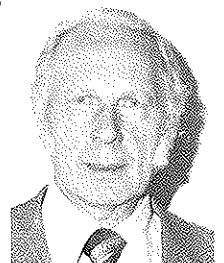
Rolf Erik Janøy

Sten Harsem

Arild Jørgensen

Sigvard Wallenberg

Dr. Paul Yonggi Cho med team til storkonferanser i Norden

I sommer får både Norge og Sverige besøk av den kjente koreanske pastoren Dr. Paul Yonggi Cho og noen av hans nærmeste medarbeidere. Det holdes Kirkevekst seminar i Sarons Dal, som en del av det årlige storstevne der. Stevnet som begynner 12. juli vil fra onsdag 16. juli og tilogmed søndag 20. juli særlig være avsatt til Chos «kirkevekst-seminar». Det blir åpne møter som alle interesserte kan være med i slik som er vanlig under stevnet i Sarons Dal. Foruten de mange stevnedeltagerne venter en særlig innrykk i år av pastorer, prester, misjonærer og menighetsledere.

Innbydelse er gått til interesserte i alle norske menigheter.

I Sverige holdes det (22.—27. juli) en aksjon i Kungliga Tennishallen i Stockholm under motto: «Nya möjligheter for Sveriges folk». Her blir Roy Harthern, Robert Schuller og Benny Hinn også med.

I de tre første mnd. av 1980 øket menigheten i Seoul, hvor dr. Cho er leder, med 10.000 nye medlemmer slik at den tallet 110.000. Han skulle ha god bakgrunn for å tale om menighetsvekst i vår tid.

«Kirkevekst-seminar Norge 1980»

Under årets stor-stevne i Sarons Dal vil det bli innlagt et «Menighets-vekst» seminar hvor Yonggi Cho vil undervise sammen med John Hurston som er amerikansk misjonær og medarbeider til Cho i Korea. (Visedirektør for Church Growth International) og Stanley Sjøberg som i flere år har samarbeidet nært med Cho i internasjonale konferanser, og selv er forstander for en voksende menighet i Stockholm (City-Kyrkan) og kjent fra tidligere besøk i Sarons Dal.

Av talere ellers under årets stevne i Sarons Dal vil G. L. Johnson fra California, Sigvard Wallenberg og Asbjørn Johansen delta som talere sammen med flere av de forkynnere fra Norge som bruker å være med å tale under disse stevner. Kirkevekst seminaret vil være i tiden 16.-20. juli og man regner med stor deltagelse av menighetsledere, forkynnere, prester, pastorer og evangelister, foruten venner rundt om i

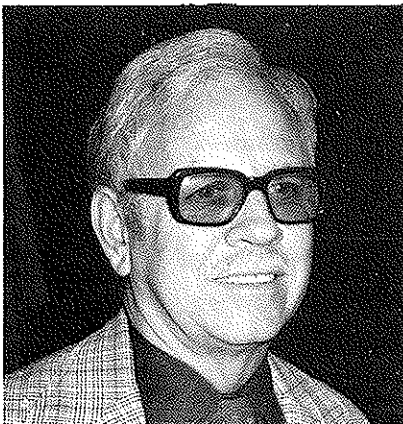
landet som brenner for å være med å bygge opp Guds menighet.

Yonggi Cho (For nærmere presentasjon av han og virksomheten i Korea se PIONEREN nr. 1-1980) har holdt ca. 509 kirkevekst seminar rundt om i verden hvor en 13.000 pastorer, forkynnere, prester og menighetsledere har deltatt fra ulike kirkesamfunn. Disse seminar har i mange land ført til en markert og konkret vekst for de menigheter som har latt seg tenne av Ordet og Ånden under Chos og hans teams besøk. For vel 3 år siden var han f.eks. i Australia i en konferanse som samlet stordeltagelse fra mange kirker i landet, og mange av forkynnerne ble grepet av tanken på vekkelse og menighetsvekst. Det er siden meldt at i de siste tre år har menighetene vokst med over 50% over hele Australia. Vekkelsen går fram over hele kontinentet der nede. Det er derfor uten tvil en spesiell anledning for det norske kristenfolk

når vi i sommer får besøk av Yonggi Cho for et liknende inspirasjons-samling.

Fare og muligheter

Det kan sikkert sies meget om Yonggi Cho. Men hans budskap har fått en positiv mottagelse i de land han har besøkt og han regnes idag som en kristen leder av verdens-format. Han var hovedtaler under Pinsevennes verdenskonferanse i Canada og er med i hovedkomiteen for disse samlinger, men de siste årene har vist at han mere vil bruke sin tid til å tjene hele «Kristi legeme». Hans budskap er ikke teologisk teori, han vitner utfra en praktisk erfaring av hva levende tro kan utløse av Guds kraft til menighets-vekst og vekkelse. At hans budskap kan bli misforstått, og utlegges på uheldige måter, er det sikkert eksempler på. Ikke minst vil en «kjødelig» kopiering av hans forkynnelse og metoder være en fare. Men dersom man holder fast på det go-

Til venstre: John Harston er en av Y. Cho's medarbeidere som kommer til Sarons Dal i sommer. Til høyre: Dr. Paul Yonggi Cho og hustru som kommer til Norge i sommere.

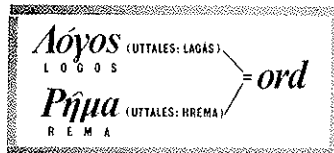
Følgende er med blant innbydere til «Kirkevekst Seminaret - Norge 1980:

Sjømannsprest Hans-Jacob Frøen, Den Norske Kirke, Formannen i Pinsevennes Europamisjon: Tom Erlandsen, Metodistpastor Kjell Sundby, Odelstingspresident Asbjørn Haugstvedt, Misjonsforbundspastor Sverre Granlund, President for Full Gospel Business Men i Nore: Kåre Nordli, Baptistprest Reidar Svenberg, Luthersk emissær Kristian Kylland, redaktør Frank Søgård og John Ulltvedt, Den Frie Evangeliske Forsamling, Evangelist Aril Edvardsen, Sarons Dal, Oberstløytnant Arne Braathen, Frelsesarmeen og Eivind Saxlund, Formann i Den Internasjonale Bønneuken for Kristen Enhet.

Innmeldingsskjema kan fåes ved å skrive til:
Kirkevekst Seminaret, Boks 8, 4480 Kvinesdal.

de i hans budskap og lar det bli bearbeidet av Ordet og Ånden i ens eget indre vil det uten tvil bli til stor velsignelse for oss i Norge som det har blitt det for så mange menigheter rundt om i verden. For å gi et eksempel på en sentral side av Chos forkynnelse bringer vi på en artikkel hvor han behandler dette med TROENS REMA. Det har av enkelte blitt tolket noe underlig her i Norge, men det er ganske enkelt den gamle gode sannheten om at Ordet må åpenbares for våre hjerter ved Den Hellige Ånd for å skape tro, som han fremholder.

Guds Ord må bli ditt!

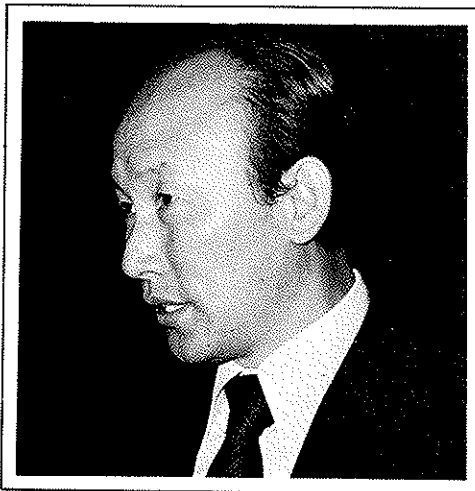
Rom. 10,17

Hver dag lever vi i tro. Vi tar medisiner i tro på at det hjelper. Vi biler, flyr i tro på at vi skal komme trygt fram. Vi setter penger i banker i tro på at de er trygt oppbevart der. Det skjer i tro, og uten tro, lammes vårt liv. Dette er den naturlige troen.

Ved frelsen gir Gud deg tro i hjertet. *Du har tro.* De må lære og anvende troen, så blir den mektig og kraftfull. Du må tro selv om du ikke kjenner noe. Det viktigste er ikke hvor stor tro du har, men hvordan du anvender troen. Vi har nok tro til å bli frelst, helbredet og døpt i den Hellige Ånd. Men problemet er hvordan vi skal anvende vår tro. Vårt objekt for vår tro er Gud gjennom Bibelen. For å praktisere tro, så må jeg ha et objekt, Gud og Guds ord. Uten Guds løfter er troen kraftløs. Har jeg tro, så må jeg ha noe å bygge den på. Objektet for troen er Guds løfter. Troen er som hendene, de er ubrukbare hvis de ikke får noe å holde i. Tro uten løfte er meningsløs tro. Skal du henge jakken din opp, så må det være en knagg å henge den på. Du kan tro så mye du vil, men prøver du å tro uten at det er en «knagg» (et løfte), så faller «jakken på gulvet».

Du har tro, men du må ha et løfte å henge din tro på, hvis ikke, så går det galt. Gud er bare skyldig i å holde sine løfter. Du finner ikke Guds vilje ved bare å slå opp tilfeldig i Bibelen. Det er forskjell mellom guds løfter *generelt* og Guds løfter *til deg*. På gresk er «Guds ord» = Logos. Logos er Guds ord i hele Bibelen. Logos er Guds tanker i sin helhet. Logos er gitt til alle. Ordet er selve Gud gitt til alle under himmelen. I Rom. 10, 17 er Guds ord oversatt til *rema* på gresk. Tro kommer ikke gjennom det generelle Guds ord (logos), men gjennom *rema*.

Logos er Guds alt. Men rema er Guds ord til deg! Guds ord er kunnskap, men du kan ha all kunnskap i Guds ord, uten å ha tro. Hodekunnskap er ikke nok. Rema er et personlig Guds Ord kommet til deg. Tro er ikke bare kunnskap om logos, men et spe-

Av Paul Yonggi Cho

sielt ord (rema) til deg fra Gud. Mange ber etter Guds løfter, men får ikke svar. Så går deres tro «konkurs», fordi de ikke forstår forskjellen mellom logos og rema. Å handle på logos er ikke det samme som å handle på rema. Tro kommer av rema, og ikke av kunnskap om logos.

Vi leser historien om at Peter gikk på vannet, — det er logos. Men Peter gikk på et *rema*. Peter bad Jesus om å gi han et spesielt ord: Herre! Er det deg, da byd meg å komme til deg på vannet! Jesus sa: «Kom» — ordet ble gitt til Peter, og ikke til de andre. Tro kommer av å høre Guds direkte ord til meg personlig. Det er rema. *Tro kommer av å høre det spesielle ordet Gud gir til en spesiell person i en bestemt situasjon.* Da var det Peter mottok tro, og han gikk på vannet. Peter hadde ikke kunnskap om å gå på vannet, men Jesu ordre til ham. Han hadde rett objekt for sin tro. Guds ånd må ta et ord og gi det til ditt hjerte, da vil det skje under. Alt Guds ord er potensielt mitt, men Den Hellige Ånd må ta ordet (et spesielt løfte), og gi det til deg personlig som et rema. Da blir det løftet ditt i praksis. Den Hellige Ånd må levende-

gjøre ordet (løftet) for deg personlig. Vent på Herren, så vil Den Hellige Ånd ta logos og gjøre det til rema i ditt hjerte. Den Hellige Ånd vil levendegjøre løfter i ditt hjerte, og du vil oppleve en brennende kraft i din ånd når du erfarer at Herren taler til deg. Da er skriftstedet *rema* — da har du løftet. Da blir ordet et undergjørende ord, og det har kraft. Gå ikke bare etter Guds ord i sin alminnelighet, men søk Guds ord spesielt til deg. Alt Guds ord er potensielt mitt, men det må bli mitt i praksis. Ta deg tid til å vente på Herren, så Den Hellige Ånd får tid til å forvandle logos til rema i ditt hjerte. Derfor må vi faste og be oss igjennom. Herren vil gi deg en utvikling før utfrielsen. Når du venter på Herren, så vil Han bearbeide deg og utvikle din personlighet i Jesus Kristus. Få deg til å bekjenne dine synder og gjøre deg lydige mot Gud, og når du blir rede, så gjøre Den Hellige Ånd ordet til rema. Vi må ta tid og vente på Herren. *Be deg igjennom slik at logos forvandles til rema.* Vent på Herren og han vil gjøre logos til rema. Herren gir en utvikling før utfrielsen. Når du er rede, så forvandler Ånden ordet til rema. Mange har det så travelt at de har ikke tid til å vente på Herren. De ber 5-min. og venter svar med en gang. Jesus var selv logos. Han var Guds ord, men Jesus (logos) virket ikke av seg selv. Jesus (logos) handlet ifølge rema. Han talte slik Faderen talte, og handlet slik Faderen ville, slik Faderen viste han. — Joh. 5, 10 - 20. Under bryllupet sa Jesus: «Min tid er ikke kommet ennu.» Han hadde logos, men rema skulle komme senere, så Jesus ventet. Les Bibelen! Fyll hjertet med logos, så kommer Ånden og gjør det til levende rema. Rema vil skape tro, og du vil ikke mislykkes. *Gi Den Hellige Ånd en sjanse, da blir Bibelen ny for deg.*

Til forkynnere vil jeg si: Deleger all kirkevikrsomhet ut til andre medlemmer, mens du tar deg tid til å søke Herren, og få rema, slik at du har noe å gi (ikke bare logos). Da vil mange komme for å høre. For du *taler rema*.

Oversatt av: Lennart Markussen

Spalte-
redaktør:
**Erling
Thu**

Gangflåtvn. 6
4000 Stavanger

SKAPENDE KREFTER

Vi har denne gangen snakket med en ung mann som alltid har likt å skape med sine hender. Han har tatt konsekvensen av det, og har nettopp utdannet seg til formingslærer. Knut-Arne Wahl heter han og bor på Haga i nærheten av Lillestrøm. Når han får høre at dette skal skrives FOR folk på grasrota og OM folk på grasrota, enkel hverdagskultur, ser han lettet ut. «Ellers er ikke jeg rette personen å intervjues» mener han.

Noe av den eldste form for kommunikasjon vi kjenner til mellom mennesker var enkle bilder og symboler. I vår moderne tid foregår nesten all kommunikasjon ved hjelp av ord, skrevne eller uttalte bokstaver. Dette er jo på mange måter et stort fremskritt. Men av og til sitter man igjen med det inntrykk at noe er gått tapt bak alle ordene. Det å formidle noe ved å skape med sine hender er en sjeldenhet i dag, kanskje spesielt blant kristne på grasrota.

Du liker å uttrykke deg med dine hender — tegninger og arbeider i tre og metall. Er det noe spesielt du vil ha frem gjennom dine motiver?

Jeg opplever at det er mye som er vanskelig, enten det for eksempel er en naturopplevelse eller et musikkstykke. Ord kan ofte skape en snever betydning av det man vil formidle. Et bilde gir plass til større innlevelse og fantasi både hos den som har skapt det og den som ser. Våre ord kan ofte «låse fast» det vi vil formidle, både på godt og ondt, selvfølgelig. Men jeg mener at billedspråket ofte gir større plass for mangfoldighet og forståelse for et emne. Vil man formidle en følelse f.eks. kan man gjenskape dette i et bilde eller andre materialer.

Jeg synes mange ting blir litt «fattig» hvis man ikke kan skape selv. Vi lever i en verden hvor liksom alt er ferdiglaget. Det være ting vi omgir oss med eller meninger og ord vi har. Det kan bli noe stereotypet over vår tilværelse enten vi vil eller ei. Alt er liksom «ferdigtygd», men man bør «tygge» litt selv også.

Tror du vi som kristne begrenser oss selv og det Gud har gitt oss, og det å forkynne evangeliet ved bare å prate med ord?

Ja, det tror jeg nok. Gud har nedlagt mye av evner og gaver hos sine barn. Jeg tror ikke det er riktig å legge dem på hylla når vi er kristne. Vi må oppdage evnene og gavene. Deretter må vi bruke dem og utvikle dem. Tror dette gjelder for mange. Hvis vi tenker etter hva vi gjorde som barn da vi lekte og skapte noe, kan vi gjenopdage talenter og evner.

Før var det vel mer sang og musikk og skapende krefter i hjemmet. Man gjorde noe sammen som familie. Man har for lite tid nå når alt skal måles utfra produktivitet og effektivitet.

Det er vel ofte lite fantasi i formidlingen av evangeliet. Innholdet skal selvfølgelig alltid være det «gode gamle», men vi kan sikkert beflitte oss på å gjøre selve formidlingen mer levende. Jeg tror vi har mye å lære av søndagsskolelærerne. Også Jesus selv brukte hendene sine da han tegnet i sanden. Det står også i 2. Mos. 31 om at da tabernaklet skulle settes i stand. Da ble noen fylt av Gud «med kunnskap og dyktighet til alle slags arbeid, til å uttenkte kunstverker, til å arbeide i gull og i sølv og i kobber og til å slippe steiner til innfatning og skjære ut i tre, til å utføre alle slags arbeid».

I et kristent hjem tror jeg det kan være usunt om det bare er såkalt «kristne ting», bøker f.eks., om du forstå meg rett. Det er skrevet og laget mye høyverdig og fint som ikke direkte har etiketten «kristent». Jeg tror det kan bli litt «skylappmentalitet» her. Man lever liksom i sin egen lille beskyttede verden og kan miste kontakten med verden og menneskene rundt oss. Vi vil eller tør liksom ikke åpne øynene for alt rundt oss. Jeg skal prøve å gi et eksempel. La oss si at en misjonær fra Afrika kommer til ei bygd og har med seg krokodilleskinn, bongotrommer og utskårne kunstverk fra de innfødte — da går de kristne mann av huse for å se. Men kommer det en kunstner av et aller annet slag, passer det liksom ikke for de kristne å ha noe med det å gjøre.

Har du opplevd at andre mennesker har reagert positivt eller negativt på det du har laget?

Smak og behag kommer selvfølgelig inn her. På samme måte som en taler vil ha en *reaksjon* positiv eller negativ, vil og den som skaper med sine hender ha det. Det er bevis på kontakt, og det er jo et mål for all form for kommunikasjon. En taler setter ofte ting på spissen for å provosere, og det må også man ha lov til når man lager noe. Et bilde bør ikke nødvendigvis bare være en nytelse for øyet, men et kommunikasjonsmiddel.

Kan du si litt om «våkenatt» og «to verdener».

I det første bilde har mange for eks. opplevd mangfoldigheten og symbolikken. Og kanskje til og med kommet med nye sider som ikke jeg har hatt. Da har det bilde fått folk til å *tenke* og *skape* noe i sin egen fantasi. En tittel kan begrense, men også klargjøre og vekke assosiasjoner. Jeg holdt på å kalle det for «søvnløs», men det ble for begrenset. Ellers tror jeg ikke jeg vil «analysere» mine egne bilder. Jeg overlater det til den enkelte. Et bilde kan romme det en taler ville måtte bruke mange ord for å si. Disse bildene har talt positivt til enkelte mennesker, og det gleder meg.

Føler du noe selv mens du skaper et motiv.

Hvis jeg lager noe ut fra egen inspirasjon, oppleves glede under selve skaperprosessen. Selve prosessen synes jeg er like meningsfylt som selve det ferdige produktet. Når jeg ser at tanker og idéer vokser fram i synlig form, viker det tilbake og skaper en tilfresstillelse hos meg selv. Men det er nesten ingen ting av det jeg har laget som jeg er helt fornøyd med selv. Det er noe utviklende i det å aldri være helt fornøyd. Selvkritikk, innen rimelighetens grenser. Jeg får og inspirasjon til å skape noe når jeg opplever noe som andre igjen har skapt.

Gis det for lite plass blant kristne på grasrotplanet til å utvikle skapertrangen i oss. Hva kan gjøres?

Jeg tror holdninger må forandres. Ofte oppfattes det jeg og andre driver med som unødvendig — overflødig. Men vi har ikke fått evner for å «legge dem på hylla». Mennesker trenger også dette aspekt over sitt liv — å få gi uttrykk for og oppleve de skapende krefter i en. Gjennom mitt arbeide som formingslærer håper jeg å kunne fremelske skapende krefter hos andre.

Jeg tror det er en feil holdning blant mange at alt som foregår utenfor kirkelokalets fire vegger er galt.

Til slutt vil jeg oppfordre mennesker til å ta tid til mere selvaktivisering. Mange vil oppleve en ny glede og si til seg selv. «Hvorfor har jeg ikke begynt med dette før?»

Storheten ved denne profetien hos Joel (2:28) er ikke blitt forstått før nå i nyere tid. Selv Peter, som siterte dette på Pinsedagen (Ap.gj. 2:17), da den Helleige Ånd først ble utgytt over de første kristne, hadde ikke innsett de vidtomfattende virkninger av denne guddommelige ytring. Hverken mannen som profeterte, eller de lærde som har studert den, var istand til å forstå rekkevidden av denne profetien. De av oss som lever i tiden for dens oppfyllelse ser dens veldige betydning for verden. I sannhet avdekkes en profetisk oppfyllelse dens tolkning.

Den nye tidsalder

Hvem kunne noensinne ha tenkt at denne jødiske profeten, som talte så grepet om den forviltede situasjonen i sitt hjemland, profeterte om et dagry for en ny tidsalder i den guddommelige tidshusholdning. Han ser forråds husene ødelagt og låvene brutt ned, for kornet er blitt fordervet. Alle menneskelige ressurser får sin ende. Ilden svidde av beitemarkene i ørkenen, og flammene brant opp markens trær. Til og med markens dyr var tørstige. Profeten formante folket å vende seg til Gud. Han visste i sin ånd, at en forandring i situasjonen bare kunne komme ved at Gud tok initiativet og skapte en ny tingenes tilstand på jorden. Den Hellige Ånds mektige vind frembringer radikale forandringer. Menn vil bli fylt av håp snarere enn fortvilelse. Sønner og døtre vil hevde Guds sinnelag snarere enn å bestride Guds veier. Endog gamle menn får livshåpet tilbake. Istedenfor å være opprørske, utvikler ungdommer positive ideer som de kan leve etter. Det er en tid med fred og glede i den Hellige Ånd.

Gjemt i denne dype profetien finnes svaret på alle religioners nød, enten det er jødedommen eller kristendommen, muhammedanismen eller buddismen, hinduismen eller confucianismen. En ny vei til Gud og et nytt tilbedelsesmønster er nå mulig. For jøden var det en sjokkerende sannhet at Gud nå ville utgyte av sin Ånd over hele menneskeheten. Hvor blir det så plass for den jødiske særegenhet? Det er nødvendig med en radikal forandring i den jødiske holdningen til sine medmennesker. En større forståelse av velsignelsene i denne profetien i de forskjellige kristne samfunn, skaper en lignende forandring som pinse-kirkene har til sine medkristne. Det behøver ikke å gjøre oss flau eller virke ydmykende på noen, men snarere føre til glede for alle.

For verdens religioner er fenomenet med den Hellige Ånd en øye-åpner. Det som mangler i disse religionene er anerkjennelsen av Trøsterens gjerning og tjeneste. Mens alle menneskelige anstrengelser for å nå Gud ender i total fiasko, åpner Guds Ånd en ny og levende vei til Gud. Muligheten for et guddommelig-menneskelig møte og åpenbaringen av en religion full av glede er avhengig av det guddommelige initiativ, og ikke av menneskelige forsøk. Gud må utgyte av sin Ånd, for at mennesker kan få en visjon om Sannheten. Det er ikke et menneskes pilgrimsreise til Jerusalem, Mekka eller Benares, som åpner dets øyne så det kan se Gud. Det er Guds Ånd som gjør oss levende, så vi kan gi Gud gjensvar. Han åpner våre øyne så vi ser sannheten, opplyser vår forstand med forståelse, inspire-

Denne artikkel er oversatt fra «World Pentecost» og er skrevet av en indisk pinseleder. Dr. Thannickal er også med i hovedkomiteen for «World Conference of Pentecostal Churches» (Pinsevennernes verdenskonferanse) og var en av hovedtalerene under siste verdenskonferanse i Canada. Med tanke på pinsehøytiden alle menigheter snart skal feire, vil vi gjerne bringe denne artikkel som aktualiserer **PINSE IDAG** over alt Guds folk.

Den store Bibelprofetien

«Jeg vil utgyde min ånd over alt kjød».

Tekst:
John Thannickal

rer våre hjerter til tilbedelse, salver våre lepper til tale, og gir oss kraft til å oppfylle Guds rettferdighetskrav. Vi er fortpant uten Guds Ånd.

Endetids faktoren

Ihenhold til Joel, betyr utgytelsen av den Hellige Ånd slutten på en periode med frykt og fruktesløhet i den gamle religionen. Apostelen Peter forklarer tidsfaktoren som den messianske tidsalder, «i de siste dager» (Ap.gj. 2:17). For Peter betød det ikke «dommedag», slik som mange ville ha tolket det;

men det er en tid for oppfyllelsen av etterlengtede håp. Det er en tid hvor Gud avslutter prosessen med sin forløsende gjerning. Det er ikke en tid med dom og elendighet, men tiden for åpenbaringen av Guds kraft og herlighet. De fremtidige håp er nå blitt en nerværende virkelighet. Det er ankomsten av det lenge forventede regnet.

I sannhet har Messias' komme og utgytelsen av den Hellige Ånd på Pinsedagen ført inn oppfyllelsens tider. Den Hellige Ånds tidsalder er tiden for oppfyllelsen av håp og uventede muligheter. Den glede og kraft som manglet i de etablerte religioner er nå gjort tilgjengelige ved den Hellige Ånds komme. Dette er åpenbaringen av det åndelige mysterium som var skjult for menneskene i det forgangne, men som nå er åpenbart for og forstått av oss som lever i oppfyllelsens tider.

Et nytt åndepust over skapelsen

Det at Guds Ånd utgytes over hele menneskeheten er en ny frisk vind fra Skaperen over det menneskelige kjød. Det er en avsluttende berøring av den Nye Skapningen. Ved den første skapelsen blåste Gud livets ånd inn i menneskets nese, og han ble til en levende sjel (1. Mos. 2:7). Ved denne første innblåsing arvet mennesket Guds bilde og likhet. Denne likheten opprettet en forbindelse mellom Gud og mennesket. Det var planlagt at mennesket skulle vokse til full høyde i Guds bilde, slik som det var åpenbart i Kristus Jesus. Men mennesket ødela dette bildet ved sin selvhøvdelse og ulydighet. Enhver vendte seg til sin egen vei. Mennesket forvillet seg lenger og lenger bort fra Gud. Men den elskende Skaper kom mennesket nærmere og nærmere.

Til sist kom Gud, i Jesus Kristus, ned til jorden, for å nyskape mennesket. Verket ble fullført på korset. Golgatas kors, hvor Frelseren døde, ga fødselen til en ny menneskeslekt. «Derfor, dersom noen er i Kristus, da er han en ny skapning, det gamle er forganget; se, alt er blitt nytt» (2. Kor. 5:17).

Det behaget Gud å blåse igjen på dette mennesket skapt i Jesus. Denne nye innblåsing i mennesket fant sted på Pinsedagen. Det nye pustet fra den guddommelige ånd er til gjenoprettelse og fullkommengjørelse av det bildet som ble nedlagt i den første skapelsen.

Den første innblåsing gjorde mennesket selv-bevisst, men den nye innblåsing gjør ham himmelbevisst. Nå faller hans øyne ikke på fruktene i den materielle hagen, men på en åndelig hage, full av gaver og frukt av den Hellige Ånd. Mens alle menneskelige vesener arver resultatene av innblåsing i den første Adam, så er den nye innblåsing over dem som er født påny i den siste Adam. Dette er de som anerkjenner Kristi herredømme. Idet den troende fortsetter å vandre i Ånden, vil Guds fullkomne bilde formes i ham. Paulus' ønske for de kristne i Galatia var at Kristus måtte vinne skikkelse i dem.

I motsetning den opprinnelige innblåsing i nesen, skjer den nye innblåsing ved en ubegrenset utgytelse. Jesus gir Ånden uten mål. De leilighetsvise utgytelser av Ånden over de gammeltestamentlige hellige, var for spesielle tjenester, begrenset til tid og sted. Men det nye åndsvær er

som et mektig stormvær og som floder av levende vann (Ap.gj. 2:2, Joh. 7:38). Ja, Guds Ånd blåser nå hvor den vil, og vi hører lyden av den overalt. De som tror på den kommer inn i dens velsignede virkninger. Den Hellige Ånds utgytelse utløser en slik guddommelig energi og visdom, at det nye menneske blir gjort sterkt overfor Satans og kjødets fristelser. Derfor er det nå ingen fordømmelse for dem som er i Kristus og som vandrer i Ånden.

Den globale omspennelse

Anden skal utgytes over alt kjød, ikke som hittil kun over jøder, men over hele menneskeheten; for det er ingen forskjell mellom jøde og greker. I denne tidsalder skal menneskeheten se Guds herlighet (Es. 50:5); for evangeliets velsignelser er for enhver som tror. Peter forsto det ikke til fulle før han så det fullført, ved at den Hellige Ånd kom ned over Kornelius og hans familie, som var hedninger. Lignende tilfelle av dåp i den Hellige Ånd over troende hinduer, før de er innlemmet ved dåp i vann, er blitt rapportert.

Alt kjød inkluderer alle nasjoner, språk, raser og kaster. Det inkluderer begge kjønn, sønner og døtre på lik måte; og det gjelder alle aldre, både unge og gamle, og alle klasser, slaver så vel som frie, tjenere og trelkvinner sammen. Idag ser vi at denne utgytelsen er over kirkesamfunnene som engang latterliggjorde denne erfaringen.

Guds nåde trenger igjennom deres fordommer og forbedrer dem på denne himmelske gaven.

Skjønt vi ser en større omfattelse av den Hellige Ånds utgytelse i disse dager enn i det første århundre, så har de fulle virkninger av denne profetien ennå ikke blitt virkeliggjort.

Det vi nå ser, er bare en pekepinn om hva Ånden er villig til å gjøre. Individuer, menigheter og samfunn må gi et gjensvar til Åndens virkninger. Gud arbeider gjennom innvidde redskaper. En verdensvid oppvåkning må resultere i evangeliseringen av de to milliarder som ennå ikke er nådd med evangeliet.

Misjonsbevegelser som har fått en fornyet visjon og hengivelse, må reises opp. De må være avhengig av den Hellige Ånds kraft. Den hedenske verden tror kun når Guds kraft blir åpenbart. Som i Elias' dager trenger vi et kraftmøte med mørkets makter. Dette er mulig kun ved Guds Ånd.

Vi kan ikke gjøre krav på dette store løfte, før de kristne menighetene våkner fra sin åndelige søvn. Menighetene trenger til utfrielse fra sin opptatthet med dogmer, institusjoner og politikk. Den Hellige Ånd trenger til at Menigheten får sitt øye festet på Jesus Kristus.

Pinsemenighetene kan ikke bli stående som tilskuere til den nye utgytelsen. Vi trenger til å vende tilbake til vår opprinnelige tørst etter Gud, og være åpen for Hans gjerninger. Gud arbeider på nye måter. Den Hellige Ånd kan ikke pakkes inn og bæres med i en eske. Han blåser hvor han vil. Må han blåse på oss igjen.

Oversatt av: Jørn Bettum

kort og godt

MED SPØRSMÅLSTEGN BAK:

Kan det du sier taes opp igjen til oppbyggelse, eller ville du helst hatt det usagt?

*

LEDIG?

Det er ille og stå ledig på verdens torg. Det er verre å stå ledig i Herrens vingård.

C. Skovgaard-Petersen

EN KRITISK INNSTILLING

overfor andre er en av våre fraligste fiender. Uansett om det er grunn til kritikk eller ikke — den guddommelige salvelse kan ikke bevares, hvis vi gir etter for kritiske tanker eller følelser overfor en annen.

Fra «Trompeten for Kristus»

FRYKT

for hverandre kan lett kommer inn i alle forhold, er uforenlig med kjærligheten. Når frykten blir drevet ut kan vi ta hverandre i favn og møtes avspente uten behov av å forsvare våre posisjoner.

Sven Ahdrian

MOTGANG

knuser små sjeler, men gjør store sterke. Liksom vinden slukker lyset, men får ilden til å blusse opp.

KJÆRLIGHETEN'S

aller viktigste tegn er at den tilgir, dekker over, skjuler svikt og nederlag.

Gordon Johnsen

DEN HELLIGE ÅND

Den Hellige Ånd kan ikke skilles fra Jesu natur og personlighet. Kristi Ånd representerer den guddommelige natur slik den er manifestert i Jesus Kristus.

Derek Price

FRI

Den som kjenner seg elsket av Gud og som elsker Ham — er fri.

Johannes Facius

Å VÆRE STILLE FOR ORDET

Da hører man ikke med Luthers øre eller med Calvins eller med en baptist eller pinsevenns øre. Man hører med egne øre, forutsetningsløst, personlig og personlig ansvarlig — og man lytter KUN til Herren.

DØ

Den som kan leve kan også dø.
Overskrift i «Nytt liv»

KORS

Ditt kors er der din vilje og Guds vilje krysser hverandre.

Charles Simpson

LØGNER

Folk som er begeistret overbevist om at de kjenner sannheten — i religionen eller i politikken — finner det ofte lett å forsvare løgner for sannhetens skyld.

Sissela Bok i «Hvite løgner — svarte løgner»

HVORDAN LESER DU?

Man kan lese Bibelen på to måter: For å søke støtte for sine meninger eller for å høre Herren tale. Den første måte er nok den vanligste. Den andre den eneste sømmelige. Det er temmelig ufarlig å lese Bibelen på den første måte. Man behøver ikke stillht, man vet på forhånd hva den vil si. Når vår tid er ute risikerer vi da å stå som en, der aldri hørte, hva Gud ville si ham.

Fra «Mod Målet»

KVALITET OG KVANTITET

Kvantiteter fortrenger hverandre — kvaliteter utfyller hverandre.

KRITIKKER

En kritikker er en som vet veien — men som ikke kan kjøre den.

ENGELSK-ØVELSE:

Word and no Spirit we dry up. If it's all Spirit and no Word we blow up! With due attention to both we grow up!

SØREN OGSÅ:

Grundtvig trådte inn i verden med sin tiltredelsespreken: «Hvorfor er Guds Ord veket fra Guds hus?» Noe slikt ville jeg aldri kunne si. Jeg måtte si: «Hvorfor er kraften veket fra Guds Ords forkynnelse?»

For etter min mening er det dog Guds Ord som høres rundt omkring i landets kirker — ulykken er bare at vi ikke gjør etter det. Jeg har nok med et lite bibelord, og jeg spør meg straks selv: Har du gjort det?

Søren Kierkegaard

Mange unge og eldre i Lyngdal har fått møte Jesus fra Nasaret som Frelseren. Bygda har opplevet vekkelse. Alle lutherske organisasjoner og den Norske Kirke har i tidsrommet 15. januar til 24. februar stått sammen i fellesmøter. Møtene ble holdt i kirken. Ole Ravnå, Evang. Luth. Frikirke, var innbudt som hovedtaler. Leif Solheim og Jarl Sundt var innbudt som sangere.

Vekkelse fra første møtet.

Allerede den første kvelden var kirken, med 1300 sitteplasser, fylt til trengsel. Det var vekkelse alt i første møte. Det var samling i kirken hver kveld. Alterringen har ofte vært fylt av mennesker som kom frem under innbydelse og ville bli frelst. De kommer enkeltvis, eller i små grupper av to-tre personer sammen. Det har hendt at folk har løpt ut av kirkedøra, rundt kirka og inn i sakrestiet for der å bli bedt for til frelse.

Tekst: Magne Vågnes

Foto: Arnt Usken

«Jeg forventer vekkelsetider over Norge»

«Herren fører bøkene»

Fire ektepar er bl.a. kommet med. I det ene ekteparet var kona og mannen over 60 år. Det er mest kirkefremmed ungdom som har fylt alterringen. Flere i sine beste år er kommet med. Mange hjem er blitt berørt av evangeliet fordi familiemedlemmer er blitt kristne.

— Hvor mange er blitt frelst under fellesmøtene? — Det er nå Herren som fører bøkene, sier Ole Ravnå og smiler. Det har vært mye forbønn rundt i bønnegrupper foran denne

Over: Ole Ravnå er også en habil pianist og sanger. «Jeg ønsker å slite meg ut for Herren. Vi får hvile i himmelen». Under: Alterringen i Lyngdal kirke har vært fullsatt av søkende ungdommer under fellesaksjonene i bygda. «Det eneste som kan skape vekkel- se er Guds Ord».

aksjonen. Forventningene har vært store. Alle som ble frelst under fellesmøtene er en frukt av det som er sådd og bedt for i mange år. De nyfrelste blir tatt godt hånd om og ført inn i en menighetssammenheng.

Ole Ravnå reiser som evangelist for den Evang. Luht. Frikirke. I over 40 år har han vært i aktiv tjeneste. For det meste har han reist som evangelist, mest i Nord-Norge. Men han har også stått 12 år som forstander i Mo i Rana, pluss noen år som hjelpeforstander i Ålesund. Det hele begynte mer eller mindre tilfeldig da Ole Ravnå som 17-åring ble med en predikant for å spille og syngre. De reiste sammen på Sørlandet et par år. Ole Ravnå er en habil pianist og sanger.

Guds ord skaper vekkel- se

— Jeg forbereder møtene i stillhet. I bønn og betraktning av Ordet. Jeg ber om å få et budskap, det rette budskapet inn i bestemte situasjoner. Og jeg opplever at Herren gir igjen og igjen. En gammel predikant sa: En god preken må fødes minst en gang. En del av min kamp er å få det budskapet som kan skape vekkel- se. Det eneste som kan skape vekkel- se er Guds ord. Vi har fått se at Guds ord er virkningsfullt. Det jeg spesielt har på hjertet er at folk må skynde seg

og bli frelst. Jeg forventer vekkel- sester over Norge, men ser samtidig at det går mot tidsaldrenes avslut- ning. Jesus kommer snart og henter hjem sin brud, og svære domstider kommer over jorden. Den innhøst- ningen som pågår nå er den siste. Derfor gjelder det å gå inn i «Arken» mens det er tid.

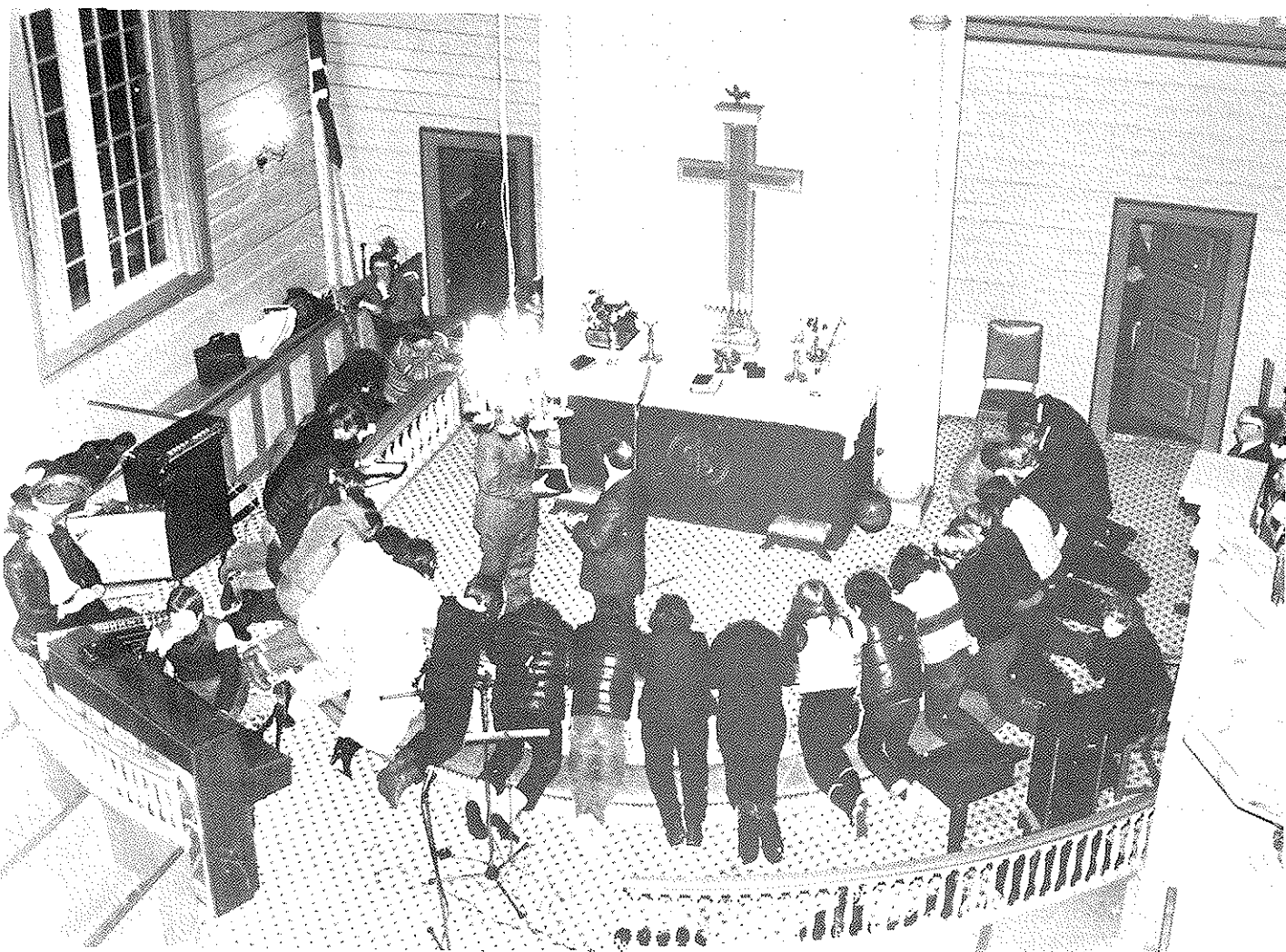
Hvile i himmelen

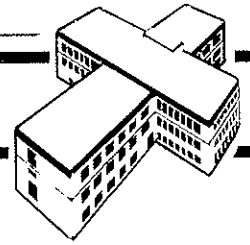
Hvordan ser du på den karismati- ske vekkel- se?

— Den har båret mange gode fruk- ter på flere områder. Men dessverre har den også sine uheldige utslag. F. eks. når gavene kommer foran give- ren. Giveren blir i bakgrunnen. Det er ikke Guds vilje. Evangeliet må være det primære. Vi må be om at den sunne karismatiske linje må føres videre. For det er en sunn vei å gå.

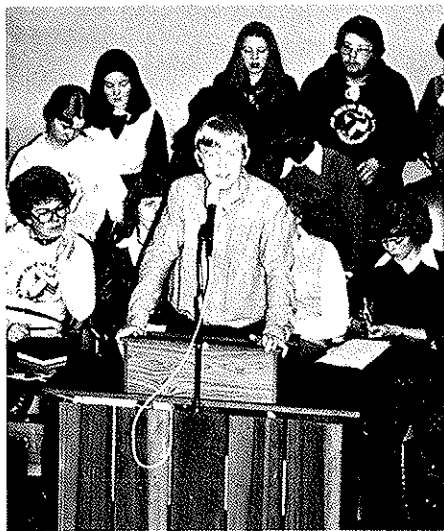
Blir du ikke trett?

— Selv om det er kamp kan jeg le- ve i hvilen. I vekkel- sester kommer folk kveld etter kveld. Det er en stor inspirasjon å se folk komme og søke frelse. Den oppsatte reiseruta er blitt brutt stadig vekk. Jeg trenger for- bønn — så jeg kan bli brukt av Gud. I 40 år har jeg vært evangelist. Jeg ønsker å slite meg ut for Herren. Vi får hvile når vi kommer til himmelen.

**Spalteredaktør:
Marit Kristine Rasmussen**

Rik praksistid for elevene

Elevene ved misjonsskolen har i år hatt vinterpraksis på en ny måte. Tidligere har vi vært plassert ut i menigheter som team. I år, derimot, har vi hatt anledning til å følge rektor Åge Åleskjær og 1.-lærer Marit Rasmussen ut på en 2-ukers møteserie. Vi har besøkt menigheter langs kysten i Sør-Norge, Østlandsområdet og i Göteborgdistriktet i Sverige. Hensikten med turen var ikke bare at elevene skulle få hilse på menigheter utover i landet. Eller at folk skulle få nærmere kjennskap til skolen og dens virksomhet. Ønsket var at vi kunne oppleve Herren i fellesskapet med hverandre og menighetene vi besøkte.

Styrket fellesskap

Dette ønsket fikk vi oppfylt. Når en flokk på 40 mennesker så og si skal leve sammen i en buss i 2 hele uker, skulle en tro at det bare ville skape problemer. Vi spiste sammen, sov sammen og opplevde at det å leve så tettpakket sammen, faktisk styrket fellesskapet

mellom oss alle. Vi delte sorger og gleder sammen. Hverdagens små og store problemer ble løst i fellesskap. Vi kjente at vi for hver dag bare ble mer og mer glad i hverandre. På en underfull måte var kjærlighetens atmosfære så rik i blant oss.

Guds makt

Dette ga en indre styrke. Vi kjente oss

Tekst: Betty Ann Solvoll

ikke trette, men opplevde å få ny kraft hver dag. Enda vi hadde flere møter enn det var dager til. Før vi reiste ut, hadde vi bedt mye for møtene. Herren bønnhørte. Hans nærhet var åpenbar. Mennesker fikk gi sine liv til Jesus for første gang. Folk som ikke hadde frelsesvisshet ble hjulpet. Gud møtte mennesker til fornyelse og helbredelse. Åge Åleskjær og Marit Rasmussen fikk oppleve Guds salvelse, og de talte inspirert av Den Hellige Ånd. Det var som om Gud ville bevise ennå en gang: «Jeg lever og virker». All pris og ære

Misjonsskolens elevkor i aksjon. Her er de i Filadelfia Arendal. Åge Åleskjær, Marit Rasmussen og forst. Birger Jensen er også med på plattformen. «Denne turen med elevene har vært en åndelig fest-reise», sier rektor Åleskjær. «Den har knyttet oss mere sammen og vært praktisk undervisning av stor betydning for den enkelte».

til Ham! Det var fint å se så mange mennesker kom til møtene.

Flere steder var lokalene overfylt.

En læresituasjon

Vi opplevde Herrens nærhet også utenom møtene. Åge var hele tiden oppmerksom på at han hadde elever med seg. Ofte tok han mikrofonen i bussen og begynte å undervise oss utifra Guds Ord og egne erfaringer. «Herren vil at vi skal tjene Ham med rette motiver. Målet er at Han skal få æren for alt».

Åge hadde hele tiden en positiv og optimistisk holdning. Det var lærerikt å oppleve en evangelists tjeneste på nært hold, både i kamp og seier. Vi fikk en føling av hva en «landsevangelist's» tjeneste er.

Bønn og lovprisning

Det ble flere timer i bussen hver dag for oss. Vi sang lovsanger og priste Herren. Det oppmuntret oss, og styrket det åndelige fellesskapet.

Europeisk fellesskap mellom bibelskoler

Bibel- & Misjonsskolen i Sarons Dal ble i fjor innvitert til å bli med i et fellesskap mellom pinsevennens bibelskoler i Europa. Fellesskapet kalles European Pentecostal Theological Association (EPTA), og hadde et konstituerende møte i Brussel 31. jan. — 2.

del sentrale emner angående bibelskoler og undervisning. Noe av hensikten med dette fellesskapet er jo nettopp å utveksle erfaring, delvisjoner og gi inspirasjon i arbeidet i bibelskolen.

Neste samling vil bli i England om et år.

Be om at dette samarbeidet kan bety nye framstøt i evangeliseringen av Europa!

Av Åge Åleskjær

febr. dette år.

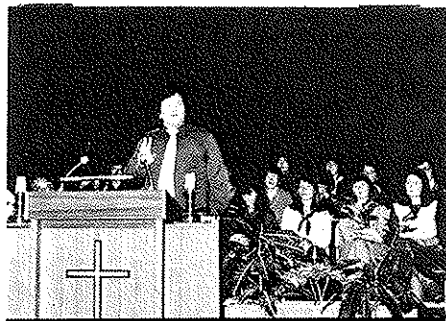
Tom Erlandsen, Hans Bratterud og Åge Åleskjær deltok på dette møtet som representanter for Bibel- & Misjonsskolen. Som nevnt var møtet denne gangen av konstituerende karakter, og det ble samtalt om fellesskapets statutter m.m. Som president for fellesskapet ble rektor Gilpin fra Elim Bible College i England valgt, og Hans Bratterud ble innvalgt som vise-president. Sekretær ble Scherz fra Vest-Tyskland.

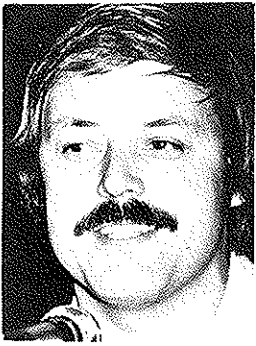
Det ble også tatt tid til å ta opp en

Turen ble forøvrig kombinert med et week-end-besøk hos Per Kapstad og Even Grüner i Tyskland. Vi var med i et møte både i Koblenz og Limburg, og det var virkelig en stor opplevelse å se hvordan Gud er med våre brødre i oppbyggingen av menigheter på disse stedene. De driver virkelig pionerarbeid, og det var gripende å se hvordan den brann Per og Even og konene deres har i sine hjerter, har slått ut i synlige resultater: Sjeler er blitt frelst og døpt i den Hellige Ånd, og et fellesskap er vokst fram. Vi måtte bare prise Gud for det vi så!

Ledere fra pinsevennens bibelskoler i hele Europa. I midten ses presidenten for fellesskapet, Gilpin, og vise-president Hans Bratterud. Tom Erlandsen sees til høyre, bak til venstre skimtes Åge Åleskjær.

Spalte-
redaktør

**Martin
Meland**

OPERASJON
UNGDOMSTEAM
Boks 8
4480 Kvinesdal
Tlf.: (043) 50 711

O.U.T.'s program for våren og sommeren

- 19/5-23/5: underviser ARIL EDVARDESEN i «Disippelskap». ÅGE ÅLESKJÆR, MARTIN MELAND og MARIT RASMUSSEN deltar i kveldsamlinger.
- 23/5-26/5: **PINSE-SAMLING I SARONS DAL.** Undervisning og møter. ARIL EDVARDESEN, MARTIN MELAND, TERJE STORMO og COUNTRY LIGHTS m/fl. deltar.
- 27/5: **UTSENDING AV SOMMERTEAMENE**
- 20/6-23/6: «MINI-KURS» FOR TEAMARBEIDERE. (Skoleungdom). Går parallelt med vår Dypere-Liv konferanse.
- 11/8-22/8: «DISIPPELSKOLE» FOR HELÅRSTEAM KJELL HALTORP, ÅGE ÅLESKJÆR, MARTIN MELAND og TERJE STORMO deltar.
1. sept.: **STOR EVANGELISERINGS-AKSJON PÅ KARMØY**

Nytt ungdomsteam forbereder evangeliseringskonferanse i Halden

Ved tanke på Aril Edvardsen og Åge Åleskjær's evangeliseringskampanje i Halden, har et «nyutdannet» team for seminaret drevet med et intenst forarbeide. En måned før kampanjen ble det avholdt et spesielt veilederkurs hvor Martin Meland og Terje Svartdal underviste i emner som: «Hvordan lede en sjel til Gud.» Praktis evangelisering, Disippelskap, Etterarbeid m.m.

Etter kurset var teamet straks igang med husbesøk, gate og skoleevangelisering samt utdeling av flyveblader og oppsetting av plakater som

gjorde de offentlige vekkelsemøtene i Remmenhallen godt kjent.

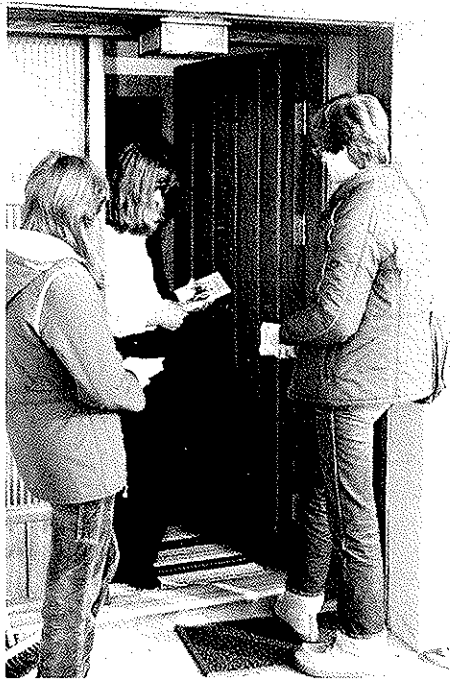
To kvelder i uken satset de spesielt på å få med seg menighetenes medlemmer ut på husbesøk, og flere og flere møtte opp etter hvert, for å være med. Ja, Haldens befolkning fikk i alle fall en innbydelse, så står det da opp til den enkelte å komme.

I tiden som ligger foran vil mange slike opplegg bli arrangert rundt omkring i Norges byer. Vi tror at ungdomsteamene har en stor oppgave her ved tanke på forberedelser og deltagel-

Over: Ungdomsteamet i aksjon i Baptistkirken i Tistedal. Under: Bibelstudium og bønn hver morgen, før teamene drar ut.

Tusenvis av gode evangeliske bøker og traktater blir spredt rundt omkring i de mange ufrelste hjem.

se som veiledere under møtene.

Det ligger derfor store utfordringer og venter på DEG som ønsker å engasjere deg i teamtjeneste. Vi takker Gud for alle de ungdommene som har satsset for fullt denne vinteren, men samtidig er det en bønn i vårt hjerte at Gud, denne sommeren og høsten, må drive mange flere ARBEIDERE ut til sin høst. Vi ser nå at natten virkelig nærmer seg med raske skritt og vi må derfor intensivere vårt arbeide på alle fronter for å vinne mennesker for den Herre Jesus. Våre Ungdomsteam har en fantastisk mulighet til å nå inn i både skoler, hjem og arbeidsplasser med vitnesbyrden om hva Gud har gjort i deres liv. De sprer litteratur i store mengder, som vi vet vil bære frukt i sin tid. Er DU iblant de som venter på et spesielt kall? Jeg anbefaler DEG til å lese Misjonsbefalingen igjen og meld deg så til tjeneste. Du venter på Gud? Kanskje Gud venter på DEG.

Studer vårt program for våren og sommerens kurser og skriv til oss og etter søknadsskjema.

TEAM-RAPPORT fra Nord-Norge. Av teamleder Magne Leland

Brennende hjerter i 34 minusgrader

Herren er trofast. Ennå får vi oppleve at Jesus frelser hver den som påkaller hans navn.

Av og til har termometeret her oppe i Hattfjelldal krøpet ned under 30 minusgrader, men vi har skjøvet folkevognbussen i gang til dagens evangeliseringsrunde. For selv om det er kaldt her, merker vi at folk har en brennende lengsel etter å møte den levende Jesus Kristus. Spesielt blant ungdommen ser vi en søken etter meningen med livet. Derfor satser vi mye på skoleevangelisering. Det gjelder å satse rett, for vi vet at innhøstningen er begynt i Guds Rike. Ungdommene gir ofte skinn av å være tørre og harde, men vi vet at bak fasaden finnes en dyp lengsel etter å få oppleve Guds kjærlighet. Derfor får vi ofte oppleve at elever fra ungdomsskolen kommer og besøker oss i teamet etter at vi har hatt skoletimer i deres klasse. Vi får mange fine samtaler sammen, og vi merker hvordan de modnes fram til å ta et helt og fullt standpunkt for den Herre Jesus Kristus.

Barneskolene i distriktet har også hatt besøk av oss, og vi er visse på at det Ord som blir sådd i barnhertene en dag skal bære frukt. Vi opplever faktisk at skolene sender bud på oss og spør om vi ikke kan komme og være med i undervisningen. Både lærere og elever lengter etter et møte med levende kristendom.

Men det er ikke bare skolene som er

åpne for evangeliet. Det gjelder å ha øynene åpne så vi ser de enorme mulighetene vi har som Guds folk. Hungeren etter kristne bøker og sangkassetter er stor. Spesielt her oppe i Nord-Norge, hvor det finnes få kristne bok- og musikkhandlere, får vi være med på å spre Guds glade budskap. Vi har også sett frukter av det sådde Ord. Mange av Guds barn har blitt fornyet, og vi har også fått be med flere til frelse.

Vi vil spesielt nevne ei middelaldrende dame som hadde vært bundet av angst helt fra ungdommen av. Hun hadde oppsøkt flere psykiatikere, men uten resultat. Hun hadde lest om oss i lokalavisa på stedet og bestemt seg for å åpne seg for oss når vi kom rundt på husbesøk. Teamet gikk så i bønn og faste for henne, og vi fikk oppleve Guds underfulle seier, og hun ble løst og fri. Halleluja!

Nord-Norge har lenge vært et forsømt felt for Evangeliet, men vi opplever at Gud ikke har glemt denne landsdelen. Her lengter tusenvis av mennesker etter et møte med Jesus, men hittil har arbeiderne vært få. Dersom du i bønn til Gud kjenner kallet til å være med å redde noen av disse fra døden, så meld deg straks til tjeneste. Behovet er stort etter arbeidere som vil tjene Herren av et helt hjerte. Det som behøves i denne iskalde verden er brennende hjerter for Jesus.

Sivilarbeider

Vi vil gjerne komme i kontakt med en interessert og arbeidsvillig som er sivile tjenestepliktige. Vi søker en med åndelig praktisk sans, og interesse for variserte oppgaver i menighetsarbeide. Egen hybelleilighet stilles til disposisjon. Interessert? Kontakt: Forst. Rolf Erik Janøy, Olavsgt. 9A, 3190 Horten. (Telf. 033-44726).

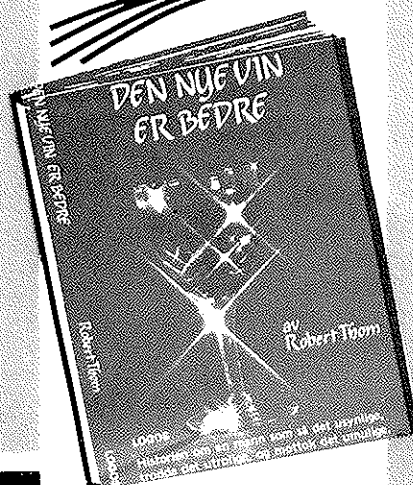
SPRE PIONEREN

Fortell dine venner og kjente om PIONEREN — det er slik vi når vidre ut. Vil du gjøre en innsats for å spre PIONEREN på DITT HJEMSTED? Skriv til oss så skal vi kontakte deg.

Vi behøver kontaktpersoner på hvert sted i hele Norge.

Postboks 8,
4480 KVINESDAL
Tlf 043 50419

NY

»ANDELIG KRIGFØRING.»

av AGE ALESKJÆR

En bok som gir deg våpnene til å «overvinne den sterke»

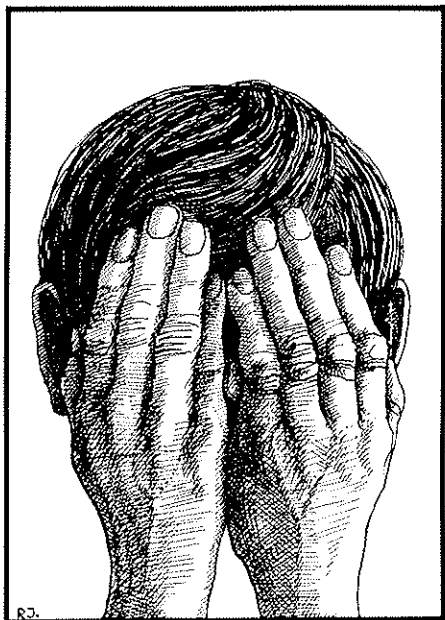
Aktuelt bok til kristne

Hf kr. 10.

LOGOS

Tekst: Harald Dysjeland

Kritikken en venn?

Straks kritikken møter oss, forsøker vi å skjule oss bak våre forsvarsverker som om den alltid var en fiende. Kritikken kan være så mangt fra vennlig omsorg til tommeltotten vendt nedover.

La oss si det med det samme: *Kritikk kan ikke unngås.* Derfor kan vi like gjerne lære oss å leve sammen men den. Spesielt kan du regne med kritikk dersom du vil utrette noe for Jesus.

Fornærmet

Blir du lett støtt og fornærmet? Kritikken rammer stoltheten vår. Lar du den såre deg, er det ikke underlig om den er din fiende. Men dersom du lærer å ta kritikken på rett måte, vil den være til din fordel. Da vil du være som et tre fullt av frukt. Noen kommer og rister kraftig i treet. Ned ramler frukten, i hodet på kritikeren enten han vil deg noe ondt eller han er ute etter frukten din. Vil det ikke være skjønt om det kunne regne av «kjærlighet, glede, fred, overbærenhet, vennlighet, godhet, trofasthet, tålsomhet og selvbeherskelse» (Gal. 5, 22) fra det treet du er?!

David var godt kjent med kritikk. Her bør du egentlig stanse lesningen mens du leser Salme 55 i sin helhet. —

Hvem var det som vendte seg til David med kritikk? «Det er ikke en fiende som håner meg, — det kunne jeg nok tåle (en kan ikke vente annet fra fienden), ingen uvenn som ydmyker meg, da ville jeg gjemme meg for ham. v. 13. Nei, det er du, min likemann, vi som hadde fortrolig samfunn og vandret i festtog til Guds hus.» v. 15.

To på kirkevei, og den ene kritiserer den andre. Hvert ord er som øksehogg inn i det vareste vi eier, stoltheten. Resultatet er frustrasjon: «jeg trygler og jeg ber, jeg er bekymret, jeg har ingen ro, mitt hjerte skjelver, frykt og beven fyller meg og hele kroppen skjelver.» v. 3-6. Forbi er festtoget, fortroligheten er ødelagt, og gudstjenesten vil jeg helst ikke tenke på. — Vi behøver å finne ut hvorfor vi reagerer depresivt og nervøst når kritikken møter oss.

David går til Herren med saken og sier: «Herre, den gudfryktige vennen som du ga meg, han har forrådt meg.» Det er jo best å fortelle Herren det som har hendt, i fall han ikke skulle ha hele oversikten. «Vet du hva jeg vil gjøre, Herre? Jeg vil fly bort, bort som en due, langt ut i ørkenen vil jeg dra hvor ingen kan nå meg via telefon eller post.» Ørkenen har blitt oppholdsstedet for mange åndelige flyktninger. Herren vil imidlertid at David skal møte kritikken.

Tilgivelse bringer nåde inn i anstrengte forhold. Skal du oppleve at kritikken er din venn, behøver du et sinn som er rede til å tilgi og å be om tilgivelse.

Er kritikken løgn, har vi lett for å bli oppbrakt og ta til selvforsvar. Vi synes det er rett. Da trenger vi å la Herrens stillhet og fred smitte over på vår opprørte ånd.

Herren er vår forsvarer.

Vanekritikeren

Foruten sann og usann kritikk møter vi vanekritikeren. Han, har en mening om alle ting, og den er kritisk. Enhver bror eller søster er verd litt kritikk, etter hans mening. Det skulle ikke være vanskelig å møte vanekritikeren. Han avslører nemlig seg selv og mister respekt.

Ydmyke får nåde

Løsningen er i alle fall å «kaste kritikkbyrden på Herren» v.23. og siden står det: «Han vil sørge for deg. Han vil aldri i evighet la den rettferdige vak-

Kritikk kan ikke unngås. Spesielt kan du regne med kritikk dersom du vil utrette noe for Jesus.

le.» v.23. Stundom sukker jeg og sier: «Den som bare kunne møte kritikken slik, som en venn!» Det må en forvandling til. Jesus kan utføre den ved sin Ånd.

Summen av det vi skal fram til, fins beskrevet i Jak. 4,6: «Gud står den stolte imot, men de ydmyke gir han nåde.»

Kritikk er ydmykende. Den ydmykede får nåde. Der vil vi vel være alle. Ved å gå den veien som er pekt på her, når du dit. Du kommer til å finne at intet kan røre ved den som er ydmyk, for Herren er hans forsvarer.

Frykt ikke

En dag jeg var i Frognerparken sammen med familien, skulle den yngste av barna mate fuglene. En flokk spurver skulle også få sitt, stakkar. Men nei takk. Da maten ble kastet til dem, fløy de skremt bort, og andre tok det skulle ha. Men du er jo ingen fugl, du er et Guds barn, beskyttet av din far.

David reagerte som andre på kritikk. «Jeg tror jeg får et hjerteatak

Kritikken er konstruktiv når den er troløvet med Herrens forsvar for deg. Den er destruktiv når den kombineres med selvforsvar.

om jeg ikke flyr min vei. Hertet mitt skjelver i brystet, dødsangst kommer over meg,» om ikke det er farlige symptomer, så vet ikke jeg! Men la meg i alle fall, Herre, få gi deg noen gode råd om hva du kan gjøre med disse vennene: «skap forvirring, Herre, og kløv deres tunger, v.10. ta livet av dem, kast dem levende i dødsriket, v.16. ydmyk dem v.20. halvér deres levetid v.24.» Men hva tjener det harde hjertet til? «De forandrer seg ikke og frykter ikke Gud.» v.20. Det er ingen anger, heller ingen erkjennelse av å ha gjort noe urett. De fortsetter tvert imot med å smiske, «deres tale er glattere enn smør, men i hjertet tenker han på strid. Hans ord er mildere enn olje, likevel er de som dragne sverd.»

Guds plan

David, Herrens plan er annerledes! Han vil forandre litt på deg, — som er gjenstand for kritikken. Hensikten er å få fram et tre fullt av frukt.

Kritikken kan tas imot på mange måter. David gikk til Herren med den. Vanligvis er vår første reaksjon hastverk og selvforsvar. David fikk lære at «den som tror, haster ikke», for Herren er en utmerket forsvarer. Når kritikken blir nærgående, er det tid til å

søke Herren. David faller etterhvert til ro hos Herren: «Men jeg setter min lit til deg.» *Saken er at kritikken ikke skader deg før du lar den skade deg.*

Men, sier du, det er ikke enkelt å ta imot kritikk uten å ta igjen!

Begynn med å erkjenne at kritikk møter oss alle. Alle kan ikke like deg eller meg.

For det andre, vent ikke at du skal ha (for-)svar på rede hånd i enhver situasjon. Vit for det tredje, at veien til tronen er åpen. Der kan du finne: «nå-de til hjelp i rett tid.»

Sannhet eller løgn

Men betyr det ikke noe om kritikken er sann eller ikke? Den grove baktelelse eller løgn er ikke det som skader mest, men sannheten er en hard herre. Er kritikken sannhet, da er jeg skyldig. I så fall er det bare en vei ut: Innrømme skyld og be om tilgivelse. Tilgivelsen er Herrens beskyttelse av den kritisererte. Tilgivelse bringer nåde inn i anstrengte forhold. Skal du oppleve at kritikken er din venn, behøver du et sinn som er rede til å tilgi og å be om tilgivelse.

Er kritikken løgn, har vi lett for å bli oppbrakt og ta til selvforsvar. Vi synes det er rett. Da trenger vi å la Herrens stillhet og fred smitte over på vår opprørte ånd.

Herren er vår forsvarer.

Vanekritikeren

Foruten sann og usann kritikk møter vi vanekritikeren. Han har en mening om alle ting, og den er kritisk. Enhver bror eller søster er verd litt kritikk, etter hans mening. Det skulle ikke være vanskelig å møte vanekritikeren. Han avslører nemlig seg selv og mister respekt.

Ydmyke for nåde

Løsningen er i alle fall å «*kaste kritikkbyrden på Herren*» v.23 og siden står det:

«*Han vil sørge for deg.*

Han vil aldri i evighet la den rettferdige vekle. (v. 23). Stundom sukker jeg og sier: «*Den som bare kunne møte kritikken slik, som en venn!*»

Det må en forvandling til. Jesus kan utføre den ved sin Ånd.

Summen av det vi skal fram til, fins beskrevet i Jak. 4,6:

«*Gud står den stolte imot, men de ydmyke gir han nåde.*»

Kritikk er ydmykende. Den ydmykede får nåde. Der vil vi vel være alle. Ved å gå den veien som er pekt på her, når du dit. Du kommer til å finne at intet kan røre ved den som er ydmyk, for Herren er hans forsvarer.

Prospektkort med Skriftsteder!

Evangeliser med prospektkort

Send dem i posten — Bruk dem på sykebesøk — Heng dem på veggen.

Mange vakre motiver. Et kort til enhver anledning.

Barnekort til bruk for søndagsskoler og barnelag.

Enkel kr. 2,-
Doble m/konv. kr. 3,-

Talekassetter som mange har ventet på.

Disse er noen av de mest etterspurte talekassetter, her har også du muligheten.

Kr. 30,- pr. stk. eller begge for kr. 50,-

Andre bøker og kassetter Vi gjerne anbefaler:

- ... stk. «Kamillas venn» av Kari Vinje. Prisbelønnet barnebok kr. 15,-. En perle av en barnebok som egner seg til høytlesning. Alder 5 - 10 år.
- ... stk. «Gi deg ikke — Gi deg over» av Coorie ten Boom. Denne boken er kanskje den beste av forfatterens bøker. Kr. 25,-
- ... stk. «Jesus kommer» av Halvar Kolsrud. En bok som tar for seg profetiene om Jesu gjenkomst. En høyaktuell bok som du bør lese. Kr. 20,-
- ... stk. Salme 23 av Dr. Einar Lundebø. Talekassett kr. 30,-
- ... stk. «Einar Lundebø — slik jeg husker ham» av Dr. Gordon Johnsen. Kr. 30,- eller begge for kr. 50,-
- ... stk. Prospektkort enkle kr. 2,-
- ... stk. Prospektkort, doble m/konv. kr. 3,-
- ... stk. Sangkassett av Gerhard Fjelde. Nyeste innspilling kr. 45,-
- ... stk. Sangkassett av Sødalstrøen, «Til mitt hjem» kr. 53,-
- ... stk. Barnekassett, «Guds barn på jord» kr. 36,-

SEND DIN BESTILLING TIL: SIGNATUR, media senter. Boks 111 4701 Vennesla.

Navn:

Adr.:

Brev fra leserne

Denne spalten er åpen for kommentarer fra leserne til stoff vi bringer i PIONEREN. Skriv til redaksjonens adr.

Bladet PIONEREN er til stor vel-signelse og oppbyggelse.

S.C.

Jeg er begeistret for PIONEREN, det blir bedre og bedre.

S.N.

Jegt venter med lengsel på neste nummer!

K.B.

Eg tykte så vel om bladet at eg tinga det!

S.D.B.

Jeg er glad for å PIONEREN som gir så meget.

I.T.

Jeg syntes PIONEREN er trossstyrkende lesning.

T.A.

PIONEREN er et forbausende godt blad.

B.E.

Har sett PIONEREN hos kjente og bliit meget interessert.

S.S.

Det var til stor glede for meg, det hadde et klart og vekkende budskap og jeg følte det som jeg hadde vært på et rikt stevne da jeg hadde lest det.

M.W.

Takk for bladet — har hatt det i lengere tid, og gleder meg til hver gang det kommer. Iblant kunne vi trenge to nr. her hjemme for å unngå «kamp» med kona.

T.H.G.

Det er nettopp den Ånd og tone som PIONEREN fremholder som må få mer og mer innpass blant oss. Og alt Guds folk.

R.M.

Gratulerer med PIONERENS nye stil. Etter første nr. å dømme er det etter min mening midt i blinken.

J.O., Australia.

Har lånt et eksempl. av PIONEREN av en venn. Bladet virket svært aktuelt og interessant — ønsker abonnement.

I.B.

La meg få tenne et lys

Den strålende fremførte sangen jeg hørte i radio: «La meg få tenne et lys», talte til meg. Hvem ønsker ikke lys på sin vei. Alt åpenbares ved lys. Menne-skene lengter etter lys, det ser vi av alle religionene som er oppstått ute i verden gjennom tiden. Mesteren Jesus Kristus sa ved en anledning: «Jeg er verdens lys den som følger meg skal ikke vandre i mørket, men ha livsens lys» Johs. 8,12.

Hva innebærer det å eie evangeliets lys? Han som er, og som var lyset da han vandret her nede med sine disipler, ba dem bringe det videre. Men for at dette lys skal bli tent, må en selv være tent av det himmelske lys, så håpets stjerne tennes i hjertene. Det går ikke å låne dette lyset av andre, men eie det selv. Der hvor det sanne lys kommer inn, vil gleden og lykken bli fullkommen, sa Jesus, Johs. 15,11. Når det himmelske lys er tent, er gleden og lykken fullkommen, om så bare i det lille der hvor du er satt.

Du som søker etter fred og hvile, skal det sanne lys bli tent i deg? Du må selv velge, valgets tid er nå. Der vil komme en tid da menneskene skal søke etter fred og ikke finne den. Innbydelsen går ut. «For Ånden og bruden sier: Kom! og den som hører det, si: Kom! og den som tørster, han komme, og den som vil, han ta livets vann ufor-skyldt». Åpenb. 22,17.

Sigurd Hoftun

SIGURD SØRHUS:

Ord fra Grunn-teksten

Κηρύσσω

(Uttales: Kerýsso) = forkynne

Vi skal etter hvert ta for oss noen ord som har med evangelisering, forkynnelse og undervisning å gjøre. Disse ordene viser forskjellige sider ved den verbale tjenesten for evangeliet. Vi skal denne gangen se på ordet *kerýsso*.

Kerýsso betyr å forkynne eller proklamere et budskap. Det blir gjort av en *kerýks*, herold. I profan gresk står en herold for en person som hadde fullmakt fra f.eks. en konge eller en herfører til å bringe et bestemt budskap. Budskapet ble gjerne ropt ut offentlig. Det var viktig at herolden gjengav budskapet korrekt, uten å trekke noe fra eller legge noe til. Det avgjørende var ikke hvem budbæreren var, men om han hadde fullmakt eller myndighet fra oppdragsgiveren. For han talte ikke i sitt eget navn, men på vegne av en annen. Dette sier allerede en god del om vår forkynnertjeneste.

I NT er *kerýsso* brukt om å proklamere Guds rike, Kongeriket eller Himmelriket, som det også er kalt.

Ordet *kerýks*, herold, er brukt bare noen få ganger i NT, mens derimot verbet *kerýssein*, å forkynne er brukt ca. 60 ganger. Det skal sikkert vise oss at det ikke er forkynneren som skal fremheves, men det at budskapet blir forkynt. Vi forkynter ikke oss selv, men Jesus Kristus som Herre, sier Paulus i 2. Kor. 4, 5. Forkynneren har et oppdrag fra Kongenes Konge og kan forkynne med hans myndighet, 2. Kor. 5, 17 - 21. Og han skal ikke forkynne hva som helst, men et bestemt budskap: «Evangeliet om Riket», Matt. 4, 17 og 23 og Matt. 9, 35. Noen ganger er «Evangeliet om Riket» forkortet til bare: «Evangeliet», Mark. 16, 15.

Det avgjørende for dette rikets frembrudd, var Jesu død og oppstandelse. Derfor sier Paulus at han forkynter Kristus korsfestet, 1. Kor. 1, 23. På Golgata ble Satan fratatt sin herskerrett over menneskene. Derfor kunn det nå forkynnes frihet fra trældom og fangenskap, Luk. 4, 18 - 19.

Vi ser at det å forkynne, *kerýsso*, er noe annet enn å undervise, som på gresk heter *didásko*, og fra det å vitne: *Martyréo*. Vi skal senere se på begge disse ordene. Mellom *kerýsso* og *didásko* er det omtrent samme forskjell som mellom *réma* og *lógos*, som vi tidligere har sett på. For *réma* har med forkynnelsen å gjøre og *lógos* med undervisningen.

En undervisning kan vi legge opp etter den kunnskap og visdom som Gud har gitt oss. Men for å forkynne et budskap fra Herren rett inn i en aktuell situasjon, må forkynneren høre eller få et ord (*réma*) fra sin Herre. Han kan ikke ta et budskap. Han må få det gjennom den Hellige Ånds åpenbaring i Guds ord. Derfor er det viktig å forstå forskjellen mellom forkynnelse og undervisning. For å få et *réma*, budskap fra Herren, er det nødvendig å vente innfor Guds åsyn inntil en kan bli så stille at en kan høre hans stemme. Det kan noen ganger kreve faste og langvarige bønn foruten bibelstudium.

NESTE NUMMER

48 sider fylt av reportasjer, intervjuer, fostrende undervisning, informasjon og inspirasjon til rikere kristenliv!

- Flere artikler om BØNN OG FASTE.
- Intervju med Sigward Wallenberg.
- Reportasje fra vekkelser på Greipstad, Ronald Gundersen.
- Arils drøm for Norge.
- Zac Poonen: SANN OG FALSK ÅNDELIGHET.
- Larry Christensen i Norge.
- Henry C. Johnsen: JESUS DEN SALVEDE.

MANGE FASTE SPALTER:

Fremfor alt: Lederkommentar Herren fornyet min tjeneste: Intervju Kristen hverdagskultur. Liljer fra Dalen: Oppbyggelig spalte Fra grunnteksten: Bibelkommentar. SPEILET: Glimt fra kristenlivet. Kort og godt: Sitater. Kalenderen: Møte-datoer. Fra Misjonsskolen: Stoff ved elevene. Operasjon Ungdomsteam: Fra OUT's virke. Til sluttning: Oppbyggelig artikkel.

PIONEREN

FOR FELLESKAP, UNDERVISNING OG EVANGELISERING

- Reortasjer om vekkelser, fornyelse og menighetsvekst.
- Intervjuer med folk som har opplevet Guds hjelp til liv og tjeneste.
- Fostrende og praktisk undervisning til et rikere kristenliv.
- Informative glimt fra ulike land og kristne virksomheter.
- En rekke faste spalter med variert og interessant stoff.
- Bladet for hele Kristi legeme.

BLI EN MEDARBEIDER

Vi har fått inn flere tusen nye abonnenter siden vi la om redaksjonen for PIONEREN. Men mange kristne kjenner enda ikke til hva PIONEREN kan bringe dem til personlig hjelp og oppbyggelse av deres kristenliv. Her kan DU hjelpe! Tenk om alle våre abonnenter fikk vervet om bare EN! Da skulle vi nå tusener av kristne over hele landet. Kan vi regne med deg?

Du kan da gjøre følgende:

- Omtal PIONEREN til andre kristne. Vil de abonnere så send inn dere navn og adr. (Bruk gjerne slippen her nede). Mange vil abonnere, men det blir ikke noe av fordi de ikke vet hvordan. Husk: Det er nok å sende oss navn og adr. på noen som vil abonnere og merke at det gjelder PIONEREN. (Send til: PIONEREN, Boks, 8, 4480 Kvinesdal). Eller ring 043-50 711.
- Er de i tvil, spør om de vil ha et GRATIS prøve nr. Send oss navn/adr. og merk at det gjelder prøve nr.
- Tegn et gave-abonnement. Mange vil fortsette og abonnere dersom de først fikk 1 års gave-abonnement fra noen. Alle menighets-fedre, forkynnere og heltids-arbeidere i Guds rike burde få lese PIONEREN.

DEN BESTE HJELP DU KAN GJØRE FOR Å UTBRE BUDSKAPET I PIONEREN!

NYE abonnenter
GAVE abonnement

Klipp ut bestillingskortet

Enkelt å bli abonnent:

- Fyll ut
- Klipp ut
- Postlegg gratis

KUN KR.
30,-
FOR ET
HELT ÅR!

Vennligst send PIONEREN til: (Skriv TYDELIG — med blokkbokstaver)

ETTERNAVN - FORNAVN		
ADRESSE	GATENR. OP	LEILIGHET NR
POSTNR	POSTSTED	

Du vil få PIONEREN tilsendt rett etter vi får din bestilling!

Jeg ønsker å få PIONEREN fra nr.: 19..

Ved GAVEABONNEMENT fyll ut ovenfor til den som skal få PIONEREN av deg. Her skriver du ditt (giverens) navn som skal ha tilsendt regningen:

ETTERNAVN - FORNAVN		
ADRESSE	GATENR. OP	LEILIGHET NR
POSTNR	POSTSTED	

SEND IKKE PENGER NÅ!
Regning vil bli vedlagt ditt første nr.

ET GODT HVILEHJEM

Nerve problemer kan ofte komme av gal levemåte. Det beste hvilehjem mange kunne komme på heter «praktisk aktiviteter». Det bedrer fordøyelsen, blodomløpet og stoffskifte og gjør oss ikke så følsomme og utolmodige for påkjenninger. Legemlig passivitet fører ofte med seg grublerier og overfølsomhet. Uoppgjorte saker og ondskap vil også gjøre oss nervøse.

Alfred Kvalheim

Den som ber meget for andre, dømmer dem ikke, men den som dømmer dem, ber ikke for dem — det er en gammel sannhet som er for god til å bli glemt.

Fra «Mod målet»

Jeg ønsker ikke at det må bli min **person** som skal gjøre evangeliet kjent, men at det er Kristus som må kunne kjennes ved min person.

Bob Dyland

GUDS RIKE

er ikke en politistat — en troende er hverken politi-mann eller dommer, men er en Guds gave til menigheten.

Bakht Singh

Pastorer og menighets- ledere!

Vil du gjøre venner i menigheten kjent med PIONEREN, sender vi med glede noen nummer til gratis utdeling.

Vi tror PIONEREN vil være til inspirasjon for medlemmer i de ulike menigheter i vårt land. PIONEREN vil være med å fremme både menighets-vekst og personlig vekst for den enkelte kristne.

Dersom du er interessert så skriv til:

Judit Bettum

Boks 8, 4480 Kvinesdal

(Oppgi hvor mange nummer du ønsker tilsendt.)

BREV

Kan sendes
ufrankert
i Norden
Adressaten
vil betale
porto

SVARSENDING

Avtale nr. 405000/23

PIONEREN

N-4480 KVINESDAL
NORGE

